

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Este posibil să doriți să se ia măsuri rapide în alt stat membru decât cel în care ați introdus acțiunea în instanță, fără a mai aștepta pronunțarea hotărârii finale.

Ați introdus o acțiune în instanță, însă procedurile sunt lente și sunteți descurajat. Vă temeți că debitorul va profita de procedurile îndelungate și de diferitele căi de atac pentru a-și eluda creditorii înainte ca hotărârea judecătorească propriu-zisă să fie pronunțată. De exemplu, acesta își poate organiza insolvența sau își poate transfera bunurile. În acest caz, este în interesul dumneavoastră să solicitați instanței aplicarea de măsuri provizorii.

Prin intermediul unei **ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare** (OAIC), o instanță dintr-un stat membru al UE poate să ordoneze înghețarea fondurilor pe care un debitor le deține într-un cont bancar deschis în alt stat membru al UE. Procedura poate fi utilizată numai în cazurile transfrontaliere, prin urmare instanța care aplică procedura sau domiciliul creditorului trebuie să se afle într-un alt stat membru decât cel în care este deschis contul debitorului.

Instanța poate dispune aplicarea de măsuri provizorii sau preventive asupra activelor debitorului. Scopul acestor măsuri este de a anticipa hotărârea judecătorească definitivă cu privire la fondul cauzei, asigurându-se astfel că aceasta va putea fi executată.

Totuși, există diferențe considerabile între statele membre în ceea ce privește condițiile care trebuie îndeplinite pentru a putea dispune aplicarea unor astfel de măsuri.

Pentru informații detaliate de la nivel național, selectați drapelul țării care vă interesează.

Ultima actualizare: 12/08/2022

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați avizul juridic în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Belgia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Scopul măsurilor asigurătorii (*mesures conservatoires/bewarende maatregelen*) este acela de a garanta conservarea unor drepturi. În practică, creditorii pot folosi aceste măsuri pentru a se proteja împotriva riscului de a nu primi plata datorată de debitorii lor.

În cazul în care nu sunt suficiente măsurile pur asigurătorii, instanța poate să dispună măsuri provizorii (*mesures provisoires/voorlopige maatregelen*) cu consecințe comparabile cu cele ale deciziei așteptate în cadrul procedurii pe fond. Hotărârea definitivă poate confirma sau revoca măsurile provizorii.

Instanța poate dispune măsuri provizorii și asigurătorii în legătură cu activele debitorului. În sensul recuperării creanțelor, se aplică principiul conform căruia debitorul este obligat să își achite datoria din totalitatea patrimoniului său, format din bunuri mobile (bani, mobilier, bijuterii, acțiuni) sau imobile (terenuri, clădiri, unități locative rezidențiale). De asemenea, creditorii pot invoca drepturi deținute de debitorul lor în locul debitorului (solduri bancare, salarii).

1.1. Măsurile asigurătorii

A. Sechestrul asigurător

În cazuri de urgență, orice creditor poate solicita instanței permisiunea de a institui sechestrul asigurător (*saisie conservatoire/bewarend beslag*) asupra oricăror active aparținând debitorului care pot fi supuse sechestrului [articolul 1413 din Codul judiciar (*Code judiciaire/Gerechtelijk Wetboek*)]. În acest caz, debitorul nu mai poate dispune liber de activele asupra cărora a fost instituit sechestrul. Acest lucru înseamnă că debitorul nu mai poate să vândă, să doneze sau să instituie ipotecă asupra acestor bunuri. Lipsirea de dreptul de dispoziție se aplică numai în favoarea creditorului care a solicitat înființarea sechestrului: debitorul rămâne proprietarul bunurilor și își păstrează dreptul de folosință asupra acestora.

B. Sechestrul

Sechestrul (*séquestre/sekweste*) este depozitul prin care bunurile aflate în litigiu sunt păstrate până la pronunțarea hotărârii definitive [articolul 1955 și următoarele din Codul civil (*Code civil/Burgerlijk Wetboek*)]. Sechestrul poate fi convenit între părți (*séquestre conventionnel/conventioneel sekweste*) sau poate fi dispus de instanță (*séquestre judiciaire/gerechtelijk sekweste*). Spre deosebire de depozitele comune, sechestrul poate fi înființat și asupra bunurilor imobile (articolul 1959 din Codul civil).

C. Inventarul

Scopul inventarului (*inventaire/inventaris* sau *boedelbeschrijving*) este de a stabili, la cererea creditorilor sau la cererea unui soț ori a moștenitorilor comuni, activele care intră în componența unei mase succesoriale, a unei proprietăți matrimoniale comune sau a unei proprietăți indivize (articolul 1175 din Codul judiciar). Părțile care au solicitat efectuarea inventarului au dreptul să aleagă un notar care va enumera activele într-un document autentic. În caz de dezacord, notarul va fi numit de judecătorul de pace (*juge de paix/vrederechter*) (articolul 1178 din Codul judiciar). Judecătorul de pace va avea și competența de a soluționa eventualele litigii.

D. Aplicarea de sigilii

Consecința aplicării de sigilii pe bunuri (*aposition des scellés/verzegeling*) este că acestea devin indisponibile în practică. În cazul în care există un motiv serios de a face acest lucru, creditorul, soțul sau un moștenitor poate solicita aplicarea de sigilii asupra bunurilor care fac parte dintr-o masă succesorală, dintr-o proprietate matrimonială comună sau dintr-o proprietate indiviză (articolul 1148 din Codul judiciar). Cererea prin care se solicită aplicarea de sigilii se formulează în fața judecătorului de pace. Judecătorul de pace poate dispune ridicarea sigiliului la cererea solicitantului inițial sau la cererea unui creditor, a soțului/soției sau a unui moștenitor. Orice contestație cu privire la ridicarea sigiliului trebuie formulată tot în fața judecătorului de pace.

1.2. Măsurile provizorii

Măsurile provizorii sunt măsurile care pot fi revocate sau anulate. Acestea pot fi dispuse în cadrul procedurii măsurilor provizorii (*référé/kort geding*) sau în cadrul procedurii pe fond în cauza respectivă.

1.3. Executarea provizorie

Hotărârea judecătorească ce a fost pronunțată, dar care mai poate fi contestată printr-o cale de atac poate fi pusă în executare în mod provizoriu, în anumite condiții stricte.

Sub rezerva excepțiilor prevăzute de lege sau în cazul în care instanța decide altfel într-o decizie special motivată, și fără a aduce atingere articolului 1414, contestația (*opposition/verzet*) formulată împotriva hotărârii definitive în cauza principală este suspensivă de executare.

Sub rezerva excepțiilor prevăzute de lege sau în cazul în care instanța decide altfel printr-o decizie special motivată, și fără a aduce atingere articolului 1414, hotărârea definitivă pronunțată în cauza principală este executorie în mod provizoriu, în pofida introducerii unei eventuale căi de atac (*appell/hoger beroep*) și

fără a fi nevoie de plata unei cauțiuni în acest sens, cu excepția cazului în care instanța a dispus plata unei astfel de cauțiuni (articolul 1397 din Codul judiciar).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

A. Sechestrul asigurator

O persoană care a obținut o hotărâre în favoarea sa, chiar și într-o altă țară, poate solicita unui executor judecătoresc (*huissier de justice/gerechtsdeurwaarder*) să plaseze sub sechestrul asigurator activele debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea. În lipsa unei asemenea hotărâri, sechestrul asigurator necesită o hotărâre judecătorească.

Cererea este formulată în fața instanței competente în materia sechestrului (*juge des saisies/beslagrechter*) și este examinată în același mod ca o cerere în cadrul procedurii măsurilor provizorii (articolul 1395 din Codul judiciar). Între citare și ședință trebuie să existe cel puțin două zile, dar acest interval poate fi redus în cazurile urgente.

Cererea *ex parte* (*requête unilatérale/eenzijdig verzoekschrift*) prin care se solicită înființarea sechestrului asigurator este depusă de avocat în fața instanței competente în materia sechestrului, care poate autoriza înființarea sechestrului. Instanța competentă în materia sechestrului este obligată să se pronunțe în termen de opt zile printr-un ordin. Ordinul și notificarea de instituire a sechestrului trebuie să fie notificate sau comunicate debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea de un executor judecătoresc, cu scopul de a garanta că debitorul este informat cu privire la procedura inițiată împotriva sa.

Ordinul este executoriu cu titlu provizoriu, fără nicio altă formalitate, însă are caracter obligatoriu doar între părți. În urma modificării împrejurărilor relevante, instanța competentă în materia sechestrului poate să modifice sau să anuleze ordinul în orice moment. Onorariul perceput de executorul judecătoresc este stabilit prin Decretul regal din 30 noiembrie 1976 (publicat în Monitorul Oficial din 8 februarie 1977).

B. Sechestrul

În cazul sechestrului convențional, este suficient să existe un acord valid între părți, nefiind nevoie de nicio hotărâre judecătorească în acest sens.

Sechestrul poate fi de asemenea dispus de către o instanță.

În orice caz, va fi desemnat un depozitar (*gardien judiciaire/gerechtelijke bewaarder*) pe cale convențională sau judecătorească. Depozitarul trebuie să exercite toată diligența necesară în legătură cu bunurile care i-au fost încredințate. La încetarea sechestrului, depozitarul este obligat să înapoieze bunurile. Depozitarul are dreptul să primească o indemnizație stabilită prin lege (articolul 1962 al treilea paragraf din Codul civil).

C. Măsurile provizorii

Aplicarea măsurilor provizorii trebuie să fie solicitată în fața instanței, fie în cadrul procedurii măsurilor provizorii, fie în procedura pe fond. Acestea pot fi dispuse și de către un arbitru (articolul 1696 din Codul judiciar).

Președintele unei instanțe de prim grad de jurisdicție (*tribunal de première instancel/rechtbank van eerste aanleg*) poate dispune o măsură provizorie în orice cauză urgentă care nu este exclusă prin lege din competența instanțelor judecătorești (articolul 584 primul paragraf din Codul judiciar). O astfel de măsură trebuie să aibă doar caracter provizoriu și nu poate avea efecte definitive și irevocabile. Președinții instanțelor de drept muncii (*tribunal du travail/arbeidsrechtbank*) și ai instanțelor de drept comercial (*tribunal de commercel/rechtbank van koophandel*) au de asemenea dreptul să dispună măsuri provizorii în cauze urgente care intră în competența instanțelor lor.

Ordinul pronunțat în cadrul procedurii măsurilor provizorii nu poate să afecteze cauza pe fond (acțiunea principală), ceea ce înseamnă că acesta nu are decât o autoritate relativă de lucru judecat. Judecătorul din cadrul procedurii pe fond nu poate fi ținut de un astfel de ordin în niciun fel; instanța competentă în materia sechestrului nu poate dispune decât măsuri provizorii.

În cadrul procedurii de divorț, președintele instanței de dreptul familiei (*tribunal de la famille/familie rechtbank*) poate să dispună măsuri provizorii referitoare la persoana, întreținerea și bunurile soților și ale copiilor lor (articolul 1280 primul paragraf din Codul judiciar).

Executorul judecătoresc notifică sau comunică măsurile care au fost dispuse în legătură cu partea adversă și solicită părții adverse să respecte măsurile respective, dacă este necesar sub amenințarea executării silite de către autorități sau a plății unor daune cominatorii. Onorariul perceput de executorul judecătoresc este stabilit prin Decretul regal din 30 noiembrie 1976 (publicat în Monitorul Oficial din 8 februarie 1977).

Atunci când se pronunță în primă instanță, judecătorul de pace poate să dispună măsuri provizorii pentru perioada în care soții sau coabitantii legali a căror relație s-a destrămat continuă să trăiască împreună. Aceste măsuri pot privi, de exemplu, locuința familială, copiii sau bunurile copiilor. Aceste măsuri sunt doar provizorii și vor înceta să se mai aplice din momentul în care soții sau coabitantii legali nu mai locuiesc împreună. Acestea nu determină măsurile pe termen lung care ar putea rezulta în urma unui divorț. Acordurile finale în urma unui divorț trebuie soluționate de instanța de prim grad de jurisdicție.

D. Executarea provizorie

Hotărârea judecătorească include o formulă executorie. Cu toate acestea, până în momentul în care hotărârea respectivă nu mai poate fi atacată cu nicio cale de atac care poate conduce la suspendarea sa, aceasta nu poate fi supusă executării. Sub rezerva excepțiilor prevăzute de lege sau în cazul în care instanța decide altfel printr-o decizie special motivată, executarea se suspendă în cursul termenului în care se poate formula o contestație, dar nu și în cursul termenului acordat pentru posibilitatea formulării unei căi de atac în fața unei instanțe superioare sau a recursului în fața Curții de Casație (*Cour de cassation/Hof van Cassatie*) (articolul 1397 din Codul judiciar).

Judecătorul care a pronunțat hotărârea poate autoriza executarea sa provizorie, cu excepția cazurilor în care acest lucru este interzis prin lege (articolul 1399 din Codul judiciar), astfel cum se întâmplă în cauzele referitoare la situația personală.

În cazul în care executarea provizorie este posibilă, riscul efectuării acesteia revine părții solicitante. Judecătorul poate cere părții respective să depună o cauțiune înainte ca hotărârea să fie executată cu titlu provizoriu (articolul 1400 din Codul judiciar). Aceasta înseamnă că partea interesată poate obține executarea provizorie a hotărârii, dar pentru aceasta trebuie să depună o sumă sau o garanție bancară la Casa de depozite și consemnațiuni (*Caisse des dépôts et consignations/Deposito- en Consignatiekas*). Acest lucru se datorează faptului că hotărârea poate fi modificată în calea de atac și pârâțul poate avea dreptul la despăgubiri.

2.2 Principalele condiții

A. Sechestrul asigurator

Sechestrul asigurator poate fi dispus numai în cazuri urgente și numai dacă o creanță este certă, lichidă și exigibilă.

Caracterul urgent este impus de existența unei amenințări a solvabilității debitorului, ceea ce pune în pericol drepturile creditorului asupra activelor debitorului. Sechestrul asigurator nu poate fi utilizat ca mijloc de constrângere, dar este permis în cazul în care, pe baza unor criterii obiective, situația financiară a debitorului este compromisă. Caracterul urgent trebuie să subziste atât atunci când se dispune instituirea sechestrului, cât și în orice moment în care se solicită instanței să se pronunțe cu privire la menținerea acestuia.

Creanța creditorului trebuie să fie certă, ceea ce înseamnă că aceasta trebuie să fie justificată în mod suficient și dincolo de orice dispută rezonabilă. De asemenea, creanța trebuie să fie lichidă. Valoarea creanței trebuie să fi fost determinată sau cel puțin trebuie să poată fi estimată în mod provizoriu. Dacă

valoarea exactă a creanței nu a fost încă stabilită, aceasta va fi estimată de instanță. În sfârșit, plata creanței trebuie să fie exigibilă: cu alte cuvinte, creditorul trebuie să fie îndreptățit să solicite plata. Articolul 1415 din Codul judiciar restrânge această condiție astfel încât să poată fi eligibile pentru înființarea unui sechestrul asigurător și creanțele aferente veniturilor viitoare periodice (întreținere, chirie, dobânzi), precum și creanțele eventuale sau potențiale.

B. Sechestrul

Instanța poate dispune punerea sub sechestrul a bunurilor mobile care au făcut obiectul unui sechestrul asigurător, a bunurilor mobile sau imobile a căror proprietate sau posesie se află în litigiu între două sau mai multe persoane și a bunurilor pe care un debitor le oferă în vederea compensării unei datorii (articolul 1961 din Codul civil). În general, această regulă se aplică ori de câte ori împrejurările cauzei justifică utilizarea sechestrului ca măsură asigurătorie care garantează că bunurile rămân neschimbate, fără a pune în pericol orice soluție finală. Caracterul urgent este lipsit de relevanță. Cu toate acestea, instanța va manifesta prudență atunci când dispune punerea sub sechestrul, întrucât aceasta este o măsură gravă și excepțională care poate fi aplicată numai dacă există motive suficiente și importante.

C. Măsurile provizorii

Procedura măsurilor provizorii prin care se solicită adoptarea unor măsuri provizorii poate fi introdusă numai în cazul în care situația este atât de urgentă încât dacă nu se iau măsuri imediat, reclamantul va suferi o pierdere substanțială sau dezavantaje grave. Prin urmare, urgența este o cerință esențială în procedura măsurilor provizorii.

Măsurile provizorii acordate în procedura pe fond trebuie să fie, de asemenea, o chestiune urgentă. Acesta este motivul pentru care aceste măsuri sunt de asemenea denumite „măsuri provizorii urgente” (*mesures provisoires urgentes/dringende voorlopige maatregelen*) atunci când sunt solicitate judecătorului de pace.

D. Executarea provizorie

Criteriul utilizat de instanță atunci când decide dacă să admită sau să respingă executarea provizorie este riscul la care este supus creditorul ca partea adversă să amâne în mod nejustificat sau să împiedice executarea hotărârii. În cazul în care partea adversă formulează o contestație sau o cale de atac numai pentru a împiedica executarea hotărârii, aceasta va determina instanța care a pronunțat hotărârea să dispună executarea provizorie. Totuși, acest lucru este interzis în anumite cazuri (a se vedea mai sus).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

A. Sechestrul asigurător

Toate tipurile de bunuri (mobile, imobile, necorporale) pot face obiectul sechestrului asigurător. Cu toate acestea, anumite active nu pot face obiectul sechestrului sau pot fi sechestrate numai în parte. Caracterul lor neeligibil cu privire la înființarea unui sechestrul decurge din lege, din natura bunului sau din legătura care există între bunul respectiv și debitor.

Bunurile care nu pot face obiectul sechestrului sunt enumerate la articolul 1408 din Codul judiciar. Pe scurt, acestea sunt bunuri indispensabile debitorului, care sunt necesare pentru continuarea studiilor sau a formării profesionale a debitorului sau a copiilor acestuia, care sunt esențiale pentru desfășurarea profesiei debitorului sau care sunt necesare pentru cultul religios al debitorului, precum și produse alimentare și combustibil. Articolul 1410 alineatul (2) din Codul judiciar indică tipurile de creanțe care nu pot face niciodată obiectul poprii, în special creanțele aferente prestațiilor familiale și salariului minim. Salariul debitorului și veniturile similare pot face obiectul poprii numai în parte. Sumele în cauză sunt stabilite la articolul 1409 alineatul (1) din Codul judiciar și sunt ajustate în fiecare an prin decret regal pe baza indicelui prețurilor de consum. Articolul 1410 alineatul (1) din Codul judiciar extinde sfera de eligibilitate pentru sechestrul parțial pentru a include pensiile alimentare provizorii și finale, pensiile, indemnizațiile de șomaj și indemnizațiile pentru incapacitate de muncă și invaliditate.

Bunurile care fac obiectul sechestrului asigurător sunt enumerate de către executorul judecătoresc într-un act oficial în vederea unei eventuale vânzări viitoare, cu excepția cazului în care se poate ajunge la un acord cu creditorul prin intermediul executorului judecătoresc. Este strict interzis să se ascundă bunurile care au fost înregistrate de un executor judecătoresc, o astfel de acțiune putând conduce la urmărirea penală.

B. Sechestrul

Instanța poate dispune punerea sub sechestrul a bunurilor mobile ale unui debitor care au făcut obiectul unui sechestrul asigurător, a bunurilor mobile sau imobile a căror proprietate sau posesie se află în litigiu între două sau mai multe persoane și a bunurilor pe care un debitor le oferă în vederea compensării unei datorii (articolul 1961 din Codul civil).

C. Măsurile provizorii

Se pot dispune măsuri provizorii în procedura măsurilor provizorii în toate tipurile de cauze. Președintele instanței de prim grad de jurisdicție deține competența de a judeca toate tipurile de acțiuni civile în temeiul dreptului comun. Cauzele care intră sub incidența dreptului muncii sau a dreptului comercial sunt judecate de președintele instanței de drept al muncii sau de președintele instanței de drept comercial.

Instanța competentă în materie de dreptul familiei poate să dispună măsuri provizorii pentru perioada în care părțile continuă să trăiască împreună. Aceste măsuri pot privi, de exemplu, locuința familială, copiii sau bunurile copiilor. Totuși, această regulă se aplică doar în cazul cuplurilor căsătorite [articolul 223 alineatul (1) din Codul civil] și coabitantii legali [articolul 1479 alineatul (1) din Codul civil], iar nu și persoanelor care trăiesc în concubinaj de fapt.

D. Executarea provizorie

În principiu, toate hotărârile pot fi executate provizoriu dacă instanța dispune astfel, cu excepția cazului în care acest lucru este interzis de lege (articolul 1399 din Codul judiciar).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurător

Debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea nu își pierde drepturile de proprietate asupra bunurilor care fac obiectul sechestrului sau drepturile de folosință asupra acestora (uz, închiriere, venituri, profituri). Efectul sechestrului asigurător se rezumă la faptul că aceste bunuri nu pot fi vândute sau ipotecate. Lipsirea de această putere de dispoziție înseamnă că orice astfel de tranzacție care este totuși încheiată de către debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea va fi validă în sine, însă nu va produce efecte asupra creditorului. Creditorul nu trebuie să ia în considerare această tranzacție și poate acționa ca și cum ea nu ar exista.

B. Sechestrul

La fel ca în cazul depozitelor obișnuite, sechestrul înseamnă că posesia unui bun este transferată depozitarului. Singurele măsuri pe care le poate lua depozitarul sunt măsurile destinate conservării bunurilor.

C. Măsurile provizorii

Nu se aplică.

D. Executarea provizorie

Executare provizorie înseamnă că hotărârea este supusă executării, deși există posibilitatea ca aceasta să fie modificată în calea de atac sau în cazul în care se formulează contestație. Solicitantul suportă riscul asociat cu executarea (a se vedea mai sus).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurător

Sechestrul asigurător trebuie să respecte un termen care, în principiu, este de trei ani. Cu toate acestea, instanța competentă în materia sechestrului poate să stabilească un termen mai scurt. Sechestrul se poate reînnoi, atât timp cât nu a expirat termenul inițial. Reînnoirea – care este, de fapt, o extindere a termenului existent – este permisă dacă există motive valide pentru a se reînnoi sechestrul și dacă nu s-a modificat caracterul urgent al situației.

B. Sechestrul

În cazul sechestrului, legea nu prevede niciun termen. Sechestrul este ridicat în cazul în care nu mai există niciun risc ca bunurile să nu poată fi conservate în starea lor inițială și, astfel, să fie compromisă ajungerea la o soluție definitivă.

C. Măsurile provizorii

În cazul măsurilor provizorii, legea nu prevede niciun termen. Pronunțarea unei hotărâri definitive în litigiu poate să confirme sau să revoce aceste măsuri.

D. Executarea provizorie

Nu se aplică.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

A. Sechestrul asigurător

În cazul în care instanța competentă în materia sechestrului refuză să autorizeze înființarea unui sechestr asigurător, creditorul poate contesta ordinul instanței în termen de o lună de la notificarea sau comunicarea sa (articolul 1419 primul paragraf și articolul 1031 din Codul judiciar). Cauza este judecată în același mod în care a fost judecată în fața primei instanțe; hotărârea este pronunțată de instanță în camera de consiliu (*en chambre du conseil/in raadkame*). În cazul în care se admite înființarea sechestrului, iar debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea dorește să împiedice sechestrul, acesta trebuie să formuleze o contestație în fața instanței de apel (*cour d'appell/hof van beroep*) în calitate de parte terță afectată (*terce opposition/derdenverzet*).

În cazul în care instanța competentă în materia sechestrului admite o cerere de instituire a sechestrului asigurător, debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea sau orice altă parte interesată are de asemenea posibilitatea de a formula o contestație împotriva acestui ordin în calitate de parte terță afectată (articolul 1419 din Codul judiciar). Contestația trebuie formulată în termen de o lună de la data notificării sau comunicării ordinului de instituire a sechestrului și va fi judecată de către instanța care a pronunțat acest ordin (articolul 1125 din Codul judiciar). Cu excepția cazului în care instanța competentă în materia sechestrului acordă o suspendare a executării, o astfel de contestație nu are efect suspensiv.

B. Sechestrul

Nu se aplică în cazul sechestrului instituit prin acordul părților.

Sechestrul judiciar reprezintă o decizie a instanței împotriva căreia pot fi introduse căile de atac obișnuite prevăzute în Codul judiciar.

C. Măsurile provizorii

Orice parte care consideră că i s-a făcut o nedreptate prin ordinul pronunțat în cadrul procedurii măsurilor provizorii poate introduce o contestație sau poate formula o cale de atac. Căile de atac împotriva ordinelor pronunțate de președintele instanței de prim grad de jurisdicție sau de președintele instanței comerciale sunt soluționate de instanța de apel. Căile de atac împotriva ordinelor pronunțate de președintele instanței de dreptul muncii trebuie introduse în fața instanței de dreptul muncii (*cour du travail/arbeidshof*).

Termenul pentru formularea contestației sau a căii de atac este de o lună de la data la care ordinul este notificat sau comunicat de către executorul judecătoresc, în cazul în care procedura a fost inițiată prin citare (*assignation/dagvaarding*) sau înfățișare voluntară (*comparution volontaire/vrijwillige verschijning*), și de o lună de la data la care ordinul este notificat sau comunicat prin scrisoare judiciară recomandată (*pli judiciaire/gerechtsbrief*), în cazul în care ordinul a fost pronunțat în urma unei cereri *ex parte*.

D. Executarea provizorie

Executarea provizorie nu este supusă niciunei căi de atac. Instanța de apel nu poate, în niciun caz, să interzică sau să suspende executarea unei hotărâri judecătorești (articolul 1402 din Codul judiciar).

Ultima actualizare: 24/10/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Bulgaria

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

În general, procesul este caracterizat de o durată mai lungă sau mai scurtă de timp. Această întârziere, care rezultă din diferitele etape și diferitele instanțe prin care trece procesul, poate conduce uneori la ineficacitatea protecției juridice solicitate, din cauza pronunțării cu întârziere a hotărârii sau din cauza intrării în vigoare cu întârziere a acesteia. Având în vedere acest lucru, legiuitorul a prevăzut o serie de măsuri menite să asigure eficacitatea protecției juridice solicitate, prin restricționarea exercitării anumitor drepturi de proprietate ale părâtului.

Aspectele legate de asigurarea unei creanțe sunt reglementate de dispozițiile articolelor 389-404 din Codul de procedură civilă (CPC).

În conformitate cu articolul 391 din CPC, asigurarea unei creanțe este permisă în cazul în care, în absența unor astfel de măsuri provizorii, ar fi imposibil sau destul de dificil pentru reclamant să pună în aplicare drepturile care decurg dintr-o hotărâre și atunci când: a) cererea este susținută de documente justificative solide sau b) trebuie furnizată o garanție în cuantumul stabilit de instanță în conformitate cu articolele 180 și 181 din Legea privind obligațiile și contractele (LOC). O garanție poate fi solicitată, dacă instanță decide astfel, inclusiv atunci când există documente justificative solide.

O condiție prealabilă fundamentală și obligatorie pentru acordarea de măsuri provizorii este riscul ca reclamantul să se afle în incapacitatea de a-și exercita drepturile care decurg dintr-o hotărâre care este posibil să fie pronunțată cu privire la o cerere care este, potențial, motivată corespunzător.

Pentru a permite asigurarea creanței, instanța evaluează dacă sunt îndeplinite următoarele condiții prealabile: necesitatea de a asigura creanța, o justificare probabilă a cererii și o măsură provizorie, astfel cum se specifică de către reclamant, care este corespunzătoare și adecvată în ceea ce privește nevoile cazului particular și protecția jurisdicțională solicitată în mod explicit.

În conformitate cu articolul 397 alineatul (1) din CPC, legea prevede următoarele măsuri provizorii:

confiscarea de bunuri imobile,

punerea sub sechestrul a activelor mobile și a creanțelor, inclusiv a acțiunilor deținute în cadrul unei societăți,

alte măsuri adecvate stabilite de instanță, inclusiv confiscarea unui autovehicul și suspendarea executării.

De asemenea, instanța poate acorda mai multe măsuri asigurătorii, până la valoarea creanței (nefiind necesar ca asigurarea să depășească suma respectivă).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

În conformitate cu dispozițiile capitolului 34 din CPC, asigurarea unei creanțe este permisă:

în conformitate cu articolul 389 din CPC - pentru toate tipurile de creanțe - cu privire la orice fază al cauzei, înainte de încheierea anchetei judiciare în procedura de apel,

în conformitate cu articolul 390 din CPC, toate creanțele pot fi asigurate chiar înainte de introducerea acțiunii (asigurarea unei creanțe viitoare).

Cererea de măsuri provizorii cu privire la o cauză pendinte:

Această cerere este depusă de către reclamant înainte ca instanța competentă să soluționeze litigiul. Pentru ca asigurarea unei creanțe să fie permisă, trebuie să fie îndeplinite condițiile prealabile prevăzute la articolul 391 din CPC: o justificare probabilă a creanței, necesitatea de a asigura creanța, și anume riscul ca aplicarea hotărârii instanței prin care se acordă creanța (în cazul în care se pronunță o astfel de hotărâre) să fie împiedicată din cauză că părătul a înstrăinat bunurile supuse sechestrului, precum și caracterul adecvat al măsurii specificate. În conformitate cu articolul 391 alineatele (2) și (3) din CPC, în cazul în care nu există elemente de probă suficiente pentru a dovedi justificarea probabilă a creanței, instanța poate, după cum consideră de cuviință, să solicite, de asemenea, plata unei garanții pecuniare, la o valoare stabilită de aceasta.

Asigurarea unei creanțe este permisă inclusiv pe durata suspendării cauzei.

Cererea pentru asigurarea unei creanțe viitoare:

Cererea este depusă în locul în care reclamantul își are domiciliul permanent sau unde sunt situate bunurile care vor servi la asigurarea creanței. În cazul în care există o cerere de autorizare a unei măsuri provizorii pentru „suspendarea executării”, cererea trebuie să fie depusă la instanța competentă, în funcție de locul de executare.

Atunci când sunt acordate măsuri provizorii cu privire la o creanță viitoare, instanța stabilește un termen-limită pentru depunerea cererii, care nu poate depăși o lună. Condițiile prealabile materiale pentru acordarea unor astfel de măsuri provizorii sunt aceleași ca în cazul acordării de măsuri provizorii cu privire la o cauză pendinte.

Cererea ar trebui să indice măsura provizorie solicitată și valoarea creanței. Aceasta trebuie să fie depusă la instanța regională relevantă sau la instanța districtuală relevantă, în funcție de jurisdicție și competență, în conformitate cu articolul 104 din CPC.

Cererea poate fi depusă de către persoana în cauză sau de către mandatarul acesteia (un avocat). O copie a acesteia nu este necesară, întrucât o astfel de copie nu este notificată sau comunicată părții adverse, deoarece procedura de măsuri provizorii constituie o procedură *ex parte*: aceasta este urmată fără participarea celeilalte părți (al cărei patrimoniu va fi afectat de măsura acordată).

Măsurile provizorii acordate de instanță sunt impuse prin:

confiscarea de bunuri imobile - de către Oficiul Registrului,

punerea sub sechestrul a activelor mobile și a creanțelor debitorului - de către un executor judecătoresc de stat sau privat, inclusiv prin notificarea, din partea sa, a părților terțe, cum ar fi bănci și alte instituții de credit,

măsurile provizorii cu privire la automobile – de către serviciile de poliție rutieră relevante,

în ceea ce privește măsura provizorie a „suspendării executării” – o copie a hotărârii judecătorești de acordare a permisiunii ar trebui să fie prezentată executorului judecătoresc relevant care a declanșat procedura de executare,

alte măsuri prevăzute de lege – de către executorul judecătoresc de stat sau privat relevant, ales de persoana în cauză.

Cu toate acestea, Legea privind insolvența băncilor (*Zakon za bankovata nesastoyatelnost*) (ZBN), ca lege specială, prevede în mod expres asigurarea creanțelor pentru a reproviziona masa bunurilor care face obiectul insolvenței a unei bănci. În conformitate cu articolul 53 alineatul (2) din ZBN, asigurarea unei creanțe este acordată atunci când cererea este susținută de dovezi suficiente care să susțină ipoteza că creanța este justificată. Dacă există probabilitatea ca creanța să fie nejustificată, legea generală permite acordarea unor măsuri asigurătorii atunci când este prevăzută o garanție, iar legea specială prevede că justificarea probabilă este o condiție *sine qua non* pentru acordarea asigurării creanței. Prin urmare, asigurarea unei creanțe trebuie acordată atunci când argumentele și dovezile prezentate justifică concluzia că creanța este probabil nejustificată. Acest lucru este explicabil, având în vedere faptul că, în conformitate cu articolul 403 din CPC, partea care oferă asigurarea răspunde pentru daunele pe care măsurile asigurătorii i le provoacă părții adverse. Legiuitorul admite că obligațiile de despăgubire în cazul unor astfel de daune nu ar trebui să fie incluse în patrimoniul unei bănci aflate în procedură de insolvență (deoarece acest lucru ar afecta masa bunurilor care face obiectul insolvenței și ar provoca daune creditorilor) și, prin urmare, stabilește o cerință ca asigurarea unei creanțe introduse să fie acordată numai dacă sunt prezentate elemente de probă suficiente pentru a dovedi justificarea probabilă a acesteia.

În conformitate cu articolul 629a alineatul (1) punctul 2 din Legea privind activitatea comercială [*Targovski zakon*] (TZ), măsurile prevăzute la articolul 630 alineatul (1) punctul 4 din TZ pot fi acordate ca măsuri asigurătorii *ex ante* în cadrul procedurii de insolvență, cu condiția ca acest lucru să fie necesar pentru a proteja bunurile debitorului. Aceste măsuri includ impunerea unui sechestrul, desemnarea unui beneficiar provizoriu, dispunerea suspendării procedurilor de executare în curs, sigilarea spațiilor, a echipamentelor etc. Regula în cauză presupune ca cererea prevăzută la articolul 625 din TZ să fie admisibilă, să fie susținută de elemente de probă scrise care să stabilească desfășurarea probabilă a faptelor care susțin creanța și, dacă nu este susținută de astfel de elemente de probă, petiționarul ar trebui să ofere garanții care să se ridice la o valoare stabilită de instanță, pentru a despăgubi debitorul pentru daunele cauzate, în cazul în care nu se stabilește că debitorul este insolubil sau, respectiv, supraîndatorat [articolul 629a alineatul (2) din TZ] și că ar trebui să existe un interes în ceea ce privește asigurarea (în cazul în care debitorul își înstrăinează, distruge și/sau tănuiește bunurile și, prin urmare, periclitează interesele creditorilor și, dacă nu sunt aplicate măsurile solicitate, creditorii pot suferi daune, deoarece aceștia s-ar afla în imposibilitatea de a recupera prejudiciul dacă bunurile debitorului ar fi monetizate). Legea prevede, de asemenea, că măsura asigurătorie solicitată ar trebui să fie adecvată și relevantă pentru necesitatea de a asigura creanța.

Din regula de la articolul 629a alineatul (1) din TZ se deduce că asigurarea *ex ante* în cadrul procesului de deschidere a procedurii de insolvență se acordă numai dacă există un risc real ca debitorul să își înstrăineze bunurile pentru a produce daune creditorilor. Doar atunci când există această condiție prealabilă, instanța are obligația să examineze dacă există și celelalte condiții prealabile prevăzute la articolul 629a alineatul (2) din TZ.

2.2 Principalele condiții

Condițiile prealabile materiale pentru autorizarea de măsuri provizorii (conform descrierii de mai sus) sunt stabilite la articolul 391 din CPC.

Asigurarea unei creanțe de întreținere este permisă inclusiv fără îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 391 din CPC, caz în care instanța poate dispune măsuri provizorii *ex officio*.

Asigurarea parțială a creanței poate fi permisă, de asemenea, însă numai în ceea ce privește părțile susținute de suficiente elemente de probă.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

În general, toate bunurile debitorului pot face obiectul unor măsuri provizorii. Nu este permisă asigurarea unei creanțe monetare prin intermediul punerii sub sechestrul a creanțelor care nu fac obiectul executării.

În conformitate cu articolul 393 alineatul (1) din CPC, nu este permisă asigurarea unei creanțe monetare împotriva statului, a instituțiilor statului și a instituțiilor de sănătate publică în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Legea privind instituțiile de sănătate publică.

Următoarele tipuri de bunuri pot face obiectul unor măsuri provizorii:

creanțele părâtului de la instituții de credit din conturile bancare deschise la acestea;

bunuri mobile;

bunuri imobile;

automobile, prin confiscarea acestora;

activități de executare;

anumite active ale debitorului creanței, astfel cum au fost revizuite în alte cazuri prevăzute în mod expres de lege.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Orice dispoziție a subiectului măsurii asigurătorii, executată de debitor, este lipsită de efect față de persoana la solicitarea căreia s-au impus măsurile asigurătorii. În ceea ce privește bunurile imobile, invaliditatea are efect numai în ceea ce privește dispunerile efectuate după ce executarea silită a fost înscrisă în registru - în conformitate cu articolul 452 din CPC. În afară de această relativă ineficacitate (neîncredere), dispozițiile aplicate sunt întru totul valabile și își produc efectele legale.

Articolul 453 din CPC reglementează ipotezele inopozabilității, din partea creditorului și a creditorilor afiliați, a drepturilor dobândite după ce executarea silită a fost înscrisă în registru, iar notificarea punerii sub sechestrul a fost primită.

În conformitate cu articolul 401 din CPC, creditorul asigurat poate să introducă o acțiune împotriva unei părți terțe răspunzătoare pentru sumele sau activele pe care aceasta din urmă refuză să le furnizeze în mod voluntar.

Cheltuielile legate de procedura asigurării unei creanțe sunt suportate de persoana la cererea căreia au fost acordate măsurile provizorii, astfel cum se prevede la articolul 514 din CPC, prin trimitere la articolul 401 din CPC, care reglementează măsurile provizorii.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Permisiunea pentru asigurarea unei creanțe se acordă pe baza principiului conform căruia, în ceea ce privește o cauză pendinte, măsura provizorie relevantă este impusă anterior soluționării cauzei prin intermediul hotărârii judecătorești corespunzătoare care a intrat în vigoare.

Atunci când sunt acordate măsuri provizorii cu privire la o creanță viitoare, instanța stabilește un termen-limită pentru depunerea cererii, care nu poate depăși o lună. În cazul în care nu există dovezi referitoare la depunerea cererii în termenul-limită stabilit, instanța anulează măsurile provizorii *ex officio* - în conformitate cu articolul 390 alineatul (3) din CPC.

În cazul depunerii unei cereri referitoare la care au fost acordate măsuri provizorii, astfel cum se întâmplă de regulă, măsurile provizorii rămân în vigoare și produc efecte până la soluționarea cauzei.

Dispozițiile de la articolul 402 din CPC reglementează procedura de anulare pentru măsurile provizorii acordate. Acesta prevede că partea interesată trebuie să depună o cerere, iar o copie a acesteia trebuie înmănată persoanei care a solicitat acordarea de măsuri provizorii. Aceasta din urmă poate formula o obiecție în termen de trei zile. Instanța, întrunită în sesiune închisă, anulează măsurile provizorii în cazul în care este pe deplin convinsă că motivul pentru care acestea au fost acordate nu mai există sau că părâtul a constituit o garanție, în termenul prevăzut, prin depunerea întregii sume solicitate de reclamant [articolul 398 alineatul (2) din CPC]. Hotărârea instanței de anulare a măsurilor provizorii poate fi supusă unei căi de atac prin intermediul unei plângeri private în termen de o săptămână.

Înlocuirea măsurilor provizorii acordate, astfel cum se prevede la articolul 398 din CPC, poate fi acordată în următoarele două situații:

în conformitate cu alineatul (1) – instanța, la cererea uneia dintre părți, după notificarea celeilalte părți și ținând seama de obiecțiile formulate de aceasta în termen de trei zile de la data notificării, poate permite înlocuirea unui tip de măsuri provizorii cu altul,

în conformitate cu alineatul (2) – în cazul asigurării unei creanțe care poate fi estimată în termeni monetari, părâtul poate, în orice moment, să înlocuiască garanția permisă, fără consimțământul celeilalte părți, cu o garanție asupra unor sume de bani sau asupra altor valori mobiliare, astfel cum se prevede la articolele 180 și 181 din LOC.

În cazurile prevăzute la articolul 398 alineatul (1) punctul (2) din CPC, sechestrul sau confiscarea este revocată.

Legea nu împiedică părâtul să introducă o acțiune împotriva reclamantului pentru acordare de despăgubiri pentru daunele cauzate de măsurile provizorii, dacă cererea care face obiectul măsurilor provizorii acordate este revocată sau dacă aceasta nu a fost depusă în termenul prevăzut, precum și în cazul încetării procesului (articolul 403 din CPC).

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

În conformitate cu articolul 396 din CPC, hotărârea unei instanțe cu privire la asigurarea unei creanțe poate fi atacată prin intermediul unei plângeri private în termen de o săptămână. Pentru reclamant, această perioadă de o săptămână începe în momentul în care hotărârea îi este transmisă, în timp ce pentru părât (persoana împotriva căreia au fost acordate măsurile provizorii) această perioadă începe din ziua în care executorul judecătoresc, Oficiul Registrului sau instanța îi transmite notificarea referitoare la măsurile provizorii impuse. O copie a plângerii private trebuie să fie transmisă părții adverse, care trebuie să răspundă în termen de o săptămână.

Părților terțe li se recunoaște, de asemenea, interesul legal de a introduce o cale de atac în cazul în care patrimoniul lor este afectat de măsura asigurătorie.

În cazul procedurii de măsuri provizorii *ex parte*, instanța nu examinează dacă părâtul deține drepturile pentru care se solicită o restricție a dreptului său de dispoziție. Din acest motiv, poate fi impus sechestrul asupra bunurilor imobile care nu sunt deținute de debitor. În acest caz, proprietarul real ar avea dreptul să atace hotărârea prin care se aprobă sechestrul, chiar dacă proprietarul respectiv este parte terță în cadrul procedurii.

În cazul în care este atacată o hotărâre de respingere a asigurării creanței, părâtului nu îi este notificată sau comunicată o copie a recursului formulat de partea solicitantă, deoarece, și în această etapă, procedura rămâne *ex parte*.

În cazul în care instanța de apel a confirmat o hotărâre de acordare sau de respingere a măsurilor provizorii, decizia nu poate face obiectul unui recurs în casație. În cazul în care instanța de apel a acordat măsurile provizorii care au fost respinse de instanța de prim grad de jurisdicție, decizia acesteia poate fi atacată prin intermediul unei plângeri private în fața Curții Supreme de Casație în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 280 din CPC pentru permiterea unui astfel de recurs.

În conformitate cu CPC în vigoare, atât măsurile provizorii acordate, cât și valoarea garanției stabilite de instanță ca o condiție pentru acordarea de măsuri provizorii fac obiectul unei căi de atac. Cu toate acestea, calea de atac în fața instanței de apel nu poate suspenda măsurile provizorii înainte de pronunțarea unei hotărâri privind calea de atac de către instanța superioară și de pronunțarea unei abrogări.

Ultima actualizare: 22/09/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE

și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Cehia

1 Care sunt diferențele tipuri de măsuri?

Măsuri provizorii:

Măsurile provizorii sunt utilizate pentru a reglementa relațiile dintre părți provizoriu sau în situațiile în care există temeri că executarea unei hotărâri judecătorești ar putea fi subminată.

În general, măsurile provizorii emise înainte de începerea procedurilor pe fond sunt reglementate de articolul 74 și următoarele din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963, astfel cum a fost modificată), în timp ce măsurile provizorii emise după începerea procedurilor sunt reglementate de articolul 102 din codul menționat. Măsurile provizorii speciale pentru anumite situații specifice sunt reglementate de Legea privind procedurile judiciare speciale (Legea nr. 292/2013), și anume măsurile provizorii care reglementează situația în care se găsește un minor care nu a fost îngrijit în mod corespunzător (articolul 452 și următoarele) și măsuri provizorii destinate să asigure protecția împotriva violenței domestice (articolul 400 și următoarele). Articolul 12 din legea nr. 292/2013 stabilește și anumite norme speciale de completare a măsurilor generale existente pentru măsurile provizorii, vizând tipurile de proceduri care intră sub incidența legii menționate.

Colectarea de probe:

Probele sunt colectate dacă există temerea că în viitor va fi imposibilă colectarea acestora sau că acest lucru va fi semnificativ îngreunat (de exemplu în cazul executării defectuoase a unui contract de vânzare-cumpărare al cărui obiect include bunuri perisabile sau în cazul audierii unui martor care este grav bolnav și a cărui viață este pusă în pericol).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsuri provizorii:

Articolul 74 alineatul (3) din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963, astfel cum a fost modificată) prevede că procedurile de obținere a unei măsuri provizorii încep la formularea solicitării.

Cu toate acestea, articolul 12 din Legea nr. 292/2013 prevede că o măsură provizorie poate fi dispusă de instanță din oficiu dacă este permisă și începerea procedurilor din oficiu (de exemplu în cazul procedurilor privind îngrijirea unui minor, al procedurilor de decădere din drepturi, al procedurilor privind tutela și al procedurilor privind dispariția ori decesul unei persoane). În aceste situații, instanța poate dispune o măsură provizorie din oficiu.

Instanța competentă să emită o măsură provizorie este instanța competentă să soluționeze cauza pe fond; excepțiile de la această regulă pot fi găsite la articolele 400 și 453 din Legea nr. 292/2013.

Probele pot fi colectate:

Înainte de începerea procedurii privind fondul cauzei, la depunerea solicitării. Instanța competentă este cea care ar fi competentă să soluționeze cauza pe fond sau instanța în a cărei jurisdicție se situează probele supuse riscului.

În cursul procedurii, chiar și în absența unei solicitări.

Părțile la cauză ar trebui să fie prezente atunci când se colectează probele, cu excepția cazului în care orice întârziere în această privință ar reprezenta un factor de risc.

Probele pot fi colectate și prin act notarial (*notářský zápis*) sau prin ordin al unui executor judecătoresc (*exekutorský zápis*), dacă procedura are loc în prezența unui notar sau a unui executor judecătoresc ori dacă un notar sau un executor judecătoresc au depus mărturie cu privire la această situație.

2.2 Principalele condiții

O măsură provizorie poate fi dispusă:

dacă este nevoie să există măsuri provizorii care să reglementeze relațiile dintre părți;

dacă există temeri că va fi compromisă executarea unei hotărâri judecătorești;

pentru a reglementa provizoriu relațiile.

Pentru a evalua dacă sunt necesare măsuri provizorii care să reglementeze relațiile dintre părți trebuie să se țină cont de circumstanțele fiecărei cauze în parte. O măsură provizorie este dispusă numai dacă există o nevoie demonstrabilă de măsuri provizorii care să reglementeze relațiile juridice dintre părți. În ceea ce privește celelalte circumstanțe relevante pentru dispunerea unei astfel de măsuri provizorii, este suficient să fie dovedită existența unor elemente critice pentru impunerea obligației în temeiul măsurii provizorii.

Subminarea executării unei hotărâri

Dacă o măsură provizorie trebuie dispusă ca reacție la temeri că executarea unei hotărâri ar putea fi subminată, partea îndreptățită trebuie să dispună de o hotărâre sau de un alt instrument care să reprezinte un temei pentru executarea hotărârii. O măsură provizorie poate fi dispusă numai până când hotărârea devine executorie sau dacă partea îndreptățită are motive serioase pentru care a fost până în acel moment în incapacitate (temporară) de a solicita ca obligația impusă să fie îndeplinită printr-o executare judiciară. În același timp, elementele care justifică temerea că executarea hotărârii ar fi compromisă (în principal din cauza comportamentului debitorului) trebuie să fie dovedite.

O cerere de adoptare a unei măsuri provizorii trebuie să conțină informațiile prevăzute la articolul 42 alineatul (4) și articolul 75 din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963), inclusiv următoarele:

informații care indică instanța căreia îi este adresată cererea;

cine transmite cererea și care este cauza vizată, cu alte cuvinte o prezentare a faptelor care ar justifica măsura provizorie solicitată;

obiectul cererii, cu alte cuvinte ce măsură provizorie cere solicitantul;

data la care a fost întocmită și semnătura solicitantului sau a unui reprezentant al acestuia;

o descriere a faptului că măsurile provizorii sunt necesare pentru a reglementa relațiile dintre părți sau că există temerea că executarea hotărârii judecătorești ar putea fi compromisă.

Toate instrumentele invocate de solicitant trebuie să fie anexate cererii.

Până la data la care a fost depusă cererea, solicitantul trebuie să depună, din proprie inițiativă – cu alte cuvinte fără a fi invitat de instanță, suma de 10 000 CZK; în cauzele care se referă la relații între întreprinderi care derivă din activități comerciale, cuantumul depozitului este de 50 000 CZK. Cererile sunt scutite de obligația de a constitui un depozit dacă se referă la aspecte legate de bunăstarea socială (de exemplu întreținere, angajare sau despăgubiri pentru vătămări corporale). Dacă cerința privind constituirea unui depozit nu este îndeplinită, cererea este respinsă.

Depozitul servește drept garanție pentru o eventuală solicitare de despăgubiri pentru daune sau alte pierderi căreia ar putea să-i facă obiectul părțile sau o terță parte (cu alte cuvinte o persoană care nu este parte la procedurile de stabilire a măsurii provizorii) dacă este dispusă o măsură provizorie.

Articolul 12 alineatul (3) din Legea nr. 292/2013 prevede posibilitatea scutirii de la obligația constituirii unui depozit în conformitate cu legea respectivă.

Colectarea de probe:

Înainte de începerea procedurii privind fondul cauzei, probele pot fi colectate (în cazul în care se propune acest lucru) dacă există temerea că în viitor acest lucru va fi imposibil sau semnificativ îngreunat. Probele nu sunt colectate dacă este clar că acestea nu au nicio importanță în cadrul procedurilor. Instanța refuză să accepte o cerere de colectare a probelor dacă suspectează că solicitantul a transmis cererea având alt scop decât protejarea probelor (de exemplu obținerea unor informații cu privire la activitățile altei persoane care nu ar fi accesibile în alt mod).

Pe lângă informațiile generale, o cerere de colectare a probelor trebuie să includă o descriere a faptelor care urmează să facă obiectul colectării de probe.

Probele care urmează să fie colectate trebuie să fie, de asemenea, identificate în mod specific.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsuri provizorii:

Articolul 76 din Codul de procedură civilă prevede că printr-o măsură provizorie se poate dispune, de exemplu, ca una dintre părți să plătească o pensie de întreținere, să depună o sumă de bani în instanță, să plaseze un bun în custodia instanței, să nu dispună de anumite bunuri sau drepturi, să întreprindă o acțiune, să nu întreprindă o acțiune sau să permită întreprinderea unei acțiuni. Măsura poate avea drept obiect un bun deținut de partea în cauză.

Printr-o măsură provizorie, o instanță poate impune o obligație asupra unei alte entități decât cele care sunt partea la proceduri, dacă se poate motiva că acest lucru este necesar (de exemplu, dacă cineva cumpără o proprietate cu înțelegerea deplină a faptului că vânzătorul nu și-a îndeplinit anumite obligații față de creditorii).

Măsuri provizorii speciale dispuse în temeiul Legii nr. 292/2013:

Măsura provizorie specială care reglementează situația unui copil în temeiul articolului 452 și a articolelor următoare se aplică dacă un minor nu a fost îngrijit în mod corespunzător, indiferent dacă cineva are sau nu dreptul de a îngriji respectivul copil ori dacă viața, dezvoltarea normală sau alte interese importante ale copilului sunt puse în pericol sau au fost subminate în mod grav. Măsura provizorie a instanței reglementează situația copilului pentru perioada strict necesară prin plasarea acestuia într-un mediu adecvat, conform celor dispuse în hotărârea judecătorească.

Un acuzat poate face obiectul unei măsuri provizorii speciale adoptate în temeiul articolului 400 și a articolelor următoare prin care acestuia i se impune să părăsească un domiciliu comun și împrejurimile imediate ale acestuia, să nu se apropie de domiciliul comun și să nu pătrundă în acesta, să nu intre în contact cu solicitantul sau să nu îl urmărească ori hărțuiască pe acesta în niciun mod. Solicitarea trebuie să conțină (i) o descriere a faptelor din care să reiasă că este intolerabil pentru solicitant să locuiască în casa sau apartamentul comun din cauza violenței fizice sau psihice comise împotriva sau a altei persoane care locuiește în locuința comună ori (ii) o descriere a faptelor din care să reiasă că a avut loc urmărirea sau hărțuirea solicitantului.

Colectarea de probe:

Cererea ar trebui, de asemenea, să explice motivul pentru care solicitantul cere colectarea probelor. Pot fi utilizate ca probe toate mijloacele prin care se poate stabili situația unui caz, în special audierea martorilor, avizul unui expert, rapoartele și observațiile autorităților și ale persoanelor juridice etc.

Un caz special este reprezentat de colectarea probelor într-o cauză legată de drepturile de proprietate intelectuală (articolul 78b din Codul de procedură civilă – Legea nr. 99/1963). O persoană care a fost martora unei violări a drepturilor de proprietate intelectuală are calitate procesuală activă. Instanța competentă este instanța regională în a cărei jurisdicție a fost colectată proba respectivă. Pot face obiectul operațiunii de colectare a probelor următoarele elemente: bunurile în cauză; materiale și instrumente; documente referitoare la bunurile în cauză.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Măsuri provizorii:

O măsură provizorie este o hotărâre provizorie menită să îl protejeze pe solicitant. Aceasta este emisă pentru protejarea unui drept al solicitantului care a fost încălcat sau care riscă să fie încălcat. O măsură provizorie dispusă de instanță nu îi conferă solicitantului drepturi care nu au fost încă stabilite și nu reprezintă un mijloc de tratare a unei chestiuni prealabile. În mod similar, simplul fapt că o măsură provizorie a fost dispusă nu trebuie să afecteze procesul decizional al instanței privind fondul cauzei. Chiar și după dispunerea unei măsuri provizorii, părțile cărora li se impun obligații pot continua să dispună de proprietățile lor, dar trebuie să acționeze în conformitate cu măsura dispusă.

Orice persoană care obstrucționează în mod vădit procedurile, în special prin neprezentarea, în absența unor motive întemeiate, în fața instanței sau prin nerespectarea unei hotărâri judecătorești, poate fi constrânsă printr-o hotărâre a instanței să plătească o amendă de până la 50 000 CZK. Prin urmare, o instanță poate executa o hotărâre privind o măsură provizorie dacă partea răspunzătoare nu se conformează de bună voie respectivei hotărâri. Sancțiunea pentru obstrucționarea executării unei decizii oficiale sau a unei hotărâri de expulzare (dintr-o locuință comună) este prevăzută, de asemenea, în articolul 337 alineatul (2) din Legea nr. 40/2009 (Codul penal), care stabilește delictul de obstrucționare a executării unei decizii oficiale sau a unei hotărâri de expulzare.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsuri provizorii:

Măsură provizorie pe durată determinată

Printr-o hotărâre de dispunere a unei măsuri provizorii, o instanță poate stabili că măsura are o durată determinată, chiar dacă solicitantul (reclamantul) nu a cerut acest lucru.

Impunerea unei obligații de a introduce o acțiune sau de a depune o altă solicitare pentru inițierea procedurii

O instanță care dispune o măsură provizorie impune, de asemenea, solicitantului (reclamantului) să depună în instanță o solicitare de inițiere a procedurii (o acțiune) pe fond, într-un termen stabilit la momentul dispunerii măsurii provizorii.

O măsură provizorie rămâne în vigoare până când expiră sau este revocată în instanță.

O măsură provizorie expiră dacă solicitantul nu cere inițierea procedurii în termenul stabilit de instanță, dacă instanța nu a dat curs sesizării privind fondul cauzei, dacă instanța a dat curs sesizării privind fondul cauzei și au trecut peste 15 zile de la momentul în care hotărârea în cauza respectivă a devenit executorie sau dacă termenul stabilit pentru măsura provizorie a expirat.

O instanță revocă o măsură provizorie dacă motivele care au condus la dispunerea acesteia nu mai există.

Articolul 400 și următoarele din Legea nr. 292/2013 prevede că o măsură provizorie trebuie să fie valabilă timp de o lună de la data la care devine executorie (articolul 408) și că acest termen poate fi prelungit, în funcție de momentul începerii procedurilor pe fond.

Articolul 452 și următoarele din Legea nr. 292/2013 prevede că o măsură provizorie trebuie să fie valabilă timp de o lună de la data la care devine executorie (articolul 459) și că acest termen poate fi prelungit.

Colectarea de probe:

Probele sunt colectate în termenul prevăzut de instanță sau cât mai curând posibil. Părțile pot fi prezente la colectarea probelor, dar nu se pot prevala de dreptul de a fi prezente dacă eventualele întârzieri ar constitui un risc. După inițierea procedurii pe fond, părțile au dreptul să răspundă la probele prezentate și la toate probele colectate. În plus, părțile pot fi audiate.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Măsuri provizorii:

Deciziile privind măsurile provizorii iau forma unor hotărâri judecătorești. O hotărâre prin care se impune o măsură provizorie devine executorie la data publicării. Dacă nu este publicată, aceasta devine executorie în momentul în care a fost transmisă părții răspunzătoare. Un exemplar scris al măsurii provizorii este transmis părților la procedură și unei eventuale părți terțe (dacă acestea îi revin obligații) și, dacă măsura se referă la obligația de a nu dispune de o proprietate imobiliară, un exemplar este transmis și registrului de cadastru competent. O hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie devine executorie la publicare sau la transmitere (articolul 76d din Codul de procedură civilă) și constituie un temei pentru executarea unei hotărâri. Căile de atac împotriva hotărârilor de dispunere a unor măsuri provizorii sunt admisibile. Căile de atac sunt depuse la instanța care a pronunțat hotărârea contestată, dar sunt soluționate efectiv de două instanțe, cu alte cuvinte de o instanță regională sau de o înaltă curte. Căile de atac sunt depuse în termen de 15 zile de la primirea unui exemplar scris al hotărârii.

Dacă o cale de atac admisibilă este depusă în timp util de către o parte îndreptățită, hotărârea nu devine definitivă până când instanța de apel nu a pronunțat o hotărâre definitivă în privința căii de atac. Cu toate acestea, o hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie devine executorie (cu alte cuvinte se dă curs procedurii prevăzute în hotărârea respectivă) la expirarea termenului acordat pentru executare, care începe la data transmiterii hotărârii, sau direct la momentul transmiterii, dacă nu impune nicio obligație de executare. O instanță poate stabili că o hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie este executorie numai după ce hotărârea instanței devine definitivă, cu excepția cazului în care acest lucru este incompatibil cu natura măsurii provizorii sau ar lipsi de obiect introducerea sa.

Articolele 409 și 463 din Legea nr. 292/2013 conțin dispoziții privind căile de atac împotriva măsurilor provizorii speciale dispuse în temeiul legii respective. Ultima actualizare: 09/11/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Germania

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile care servesc la asigurarea executării silită prin sechestrarea provizorie a bunurilor debitorului sau prin emiterea unei hotărâri provizorii cu privire la situație nu satisfac de obicei în mod direct creanța creditorului.

Măsurile posibile sunt următoarele:

1.1 Sechestrarea și arestarea (*dinglicher und persönlicher Arrest*) [articolul 916 și urm. din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung – ZPO*)]

Sechestrarea servește la asigurarea executării silită în ceea ce privește bunurile mobile sau imobile ale debitorului, în cazul unei pretenții financiare. Trebuie să se facă o distincție între sechestrare și arestare. Sechestrarea are loc în cazul în care există motive să se considere că, în absența acestei măsuri, executarea hotărârii va fi împiedicată sau obstructivă în mod substanțial. Se dispune arestarea în cazul în care executarea silită este considerată a fi în pericol, iar luarea unei astfel de măsuri este necesară pentru asigurarea acesteia. Sechestrarea este decisă de instanța competentă, atunci când primește o solicitare în acest sens. Sechestrul se poate executa, de exemplu, prin poprire (*Pfändung*) (bunuri mobile), prin înscripție ipotecară (*Arresthypothek*) (bunuri imobile) sau arestare (*Haft*) (arestarea persoanei).

1.2 Măsură provizorie (*einstweilige Verfügung*) (articolul 935 și urm. din Codul de procedură civilă)

Măsura provizorie servește, cu titlu provizoriu, la asigurarea unei pretenții nemonetare. Se dispune în cazul în care există motive să se considere că o schimbare a situației actuale va împiedica sau va obstructivă realizarea dreptului în cauză. Măsura provizorie sub forma asigurării executării ulterioare a pretențiilor nemonetare (*Sicherungsverfügung*) (articolul 935 din Codul de procedură civilă) sau a reglementării judecătorești temporare privind o relație juridică (*Regelungsverfügung*) (articolul 940 din Codul de procedură civilă) este decisă de instanța competentă, atunci când primește o solicitare în acest sens. Dispozițiile privind executarea silită se aplică, în principiu, și pentru executarea ulterioară (articolul 936 coroborat cu articolul 928 din Codul de procedură civilă).

1.3 Ordonanța asigurătoare de indisponibilizare a conturilor bancare în temeiul dreptului UE

Articolul 946 și următoarele din Codul de procedură civilă conțin dispoziții în legătură cu Regulamentul (UE) nr. 655/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unei proceduri pentru ordonanța asigurătoare europeană de indisponibilizare a conturilor bancare în vederea facilitării recuperării transfrontaliere a datoriilor în materie civilă și comercială (JO L 189 din 27 iunie 2014, p. 59). Ordonanța asigurătoare de indisponibilizare a conturilor bancare este o formă specială de măsură provizorie.

1.4 Avertismentul de punere sub sechestrul (*Vorpfändung*) (articolul 845 din Codul de procedură civilă)

Avertismentul de punere sub sechestrul este utilizat pentru a garanta o creanță a debitorului asupra unui debitor terț în beneficiul creditorului. Acesta implică obligarea debitorului terț să nu efectueze nicio plată către debitor și obligarea debitorului să se abțină de la orice dispoziție cu privire la creanță, în special de la încasarea acesteia. Avertismentul comunicat debitorului terț are valoarea unei sechestrări (articolul 930 din Codul de procedură civilă) numai în măsura în care datoria este efectiv sechestrată în termen de o lună [articolul 845 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Sechestrarea, arestarea și măsurile provizorii (punctele 1.1 și 1.2) se hotărăsc de către instanța competentă, la solicitarea părții care solicită reparații.

Solicitarea trebuie să conțină informații privind pretenția invocată și privind caracterul urgent al hotărârii sau riscul de eșec al executării. Ambele aspecte trebuie să fie demonstrate într-o măsură satisfăcătoare pentru instanță, de exemplu printr-o declarație pe propria răspundere.

Solicitarea se poate formula în scris sau verbal la grefa instanței. Instanța competentă este instanța care deține competența în ceea ce privește o acțiune privind fondul speței sau instanța locală (*Amtsgericht*), în al cărei district se află bunul care trebuie asigurat, bunul care face obiectul litigiului sau persoana care urmează să fie reținută. În cazul unei audieri orale, instanța se pronunță sub forma unei hotărâri judecătorești; în alte situații, ea se pronunță sub forma unui ordin.

Reprezentarea de către un avocat în procedura interimară este necesară doar în cazul unei audieri orale în instanța regională (*Landgericht*).

Ordonanța asigurătoare de indisponibilizare a conturilor bancare (punctul 1.3) se supune Regulamentului (UE) nr. 655/2014. Articolul 946 și următoarele din Codul de procedură civilă conțin dispozițiile necesare privind depunerea cererii și procedura, punerea în aplicare a ordinului și căile de atac.

Avertismentul de punere sub sechestrul (punctul 1.4) nu este emis de către instanță. În temeiul unui document juridic cu titlu executoriu, creditorul poate desemna un executor judecătorec care să comunice avertismentul debitorului terț și debitorului principal, în care indică faptul că sechestrarea datoriei sau a unui alt drept pecuniar este iminentă [articolul 845 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Avertismentul comunicat debitorului terț are valoarea unei sechestrări în temeiul articolului 930 din Codul de procedură civilă numai în măsura în care datoria este efectiv sechestrată în termen de o lună [articolul 845 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Legea privind cheltuielile de judecată (*Gerichtskostengesetz*, GKG) prevede perceperea unei sume egale cu 150 % din taxă în procedurile de cerere de emitere a unui ordin de sechestrare sau de arestare ori a unei măsuri provizorii. Valoarea taxei este stabilită în funcție de valoarea care face obiectul litigiului. Instanța estimează valoarea litigiului de la caz la caz, în funcție de interesul reclamantului în măsura de sechestrare. Un tabel cu taxele pentru sumele aflate în litigiu, în cuantum de până la 500 000 EUR este prezentat mai jos:

Legea privind cheltuielile de judecată (GKG) Anexa 2 [privind articolul 34 alineatul (1) a treia teză]

Suma aflată în litigiu în cuantum de până la ... EUR	Taxa ... EUR	Suma aflată în litigiu în cuantum de până la ... EUR	Taxa ... EUR
500	38,00	50 000	601,00
1 000	58,00	65 000	733,00
1 500	78,00	80 000	865,00
2 000	98,00	95 000	997,00
3 000	119,00	110 000	1 129,00
4 000	140,00	125 000	1 261,00
5 000	161,00	140 000	1 393,00
6 000	182,00	155 000	1 525,00
7 000	203,00	170 000	1 657,00
8 000	224,00	185 000	1 789,00
9 000	245,00	200 000	1 921,00
10 000	266,00	230 000	2 119,00
13 000	295,00	260 000	2 317,00
16 000	324,00	290 000	2 515,00
19 000	353,00	320 000	2 713,00
22 000	382,00	350 000	2 911,00
25 000	411,00	380 000	3 109,00
30 000	449,00	410 000	3 307,00
35 000	487,00	440 000	3 505,00
40 000	525,00	470 000	3 703,00
45 000	563,00	500 000	3 901,00

Dacă cererea face obiectul unei ședințe publice și dacă procedura nu se finalizează prin retragerea cererii de protecție înainte de încheierea ședinței publice, prin recunoașterea datoriei, prin renunțare sau prin compensare (în aceste cazuri, taxa se reduce cu 50 %), taxa de procedură se triplează. Cheltuielile sunt suportate în primul rând de partea căreia instanța îi impune cheltuielile în pronunțarea sa – în plus, reclamantul, în calitate de inițiator al procedurii, răspunde de asemenea de cheltuieli ca debitor global.

Executorul judecătoresc percepe, de la debitorul sau debitorul terț menționat în avertisment, o taxă de 3,30 euro pentru fiecare avertisment de punere sub sechestrul comunicat. La aceasta se adaugă taxele poștale și eventualele taxe de legalizare necesare. Dacă predarea este efectuată personal de executorul judecătoresc, taxa se ridică la 11 euro; în acest caz se achită și cheltuielile de deplasare ale executorului judecătoresc. În funcție de distanța parcursă până la sediul destinatarului, cheltuielile de deplasare sunt cuprinse între 3,25 și 16,25 euro. Dacă avertismentul de punere sub sechestrul este redactat de executorul judecătoresc la cererea creditorului [articolul 845 alineatul (1) teza a doua din Codul de procedură civilă], se percepe o taxă suplimentară de act oficial în valoare de 17,60 euro.

Execuția ordinului judecătoresc îi revine în principal executorului și se efectuează prin intermediul instrumentelor statului (executare). Aceasta are loc conform reglementărilor în vigoare în prezent pentru executarea hotărârilor judecătorești.

Digresiune: Executarea silită care decurge dintr-o hotărâre cu titlu executoriu provizoriu nu este fundamental diferită de executarea silită care decurge dintr-o hotărâre definitivă. Cu toate acestea, legislația prevede metode diferite de executare silită în funcție de natura dreptului recunoscut.

Dacă se dispune achitarea unei anumite sume de bani, creditorul recurge frecvent la un executor judecătoresc pentru executarea deciziei pronunțate de judecător. În cazul bunurilor imobile sechestrate de către executorul judecătoresc se percepe o taxă de 28,60 de euro. Dacă actul oficial durează mai mult de trei ore, se percepe o taxă suplimentară de 22 de euro pentru fiecare oră începută. La acestea se adaugă eventualele cheltuieli suportate de executorul judecătoresc. Pe baza unei somații de plată se poate cere, de asemenea, sechestrarea judecătorească a unei creanțe a debitorului (de exemplu, sechestrarea dreptului la plata salariului) (articolul 829 din Codul de procedură civilă). Pentru procedura de cerere se achită o taxă de 22 de euro, iar separat se achită alte cheltuieli care ar putea apărea (în special taxa de comunicare a unei decizii judecătorești).

Executarea bunurilor imobile ale debitorului se efectuează prin înscrierea unei ipoteci pentru garantarea creanței sau prin vânzare silită la licitație publică ori prin administrare silită. Legea privind costurile procedurilor necontencioase pentru instanțe și notari (Legea privind costurile instanțelor și notarilor, GNotKG) [Gesetz über Kosten der freiwilligen Gerichtsbarkeit für Gerichte und Notare (*Gerichts- und Notarkostengesetz*, GNotKG)] prevede că pentru înscrierea unei ipoteci în cartea funciară se achită o taxă integrală stabilită în funcție de valoarea creanței care trebuie garantată. Un tabel cu taxele pentru sumele în cuantum de până la 3 milioane EUR este prezentat mai jos:

Legea privind costurile procedurilor necontencioase pentru instanțe și notari (Legea privind costurile instanțelor și notarilor, GNotKG)

Anexa 2 [privind articolul 34 alineatul (3)]

Valoarea tranzacției de până la ... EUR	Taxa Tabelul A ... EUR	Taxa Tabelul B ... EUR	Valoarea tranzacției de până la ... EUR	Taxa Tabelul A ... EUR	Taxa Tabelul B ... EUR	Valoarea tranzacției de până la ... EUR	Taxa Tabelul A ... EUR	Taxa Tabelul B ... EUR
500	38,00	15,00	200 000	1 921,00	435,00	1 550 000	8 059,00	2 615,00
1 000	58,00	19,00	230 000	2 119,00	485,00	1 600 000	8 257,00	2 695,00
1 500	78,00	23,00	260 000	2 317,00	535,00	1 650 000	8 455,00	2 775,00
2 000	98,00	27,00	290 000	2 515,00	585,00	1 700 000	8 653,00	2 855,00
3 000	119,00	33,00	320 000	2 713,00	635,00	1 750 000	8 851,00	2 935,00

4 000	140,00	39,00	350 000	2 911,00	685,00	1 800 000	9 049,00	3 015,00
5 000	161,00	45,00	380 000	3 109,00	735,00	1 850 000	9 247,00	3 095,00
6 000	182,00	51,00	410 000	3 307,00	785,00	1 900 000	9 445,00	3 175,00
7 000	203,00	57,00	440 000	3 505,00	835,00	1 950 000	9 643,00	3 255,00
8 000	224,00	63,00	470 000	3 703,00	885,00	2 000 000	9 841,00	3 335,00
9 000	245,00	69,00	500 000	3 901,00	935,00	2 050 000	10 039,00	3 415,00
10 000	266,00	75,00	550 000	4 099,00	1 015,00	2 100 000	10 237,00	3 495,00
13 000	295,00	83,00	600 000	4 297,00	1 095,00	2 150 000	10 435,00	3 575,00
16 000	324,00	91,00	650 000	4 495,00	1 175,00	2 200 000	10 633,00	3 655,00
19 000	353,00	99,00	700 000	4 693,00	1 255,00	2 250 000	10 831,00	3 735,00
22 000	382,00	107,00	750 000	4 891,00	1 335,00	2 300 000	11 029,00	3 815,00
25 000	411,00	115,00	800 000	5 089,00	1 415,00	2 350 000	11 227,00	3 895,00
30 000	449,00	125,00	850 000	5 287,00	1 495,00	2 400 000	11 425,00	3 975,00
35 000	487,00	135,00	900 000	5 485,00	1 575,00	2 450 000	11 623,00	4 055,00
40 000	525,00	145,00	950 000	5 683,00	1 655,00	2 500 000	11 821,00	4 135,00
45 000	563,00	155,00	1 000 000	5 881,00	1 735,00	2 550 000	12 019,00	4 215,00
50 000	601,00	165,00	1 050 000	6 079,00	1 815,00	2 600 000	12 217,00	4 295,00
65 000	733,00	192,00	1 100 000	6 277,00	1 895,00	2 650 000	12 415,00	4 375,00
80 000	865,00	219,00	1 150 000	6 475,00	1 975,00	2 700 000	12 613,00	4 455,00
95 000	997,00	246,00	1 200 000	6 673,00	2 055,00	2 750 000	12 811,00	4 535,00
110 000	1 129,00	273,00	1 250 000	6 871,00	2 135,00	2 800 000	13 009,00	4 615,00
125 000	1 261,00	300,00	1 300 000	7 069,00	2 215,00	2 850 000	13 207,00	4 695,00
140 000	1 393,00	327,00	1 350 000	7 267,00	2 295,00	2 900 000	13 405,00	4 775,00
155 000	1 525,00	354,00	1 400 000	7 465,00	2 375,00	2 950 000	13 603,00	4 855,00
170 000	1 657,00	381,00	1 450 000	7 663,00	2 455,00	3 000 000	13 801,00	4 935,00
185 000	1 789,00	408,00	1 500 000	7 861,00	2 535,00			

Pentru cererea de emitere a unui ordin de vânzare silită la licitație publică sau de administrare silită a unui bun imobil se percepe o taxă de 110 euro. Dacă debitorul este obligat prin hotărâre judecătorească să predea un bun mobil, executarea are loc, la cererea creditorului, prin intermediul executorului judecătoresc. În acest caz se achită o taxă de act oficial în valoare de 28,60 euro. Dacă debitorul este obligat prin hotărâre judecătorească să predea un bun imobil sau o locuință, se percepe o taxă de expulzare de 150 de euro. La aceste taxe se adaugă cheltuielile neprevăzute ale executorului judecătoresc, în special cheltuielile legate de serviciile unor terți (de exemplu, transportatori, lăcătuși etc.). Din nou, dacă intervenția executorului judecătoresc durează mai mult de trei ore, se percepe o taxă suplimentară de 22 de euro pentru fiecare oră începută.

2.2 Principalele condiții

Emiterea unui ordin de sechestrare a bunurilor sau de arestare a unei persoane se bazează pe existența unei creanțe și a unor motive pentru sechestrare sau arestare. În cazul sechestrării tuturor activelor debitorului care pot fi sechestrate, se consideră că există motiv pentru sechestrare atunci când există temerea că debitorul ar putea să împiedice sau să compromită în mod grav viitoarea executare a unei hotărâri judecătorești prin acțiuni necinstite, de exemplu prin sustragerea sau ascunderea bunurilor sale. Arestarea, adică arestarea debitorului însuși, este un alt mijloc prevăzut pentru împiedicarea debitorului de la sustragerea oricăruia dintre bunurile existente care ar putea fi sechestrate în cadrul procedurii de executare. Cu toate acestea, arestarea poate fi dispusă numai dacă nivelul necesar de garanție nu poate fi atins prin sechestrarea bunurilor.

Scopul măsurii provizorii (sub orice formă) este de a preveni schimbarea situației existente și, prin urmare, împiedicarea sau compromiterea gravă a exercitării drepturilor unei părți sau a unui raport juridic. Măsura poate viza livrarea (provizorie) de obiecte sau aprobarea ori luarea (cu caracter provizoriu) a unei anumite măsuri (articolele 935, 938 și 940 din Codul de procedură civilă). Normele care se aplică în cazul măsurilor provizorii sunt, în esență, aceleași care se aplică în cazul sechestrului și al arestării (articolul 936). În circumstanțe excepționale, instanța poate impune efectuarea unei plăți provizorii.

Solicitarea și motivele pentru emiterea unui titlu executoriu trebuie să fie demonstrate într-o manieră satisfăcătoare pentru instanță, de exemplu printr-o declarație pe propria răspundere sau prin depunerea de documente [articolul 920 alineatul (2) din Codul de procedură civilă]. În această privință, instanța trebuie să poată evalua solicitarea și caracterul de urgență drept „extrem de probabile”, pe baza prezentării. Același lucru este valabil și pentru dispunerea unei măsuri (articolul 936 Codul de procedură civilă).

Audierea prealabilă a părților este posibilă, dar nu este obligatorie în cadrul procedurilor de sechestrare sau de arestare (articolul 922 din Codul de procedură civilă). Trebuie să aibă loc o audiere ulterioară dacă debitorul, căruia sechestrul sau arestarea trebuie să îi fie comunicate la cel mult o săptămână de la executare, se opune ordinului de sechestrare sau de arestare (articolul 924). Procedura de emitere a unei măsuri provizorii are loc, în principiu, în ședință publică; se poate renunța la aceasta numai în situații de urgență sau în cazul în care cererea este respinsă [articolul 937 alineatul (2) din Codul de procedură civilă]. Nu există termene pentru audierea părților.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Toate activele care pot fi executate pot face obiectul unei măsuri asigurătorii.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Sechestrarea are efectul de reținere a activelor; atât debitorul principal, cât și debitorii terți își pierd drepturile de a dispune de activele sechestrate. Sechestrarea este protejată prin articolul 136 din Codul penal (*Strafgesetzbuch* StGB), care se referă la distrugerea obiectelor care fac obiectul sechestrării. În plus, încălcările pot da naștere, de asemenea, la cereri de despăgubiri în temeiul dreptului civil.

În cazul unei măsuri provizorii se aplică următoarele dispoziții: Ordinele de confiscare a bunurilor sunt executate de către executorul judecătoresc în conformitate cu articolul 883 din Codul de procedură civilă. Executarea obligației de a face sau de a nu face are loc în conformitate cu articolul 887 din Codul de procedură civilă (instanța autorizează creditorul să ceară întreprinderea unei acțiuni) sau cu articolele 888 și 890 din Codul de procedură civilă (ordin de sechestrare/arestare sau sancțiuni/detenție în vederea constrângerii de a executa acțiuni care nu pot fi executate de terți, de a face sau de a nu face).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Ordinele de sechestrare sau de arestare sau măsurile provizorii se execută în termen de o lună de la data la care hotărârea a fost pronunțată sau comunicată. În cazul în care o hotărâre judecătorească străină prin care se impun măsuri de garantare a bunurilor poate fi executată în Germania fără o hotărâre prealabilă de încuviințare a executării, termenul este de două luni [articolul 929 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Hotărârea de emiteră a unui astfel de ordin este valabilă atât timp cât continuă să existe motivul măsurii de sechestrare/arestare sau al măsurii provizorii. Valabilitatea ei încetează și atunci când se pronunță o hotărâre pe fond.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

După cum s-a precizat deja, ordinele judecătorești de sechestrare sau de arestare sau măsurile provizorii se pronunță sub formă de hotărâre judecătorească definitivă (în urma unei ședințe publice) (*Urteil*) sau sub forma unei decizii simple (*Beschluss*) (articolele 922 și 936 din Codul de procedură civilă).

Părțile pot introduce recurs împotriva unei hotărâri dacă bunul care face obiectul recursului are o valoare mai mare de 600 EUR.

În cazul ordinelor dispuse prin decizie se aplică următoarele dispoziții:

Debitorul poate să formuleze opoziție împotriva unei decizii de sechestrare sau de arestare sau a unei ordonanțe de măsuri provizorii (articolul 924 din Codul de procedură civilă). Asupra legitimității măsurii se decide apoi în ședință publică, prin pronunțarea unei hotărâri definitive. Apoi, se poate introduce recurs împotriva hotărârii, în circumstanțele descrise.

Dacă cererea este respinsă printr-o decizie, creditorul poate depune o opoziție imediată (*sofortige Beschwerde*) în termen de două săptămâni de la comunicare. Același lucru se aplică și în cazul deciziilor prin care se dispune sechestrarea sau arestarea sau o măsură provizorie, dar și furnizarea unei garanții de către creditor.

În plus, debitorul poate depune o cerere de anulare a ordinului de sechestrare sau de arestare sau a măsurii provizorii pentru motivul depășirii, de către creditor, a termenului prevăzut pentru introducerea cererii (articolul 926 din Codul de procedură civilă) sau pentru motivul schimbării circumstanțelor (articolul 927 din Codul de procedură civilă).

În raport cu Regulamentul (UE) nr. 655/2014, articolul 953 și următoarele din Codul de procedură civilă precizează căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în ceea ce privește ordonanțele asigurătorii de indisponibilizare a conturilor bancare.

În cele din urmă, articolul 945 din Codul de procedură civilă prevede obligația părții care a obținut o decizie provizorie de a oferi despăgubiri pentru daune, dacă se dovedește că ordinul de sechestrare sau măsura provizorie a fost nejustificat(ă) încă de la început sau dacă măsura dispusă este abrogată în temeiul articolului 926 alineatul (2) sau al articolului 942 alineatul (3) din cod.

Ultima actualizare: 29/07/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestrare a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Estonia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile asigurătorii în cazul unei acțiuni sunt:

constituirea unei ipotece judiciare asupra bunurilor imobiliare, navelor sau aeronavelor care aparțin părâtului;

punerea sechestrului pe proprietatea aflată în posesia părâtului sau a altei persoane și, în baza acestuia, consemnarea în cartea funciară sau înregistrarea unei mențiuni într-un alt registru de proprietate, a unei interdicții prin care să se pună în lumină interdicția de a dispune de proprietate;

interdicția impusă părâtului de a executa anumite tranzacții sau acte, inclusiv prin impunerea unui ordin de interdicție;

interdicția impusă altor persoane de a transfera proprietăți părâtului sau de a executa alte obligații cu privire la părât, care pot să includă și obligația de a transfera o proprietate către un executor judecătoresc sau de a plăti sume bănești într-un cont bancar prevăzut în acest scop;

obligația impusă părâtului de a depune un obiect la executorul judecătoresc;

suspendarea procedurii de executare silită, autorizarea continuării procedurii de executare silită numai în schimbul unei garanții sau revocarea acțiunii de executare silită dacă instrumentul de executare a fost contestat printr-o acțiune ce a fost introdusă sau dacă un terț a depus o cerere de eliberare a proprietății de sub sechestrare sau de declarare a execuției silită obligatorii ca inadmisibilă, din alte motive;

interdicția impusă părâtului de a-și părăsi locul de reședință, luarea în custodie a părâtului și reținerea sa;

obligația impusă părâtului și, în primul rând, asigurătorului, de a efectua plăți care să acopere suma minimă susceptibilă a fi datorată în cursul unei proceduri judiciare având ca obiect prejudicierea proprietății sau un contract de asigurare;

obligația impusă părâtului de a înceta să aplice o condiție standard neechitabilă sau obligația impusă persoanei care recomandă aplicarea acestei condiții de a înceta să recomande sau de a retrage recomandarea privind aplicarea condiției respective, printr-o cerere de încetare a aplicării unei condiții standard neechitabile sau de încetare sau retragere a recomandării privind aplicarea unei condiții de către persoana care recomandă aplicarea acelei condiții; orice altă măsură considerată necesară de către instanță.

Pentru a garanta o acțiune bazată pe încălcarea drepturilor de autor, a drepturilor conexe sau a drepturilor de proprietate industrială, instanța poate, printre altele, să sechestreze bunuri în cauzele în care există suspiciuni că drepturile de proprietate intelectuală s-ar putea să fi fost încălcate, sau să impună o obligație de predare a respectivelor bunuri, în scopul împiedicării comercializării sau distribuirii lor pe piață. Dacă se solicită punerea sub sechestrare a contului bancar al părâtului sau a altor active pentru a garanta o acțiune bazată pe încălcarea drepturilor de autor, a drepturilor conexe sau a drepturilor de proprietate industrială în scopuri comerciale, instanța poate să impună o obligație de predare a documentelor comerciale, financiare sau bancare, sau poate să permită verificarea acestora.

Pentru a garanta o acțiune bazată pe dobândirea, utilizarea și divulgarea ilegală a unor secrete comerciale, instanța poate, printre alte măsuri, să sechestreze bunurile în cazul cărora există suspiciuni că conceperea, caracteristicile, funcționarea, producția sau comercializarea acestora se bazează într-o măsură semnificativă pe secrete comerciale dobândite, utilizate sau divulgate în mod ilegal sau poate să impună o obligație de predare a respectivelor bunuri, în scopul împiedicării comercializării sau distribuirii lor pe piață.

Într-o cauză în materie matrimonială sau legată de problema întreținerii sau de o altă problemă familială, instanța poate să reglementeze următoarele aspecte, în legătură cu durata procedurii judiciare:

drepturile părintești în legătură cu un copil comun;

contactele dintre un părinte și copilul său;

predarea copilului către celălalt părinte;

respectarea obligațiilor de întreținere care derivă de drept și, printre alte măsuri, obligarea părâtului de a furniza sprijin financiar sau de a oferi garanții, pe parcursul procedurii judiciare;

utilizarea oricăror articole din gospodăria comună și folosința locuinței comune a soților;

predarea sau utilizarea oricăror articole destinate uzului personal de către un soț sau copil;
alte aspecte referitoare la căsătorie sau familie care trebuie soluționate rapid, din cauza circumstanțelor.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Cererile de măsuri asigurătorii într-o acțiune legală sunt judecate de instanță cel târziu în ziua lucrătoare următoare datei de depunere a cererii. În cazul în care instanța dorește să audieze mai întâi părătul, ea poate să se pronunțe cu privire la cererea de măsuri asigurătorii în cauza dată și la o dată ulterioară. Părătul și celelalte părți implicate în procedura judiciară nu sunt informați cu privire la examinarea cererii de instituire de măsuri asigurătorii în cauza respectivă. Instanța poate să audieze mai întâi părătul, dacă acest lucru este rezonabil și, mai ales, dacă în cerere se solicită măsuri provizorii de soluționare a litigiului privind o relație juridică.

Instanța poate dispune luarea unor măsuri asigurătorii într-o cauză și pe baza unei cereri prezentate înainte de introducerea acțiunii. În cerere trebuie să se precizeze motivele pentru care acțiunea nu este introdusă imediat. Cererea trebuie să fie depusă la instanța adecvată, în conformitate cu prevederile privind competența judiciară. În cazul în care instanța dispune luarea unor măsuri asigurătorii înainte ca acțiunea să fie introdusă, instanța va stabili un interval de timp în cursul căruia reclamantul trebuie să introducă acțiunea. Acest interval de timp nu poate fi mai mare de o lună. Dacă acțiunea nu este introdusă la timp, instanța va anula măsurile asigurătorii aferente acțiunii.

Dacă este necesar, o instanță poate să impună o măsură asigurătorie în legătură cu o acțiune dacă proprietatea în cauză se află în raza teritorială a competenței sale judiciare, chiar dacă acțiunea s-a introdus sau ar fi trebuit să fie introdusă la o altă instanță din Estonia, o instanță din străinătate sau o comisie de arbitraj. Cu privire la proprietatea care a fost înregistrată într-un registru public, o măsură asigurătorie legată de o acțiune se poate aplica și de către instanța care are competență judiciară asupra locului în care este situat registrul, iar în cazul unei nave, de către instanța care are competență judiciară asupra locului portului de origine a navei.

Instanța poate condiționa măsurile asigurătorii sau continuarea acestora de punerea la dispoziție a garanției în scopul compensării oricăror daune posibile cauzate părții adverse și unui terț.

Instanța dispune măsuri asigurătorii în cazul unei acțiuni care implică o creanță financiară numai în cazul în care valoarea garanției constituite reprezintă cel puțin 5 % din valoarea creanței, garanția neputând fi mai mică de 32 EUR și nici mai mare de 32 000 EUR. Dacă se solicită luarea în custodie publică sau interdicția impusă părătului de a părăsi locul de reședință în vederea garantării acțiunii, valoarea garanției constituite nu va fi mai mică de 3 200 EUR și nici mai mare de 32 000 EUR.

Chiar dacă au fost îndeplinite cerințele preliminare privind solicitarea unei garanții, instanța poate totuși să nu solicite constituirea unei garanții pentru suma integrală a creanței sau pentru o parte a acesteia, sau poate să dispună rambursarea acesteia în rate, dacă, din motive economice sau de altă natură, nu este rezonabil să se presupună că reclamantul poate să furnizeze suma integrală a garanției și negarantarea acțiunii poate avea consecințe grave pentru reclamant, sau dacă, din orice alt motiv, solicitarea garanției ar fi inechitabilă față de reclamant.

2.2 Principalele condiții

La solicitarea reclamantului, instanța poate dispune luarea unor măsuri asigurătorii dacă există motive de a crede că neprocedând astfel, executarea unei hotărâri judecătorești ar fi dificilă sau imposibilă. În cazul în care este clar că executarea unei hotărâri judecătorești urmează să aibă loc în afara Uniunii Europene și că executarea nu este garantată în baza unui acord internațional, se presupune că absența măsurilor asigurătorii poate face executarea hotărârii judecătorești dificilă sau imposibilă.

În scopul luării unor măsuri asigurătorii cu privire la o acțiune care nu are ca obiect o creanță financiară împotriva părătului, instanța poate dispune luarea unor măsuri provizorii de soluționare a litigiului privind o relație juridică, mai ales în ceea ce privește modul de utilizare a unui bun, dacă acest lucru este necesar pentru a împiedica un prejudiciu semnificativ sau o acțiune arbitrară, sau din orice alt motiv. Instanța poate face acest lucru indiferent dacă există sau nu motive de a considera că negarantarea acțiunii poate face executarea hotărârii judecătorești dificilă sau imposibilă. Într-o cauză în materie matrimonială sau legată de problema întreținerii sau de altă problemă familială, instanța poate să aplice măsuri asigurătorii și din proprie inițiativă.

O acțiune care include o cerere viitoare sau condiționată sau o acțiune de constituire poate de asemenea să facă obiectul unor măsuri asigurătorii. O cerere condiționată nu poate face obiectul unor măsuri asigurătorii dacă se presupune că respectiva condiție nu se va produce pe durata procedurii judiciare.

O instanță poate, de asemenea, să pună în aplicare o măsură asigurătorie în legătură cu o procedură judiciară sau o procedură de arbitraj desfășurată în străinătate.

O măsură asigurătorie aferentă unei acțiuni se poate aplica și în cazul în care reclamantul dorește să asigure mai multe cereri împotriva aceluiași părât. Atunci când se alege o anumită măsură asigurătorie aferentă unei acțiuni trebuie să se țină cont de faptul că măsura aplicată nu trebuie să reprezinte o sarcină mai mare decât cea care ar fi justificată, ținând cont de interesele legitime ale reclamantului și de circumstanțe. În cazul în care se garantează acțiuni care au ca obiect o creanță financiară, trebuie să se țină cont de valoarea sumei cerute. O instanță poate să aplice simultan, mai multe măsuri, pentru a garanta o acțiune.

Luarea în custodie publică a unei persoane sau interdicția impusă acesteia de a-și părăsi reședința, în vederea garantării unei acțiuni, se pot aplica numai dacă este necesar pentru a garanta respectarea unei hotărâri judecătorești și numai în cazul în care alte măsuri de garantare a acțiunii ar fi în mod clar insuficiente pentru a garanta cererea, în special, dacă există motive de a crede că este posibil ca persoana în cauză să plece în altă țară sau să își transfere activele într-o altă țară. Măsura de luare în custodie publică a unei persoane este pusă în aplicare de poliție în baza unei hotărâri a instanței.

Luarea în custodie publică a unei persoane sau interdicția impusă acesteia de a-și părăsi reședința pot fi utilizate cu titlul de măsuri asigurătorii aferente unei cereri de natură patrimonială numai dacă valoarea acțiunii depășește 32 000 EUR.

În cazul în care instanța hotărăște luarea în custodie publică a unei persoane sau interdicția de părăsire a reședinței de către aceasta cu titlul de măsuri asigurătorii aferente unei acțiuni, inclusiv o acțiune care implică o creanță financiară, instanța stabilește suma de bani care trebuie plătită în contul bancar deschis în acest scop sau suma pentru care trebuie constituită o garanție bancară. După achitarea sumei sau constituirea garanției, executarea hotărârii de garantare a acțiunii se încheie. În astfel de cazuri și în baza cererii părătului, instanța va anula măsura asigurătorie aferentă acțiunii și o va înlocui cu suma de bani sau cu garanția bancară.

Protecția juridică prin măsuri provizorii se poate aplica în procedurile judiciare care au ca obiect o cerere numai în situațiile în care acest lucru este prevăzut de lege. Dacă, în temeiul legii, este posibil să se aplice o măsură provizorie în cauzele care au ca obiect o cerere, această măsură se poate aplica, dacă este necesar, și în vederea prezervării sau a reglementării temporare a unei situații existente sau a unui statut existent, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Cu excepția cazului în care legea prevede altfel, dispozițiile privind garantarea unei acțiuni se aplică și protecției juridice prin măsuri provizorii. Dacă procedura judiciară poate fi inițiată numai pe baza unei cereri, instanța poate lua măsuri provizorii de asigurare a protecției juridice sau poate anula sau modifica hotărârea prin care s-au luat măsuri provizorii numai pe baza unei cereri, cu excepția cazului în care legea prevede altfel.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

În funcție de natura și scopul unei măsuri, măsurile se pot aplica în ceea ce privește proprietățile mobiliare și imobiliare, inclusiv sumele de bani, precum și în ceea ce privește navele și aeronavele.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Sechestrul asupra proprietății

În cazul sechestrului asupra proprietății, pârâtul nu mai poate dispune de proprietate. În plus față de sechestrul asupra altor bunuri mobiliare, cu excepția navelor înmatriculate în registrul navelor sau a aeronavelor înmatriculate în registrul de înmatriculare a aeronavelor civile, s-a instituit și dreptul la garanții aferent punerii sub sechestr.

Atunci când se pune sechestrul pe proprietatea imobiliară sau pe proprietatea mobilă înregistrată sau pe orice alt obiect, o mențiune privind interdicția de a dispune de proprietate trebuie înregistrată, în cartea funciară sau în alt registru, în beneficiul reclamantului, în baza cererii reclamantului și a hotărârii privind luarea de măsuri asigurătorii. La cererea reclamantului, instanța transmite, în mod independent, hotărârea către registru, în scopul înregistrării mențiunii cu privire la interdicția în cauză.

În baza unei cereri a reclamantului sau a pârâtului, instanța poate dispune vânzarea unui obiect pus sub sechestr și depunerea veniturilor colectate din vânzare în contul bancar deschis în acest scop dacă valoarea obiectului poate să scadă semnificativ sau dacă depozitarea obiectului ar implica costuri nerezonabile.

Sechestrul asupra proprietății este gestionat de un executor judecătoresc. Executorul judecătoresc preia obiectul pus sub sechestr în supravegherea sa în baza unei cereri din partea persoanei care a solicitat măsurile asigurătorii în cauză. În astfel de situații, executorul judecătoresc interzice folosința parțială sau integrală a obiectului și poate să dea dispoziții în legătură cu obiectul, inclusiv cu depozitarea acestuia.

Ipoteca judiciară

Cu excepția cazului în care legea prevede altfel, constituirea unei ipoteci judiciare asupra unei proprietăți imobiliare, a unei nave înmatriculate în registrul navelor sau a unei aeronave înmatriculate în registrul aeronavelor civile conferă persoanei care a solicitat măsurile asigurătorii în cauză, în raport cu celelalte drepturi care grevează obiectul, aceleași drepturi ca și cele conferite de o ipotecă sau o ipotecă maritimă creditorului ipotecar sau cele conferite de un bun garantat deținătorului unui bun garantat.

Valoarea ipoteci care a fost înregistrată în cartea funciară, registrul navelor sau registrul aeronavelor civile reprezintă valoarea revendicării garantate. Dacă revendicarea principală rămâne în limita a 640 EUR, nu se constituie o ipotecă judiciară, cu condiția să fie posibil să se aplice alte măsuri asigurătorii în cauză, care sunt mai puțin dezavantajoase pentru pârât.

O ipotecă judiciară este înscrisă în cartea funciară, registrul navelor sau registrul aeronavelor, în favoarea reclamantului, în baza cererii reclamantului și a hotărârii privind măsurile asigurătorii în cauză. La cererea reclamantului, instanța transmite, în mod independent, hotărârea către registru, în scopul înregistrării mențiunii cu privire la ipoteca judiciară. Ipoteca este constituită în momentul înregistrării sale în registru.

În cazul constituirii unei ipoteci judiciare asupra unei nave sau aeronave, executorul judecătoresc preia nava sau aeronava în supravegherea sa în baza unei cereri din partea persoanei care a solicitat măsurile asigurătorii în cauză. În astfel de situații, executorul judecătoresc interzice folosința parțială sau integrală a navei și poate să dea dispoziții în legătură cu nava.

Interdicția de a părăsi locul de reședință

O măsură de interdicție a părăsirii locului de reședință obligă persoana în cauză să nu își părăsească reședința pentru o perioadă mai mare de douăzeci și patru de ore fără permisiunea instanței. În scopul aplicării măsurii de interdicție a părăsirii locului de reședință, instanța transmite o citație pârâtului, în cazul în care acesta este o persoană fizică, sau unui membru al organismului de conducere a pârâtului, dacă acesta este o persoană juridică, și obține semnătura acestuia în acest sens.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

În cazul în care instanța hotărăște luarea în custodie publică a unei persoane sau interdicția de părăsire a reședinței de către aceasta cu titlul de măsuri asigurătorii aferente unei acțiuni, inclusiv o acțiune care implică o creanță financiară, instanța stabilește suma de bani care trebuie plătită în contul bancar deschis în acest scop sau suma pentru care trebuie constituită o garanție bancară. După achitarea sumei sau constituirea garanției, executarea hotărârii privind măsura asigurătorie se încheie.

La solicitarea uneia dintre părți, instanța poate, prin intermediul unei hotărâri, să înlocuiască o măsură asigurătorie cu alta în vederea garantării acțiunii. Dacă se constituie o ipotecă judiciară asupra mai multor bunuri imobiliare, nave sau aeronave, instanța indică în hotărârea privind dispunerea acestei măsuri asigurătorii, suma de bani care trebuie plătită, pentru fiecare obiect grevat în parte, în contul bancar deschis în acest scop sau suma pentru care trebuie furnizată o garanție bancară. După achitarea sumei sau constituirea garanției, măsura asigurătorie în cauză se anulează. Dacă o măsură asigurătorie este anulată sau este înlocuită, proprietarul proprietății imobiliare, al navei sau al aeronavei devine titularul ipoteci. La solicitarea titularului, ipoteca judiciară se radiază din cartea funciară, registrul navelor sau registrul aeronavelor civile, în baza hotărârii care anulează măsura asigurătorie în cauză.

La solicitarea uneia dintre părți, instanța poate să anuleze măsura asigurătorie într-o cauză, dacă se modifică circumstanțele și, mai ales, în cazul în care încetează să existe cauza care a stat la baza solicitării unei măsuri asigurătorii, dacă se oferă o garanție sau din orice alt motiv prevăzut de lege. Măsura asigurătorie nemonetară a unei acțiuni poate fi anulată sau modificată prin înlocuirea sa cu o compensație bănească numai cu acordul reclamantului sau în baza unui motiv întemeiat.

Instanța anulează o măsură asigurătorie aferentă unei acțiuni printr-o hotărâre judecătorească, în cazul în care nu s-a dat curs acțiunii, sau printr-o ordonanță, dacă acțiunea nu este admisă sau dacă procedura judiciară în cauză este încheiată. Instanța poate, de asemenea, să anuleze măsura asigurătorie aferentă unei acțiuni dacă măsura asigurătorie a fost luată de o altă instanță, cu excepția cazului în care legea prevede altfel.

Într-o cauză în materie matrimonială sau legată de problema întreținerii sau de o altă problemă familială, instanța poate să modifice sau să anuleze, din proprie inițiativă, o hotărâre privind o măsură asigurătorie.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

O parte poate să depună un apel împotriva hotărârii prin care instanța regională sau instanța districtuală dispune o măsură asigurătorie, înlocuiește o măsură asigurătorie cu alta sau anulează o măsură asigurătorie aferentă unei acțiuni. O hotărâre pronunțată de o instanță districtuală cu privire la un apel împotriva unei hotărâri pronunțate de o instanță regională poate fi atacată la Curtea Supremă (*Riigikohus*) numai dacă valoarea sumei care face obiectul acțiunii garantate depășește 100 000 EUR sau dacă s-a dispus, cu titlul de măsură asigurătorie, interdicția de părăsire a locului de reședință sau luarea în custodie publică a unei persoane.

Hotărârile având ca obiect protecția juridică prin măsuri provizorii pot fi atacate. Hotărârile pronunțate de o instanță districtuală în cadrul unor astfel de căi de atac nu pot fi atacate la Curtea Supremă, cu excepția cazului în care legea prevede altfel.

Ultima actualizare: 22/02/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere

acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Irlanda

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii pe care le pot dispune instanțele irlandeze sunt ordonanțele președințiale, adică ordine judecătorești prin care se impune unei părți să facă sau să nu facă un anumit lucru. Încălcarea unei astfel de măsuri provizorii reprezintă o sfidare a instanței și persoana care o încalcă ar putea fi privată de libertate. O ordonanță președințială poate fi:

- (i) permanentă;
- (ii) pentru o perioadă de timp specificată sau
- (iii) acordată provizoriu, până la judecarea acțiunii.

În cazul în care reclamantul este de părere ca pârâțul ar putea să ascundă sau să distrugă elemente sau documente esențiale, poate cere instanței *ex parte* să pronunțe un ordin Anton Piller, un ordin prin care pârâțul are obligația să îi permită reclamantului accesul în locuința sa pentru a examina documente sau alte elemente și a ridica orice element care aparține reclamantului. În cazul în care reclamantul este îngrijorat că pârâțul va ceda unul sau toate activele de care dispune și nu va putea să satisfacă cererea reclamantului, care ar fi în final admisă de instanță, reclamantul poate cere un ordin Mareva sau un ordin de înghețare, care împiedică pârâțul să dispună de activele sale în perioada de valabilitate a ordinului. În general, un ordin Mareva împiedică pârâțul să dispună, pe durata procesului, de activele sale care se află în raza teritorială a instanței care a pronunțat ordinul.

În cazul în care cererea reclamantului se referă la o sumă de bani, acesta poate solicita instanței să pronunțe un ordin prin care să oblige pârâțul să plătească, drept garanție, întreaga sumă solicitată în instanță sau o parte din această sumă. La rândul său, pârâțul care este îngrijorat că reclamantul, în cazul în care nu va avea câștig de cauză, nu va fi în măsură să îi plătească cheltuielile de judecată legate de apărare, poate solicita instanței să oblige reclamantul să depună o garanție, prin efectuarea unei plăți către instanță. În cazul în care se emite un ordin în favoarea pârâțului privind depunerea unei garanții de către reclamant pentru acoperirea eventualelor cheltuieli de judecată, reclamantul nu va fi în măsură să își susțină în continuare cererea decât dacă plătește suma de bani în instanță, în conformitate cu ordinul judecătoresc.

Și *High Court* are competența de a emite măsuri provizorii în susținerea unei acțiuni dintr-o altă jurisdicție, dacă este oportun să procedeze astfel. *High Court* poate lua o măsură de înghețare care să se aplice la nivel mondial activelor aflate în alte jurisdicții, în cazul în care există teama sau suspiciunea că pârâțul ar urmări să își înstrăineze activele pentru a lipsi de efect o eventuală hotărâre împotriva sa.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Cele mai multe cereri privind luarea de măsuri provizorii pot fi formulate fie la *Circuit Court*, fie la *High Court*. Totuși, anumite forme de măsuri provizorii, precum ordinele de înghețare, ordinele Anton Piller sau ordinele care vizează proceduri străine, pot fi obținute numai sesizând *High Court*.

Partea care solicită măsurile provizorii trebuie să depună o cerere în acest sens, împreună cu o declarație sub jurământ. Solicitantul trebuie să prezinte pe larg toate faptele relevante, în special în cazul în care cererea este formulată fără a înștiința cealaltă parte. În declarația dată sub jurământ ar trebui inclus și un proiect de măsură, precizându-se exact ceea ce se solicită instanței. Mai multe informații privind formularele judiciare necesare sunt disponibile pe site-ul web al [Serviciului instanțelor](#).

Dacă instanța admite măsura provizorie cerută, partea care a solicitat-o va trebui în mod normal să își asume în instanță „un angajament privind despăgubirile” astfel încât, dacă aceasta nu va avea în finalul procesului câștig de cauză, partea împotriva căreia a fost luată măsura provizorie să își poată recupera costurile suportate ca urmare a măsurii.

Cererile de măsuri provizorii pot fi făcute *ex parte* sau fără notificarea părții adverse în cazul în care există motive întemeiate pentru a proceda în acest mod. Astfel de cereri pot fi depuse și înainte de lansarea procedurii în cazul în care există o urgență impusă de situația reclamantului. [Pentru măsurile provizorii la Tribunalul comercial, a se vedea ordinul 63A, norma 6(3) din [Normele instanțelor superioare 1986](#)].

2.2 Principalele condiții

Instanțele au puterea discreționară de a decide dacă iau sau nu măsuri provizorii și iau astfel de măsuri atunci când este corect și util să facă acest lucru. [Ordinul 50 norma 6(1) din [Normele instanțelor superioare 1986](#)]. Atunci când analizează dacă este oportun să ia măsuri provizorii, instanța trebuie să stabilească:

- (i) dacă există un aspect *bona fide* de care trebuie să se țină seama;
- (ii) dacă o decizie de acordare de despăgubiri sau compensații ar fi o soluție adecvată în cazul în care persoanei care cere măsura provizorie nu i se acordă și ulterior are câștig de cauză în litigiul principal;
- (iii) dacă balanța dintre avantaje și prejudicii este în favoarea dispunerii unei astfel de măsuri.

Prima condiție este ca reclamanta să demonstreze că există o problemă echitabilă supusă judecății. Acesta este un obstacol relativ ușor de trecut, dar în ultimii ani această regulă a testului a fost mai greu de satisfăcut, atunci când măsura provizorie cerută vizează obligarea celeilalte părți să facă ceva. Într-un astfel de caz, autoritățile au clarificat faptul că solicitantul trebuie să dovedească că are argumente solide pentru a demonstra probabilitatea de a avea câștig de cauză.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsurile provizorii pot urmări o multitudine de aspecte, de exemplu împiedicarea unei părți de a construi pe un teren sau de a utiliza un teren cu încălcarea regulilor de urbanism sau a unor prevederi contractuale, percheziționarea unor imobile și ridicarea unor bunuri, obligarea unui angajator să plătească în continuare salariul unui angajat sau să nu angajeze noi persoane până la soluționarea unui litigiu. În cazul în care se ia un ordin de înghețare sau un ordin de tip Mareva, partea căreia i se adresează această măsură nu poate dispune de activele sale în niciun mod care ar fi incompatibil cu ordinul. De exemplu, acesteia i s-ar putea permite să retragă doar anumite sume de bani dintr-un cont bancar și nu i s-ar autoriza să reducă valoarea activelor sub o anumită valoare până în momentul încheierii tuturor etapelor procesului.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Încălcarea unei astfel de măsuri provizorii poate fi considerată o sfidare a instanței și persoana care o încalcă ar putea fi privată de libertate, supusă la plata unei amenzi sau activele sale ar putea fi puse sub sechestru. Prima pagină a deciziei prin care se ia măsura provizorie ar trebui să conțină o înștiințare cu privire la caracterul penal al posibilelor consecințe ale încălcării condițiilor măsurii. În mod similar, dacă un terț ajutat cu bună știință un pârât să își înstrăineze activele care fac obiectul unui ordin de înghețare, atunci persoana respectivă poate fi, de asemenea, vinovată de sfidarea instanței. Prin urmare, copii ale ordinelor de înghețare sunt transmise, de obicei, părților terțe interesate, precum băncilor, contabililor și avocaților aflați în relații cu partea vizată de ordin. Orice contract încheiat cu încălcarea unui ordin este ilegal și inopozabil părților care aveau cunoștința de existența ordinului. Cu toate acestea, dreptul de proprietate poate fi transferat în temeiul unui contract ilegal, și, prin urmare, dacă se execută un astfel de contract, în general, nu este posibil să se mai recupereze activul transferat, iar reclamantul aflat într-o astfel de situație va putea cere doar despăgubiri.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

În mod normal, o măsură provizorie este valabilă până la încheierea procesului (o ordonanță președințială). Dacă se ia o măsură provizorie fără notificarea celeilalte părți, atunci aceasta este de regulă valabilă numai pentru o perioadă limitată de timp, după care va fi necesară o altă măsură.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Da. Pârătul sau orice parte afectată de adoptarea unei măsuri provizorii poate cere în orice moment instanței să modifice sau să ridice măsura. Partea care dorește să conteste măsura trebuie să notifice avocatul părții adverse în legătură cu acest lucru. Instanța poate dispune ridicarea măsurii dacă pârătul poate demonstra că aceasta nu ar fi trebuit luată, dacă a avut loc o schimbare semnificativă a circumstanțelor față de momentul pronunțării măsurii sau dacă acest lucru este just și echitabil. După cum s-a menționat mai sus, instanța poate cere părții care solicită o măsură provizorie privind plata unei sume de bani să facă în instanță „un angajament privind despăgubirile” astfel încât, dacă aceasta nu are câștig de cauză, partea împotriva căreia a fost luată măsura provizorie va beneficia de o protecție în ceea ce privește costurile suportate ca urmare a măsurii.

Ultima actualizare: 16/04/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Grecia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii și asigurătorii, denumite în general „măsuri reparatorii provizorii” (*asfalistiká métra*), sunt măsurile pe care le impune o instanță atunci când o acțiune pe fond este în curs de desfășurare sau pe punctul de a fi introdusă și există o creanță care necesită protecție jurisdicțională între timp. Protecția jurisdicțională provizorie de acest tip este destinată să asigure că, de fapt, va fi posibilă satisfacerea creanței care urmează a fi constatată. Măsurile care pot fi dispuse sunt: constituirea unei garanții (*engyodosia*), înscrierea unei ipoteci asupra bunurilor debitorului (*engrafi prosimeiosis ypothikis*), sechestrul asigurător (*syntiritiki katáthesi*), punerea sub sechestru judiciar (*dikastiki mesengysis*), atribuirea provizorie a creanțelor (*dikasiní epidikasi apaitíseon*), un ordin care reglementează, cu titlu provizoriu, anumite aspecte (*prosoriní rýthmisi katástasis*), sigilarea (*sfrágisi*), desigilarea (*aposfrágisi*), inventarierea (*apografi*) și depozitarea publică (*dimósia katáthesi*) a bunurilor, precum și măsurile menite să garanteze posesia (*asfalistiká métra nomís*).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Astfel de măsuri trebuie să fie dispuse întotdeauna de către o instanță.

Competența generală de a dispune astfel de măsuri o are completul format dintr-un judecător unic de la instanța de prim grad de jurisdicție (*monomelés protodikeío*). Cu toate acestea, instanța de prim grad de jurisdicție poate pierde această competență generală în favoarea instanței civile districtuale (*eirinodikeío*) în cazul reglementării provizorii a drepturilor de posesie sau de utilizare și în cazurile în care, în conformitate cu dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă, instanța civilă districtuală are competența de a judeca acțiunea principală. Instanța civilă districtuală are competență exclusivă în ceea ce privește înscrierea și radierea unei ipoteci prin acordul părților. Instanța de prim grad de jurisdicție cu un complet format din mai mulți judecători (*polymelés protodikeío*) poate dispune măsuri reparatorii provizorii în cazul în care se ocupă de soluționarea acțiunii principale; în astfel de cazuri, competența sa este în concurență cu cea a unui complet format dintr-un judecător unic de la instanța de prim grad de jurisdicție. Instanța competentă teritorial este, de obicei, instanța care are competența teritorială de a judeca acțiunea principală, însă măsuri provizorii pot fi impuse și de instanța cea mai apropiată de locul în care urmează să fie puse în aplicare. Hotărârea judecătorească prin care se impun aceste măsuri este notificată părții responsabile cu aplicarea acestora și este pusă în executare de un executor judecătoresc (*dikastikós epimelítis*). În cazul în care este împiedicat să execute hotărârea, executorul judecătoresc poate solicita asistență din partea poliției. Costurile sunt greu de estimat, întrucât onorariile avocaților și ale executorilor judecătorești sunt variabile. Costul indicativ este de aproximativ 250 EUR.

2.2 Principalele condiții

Instanța ordonă măsuri provizorii:

- în caz de urgență sau pentru a evita un risc iminent, cu scopul de a proteja sau de a păstra un interes legitim sau pentru a rezolva o situație și
- în cazul în care există motive întemeiate pentru a considera că dreptul pentru care se solicită măsura provizorie există într-adevăr.

Trebuie prezentate dovezi preliminare din care să reiasă că există motive întemeiate pentru adoptarea măsurii: nu sunt necesare dovezi complete; este suficient să existe dovezi incomplete, care oferă un grad mai redus de certitudine în ceea ce privește faptele care trebuie dovedite; instanța poate acorda protecție în cazul în care consideră că faptele invocate sunt probabile. Instanța va acorda protecție numai în cazul în care există o urgență sau un pericol iminent ca debitorul să își înstrăineze bunurile, situație în care nu va mai putea fi executat forțat într-un stadiu ulterior, când creditorul va obține un titlu executoriu la finalul acțiunii principale.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Toate bunurile debitorului, indiferent de natura lor, pot face obiectul unor astfel de măsuri, fie că se află în posesia sa, fie că se află în posesia unei părți terțe, atât timp cât acestea sunt transferabile în temeiul normelor de drept privat și nu sunt exceptate, prin lege, de la executare. În special, astfel de măsuri ar putea fi impuse atât asupra bunurilor imobile, cât și asupra bunurilor mobile care pot fi poprite, inclusiv nave, aeronave, vehicule rutiere, depozite bancare și acțiuni dematerializate.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Odată ce se pronunță o hotărâre judecătorească provizorie cu privire la active, de exemplu o hotărâre privind un sechestru asigurător sau înscrierea unei ipoteci asupra unui bun imobil, debitorul nu mai poate transfera activele către terțe părți. Nerespectarea hotărârii se pedepsește cu minimum șase luni de închisoare, conform articolului 232a din Codul penal.

Decretul legislativ (*nomothetikó diátagma*) nr. 1059/1971 a introdus o obligație de confidențialitate în ceea ce privește depozitele bancare; acesta prevede o pedeapsă minimă de șase luni de închisoare pentru membrii consiliului de administrație, managerii sau angajații băncilor care se fac vinovați de încălcarea acestei obligații. Acest lucru nu constituie însă un obstacol în calea sechestrului asigurător, întrucât în hotărârea judecătorească prin care se impune sechestrul nu este obligatoriu să se specifice depozitele sau acțiunile dematerializate care urmează să fie poprite. Hotărârea împiedică băncile să transfere activele, dar nu încalcă obligația de confidențialitate, deoarece băncilor nu li se solicită să furnizeze informații privind existența unor eventuale depozite. Părțile terțe aflate în posesia unor bunuri care sunt sechestrate sunt obligate să declare dacă creanța sau dreptul care face obiectul sechestrului există efectiv și dacă bunurile aflate în posesia lor fac de fapt obiectul unui sechestru și, în caz afirmativ, care este valoarea sechestrului.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Potrivit legii, aceste măsuri sunt valabile:

- (a) până la pronunțarea unei hotărâri definitive în procedura principală împotriva părții care a introdus acțiunea, iar hotărârea nu mai poate face obiectul unei căi de atac;
- (b) până la pronunțarea unei hotărâri definitive în cazul părții care a introdus acțiunea, iar această hotărâre a fost executată;
- (c) până când părțile din procedura principală ajung la un acord;
- (d) timp de 30 de zile de la data la care procedura a fost întreruptă de către instanță sau finalizată în alt mod;
- (e) până când hotărârea prin care se impune măsura este anulată sau revizuită fie de către instanța care a pronunțat-o inițial, pe baza unor noi dovezi, fie de către instanța sesizată cu acțiunea principală, care nu trebuie să se bazeze pe noi dovezi; sau
- (f) în cazul în care în hotărâre se specifică un termen în care solicitantul trebuie să introducă în instanță acțiunea principală, iar solicitantul nu respectă termenul respectiv.

În cazul în care una dintre părți nu se prezintă la ședința de judecată, deși a primit citația conform legii și în timp util, ședința se desfășoară în absența părții respective. Instanța va examina cauza ca și cum toate părțile ar fi prezente, întrucât nu se consideră că ne reprezentarea la o ședință de judecată reprezintă o recunoaștere a faptelor invocate în cerere. Instanța poate reexamina cauza numai în cazul în care partea judecată în lipsă solicită revocarea sau revizuirea hotărârii și prezintă noi dovezi, care i-ar fi permis instanței să ia o altă hotărâre dacă ar fi avut la dispoziție aceste dovezi.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Hotărârile privind măsurile reparatorii provizorii nu pot fi supuse, de obicei, unei căi de atac, singura excepție fiind hotărârile prin care se impune reglementarea provizorie a drepturilor de posesie și de utilizare, care, așa cum prevede legea în mod expres, pot fi contestate în fața instanței de prim grad de jurisdicție cu un complet format din mai mulți judecători în termen de 10 zile de la pronunțarea hotărârii. Procurorul general de pe lângă Curtea Supremă (*Árrios Págos*) poate introduce o cale de atac împotriva oricărei hotărâri judecătorești, invocând motive de interes public. Curtea Supremă se pronunță, confirmând sau anulând hotărârea atacată. Această hotărâre are doar un efect provizoriu. După cum s-a menționat anterior, oricare dintre părțile la procedură îi poate solicita instanței care a pronunțat hotărârea să revoce sau să revizuiască hotărârea. Orice terț care nu a fost citat și care nu a participat la procedură poate, de asemenea, să depună o cerere în acest sens, cu condiția ca acesta să aibă un interes legitim.

Ultima actualizare: 04/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Spania

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Dreptul procedural civil (în esență, Codul de procedură civilă (Ley de Enjuiciamiento Civil) - LEC) reprezintă principala sursă pentru măsurile asigurătorii; cu toate acestea, alte măsuri sunt prevăzute în dreptul material special.

Printre măsurile prevăzute de LEC (articolul 727) se numără următoarele:

Sechestrul asigurător [el embargo preventivo de bienes], care vizează garantarea executării hotărârilor prin care se dispune furnizarea de sume de bani sau venituri, chirii și bunuri fungibile care pot fi estimate în numerar prin aplicarea unor prețuri fixe.

Administrarea judiciară sau reorganizarea dispusă prin hotărâre judecătorească a activelor productive [la intervención o la administración de bienes productivos], atunci când se solicită o hotărâre prin care se dispune furnizarea acestora sub titlu de proprietate, uzufruct sau orice alt titlu care implică un interes legitim în menținerea sau îmbunătățirea productivității sau atunci când garantarea acestora din urmă este de o importanță crucială pentru eficacitatea hotărârii care urmează să fie pronunțată în timp util.

Confiscarea unui bun mobil [el depósito de cosa mueble], atunci când prin cerere se urmărește un ordin de furnizare a activului în cauză, iar acesta din urmă se află în posesia părâtului.

Întocmirea de inventare ale activelor [la formación de inventarios de bienes], conform condițiilor specificate de instanță.

Depunerea provizorie a cererilor [la anotación preventiva de demanda], atunci când acestea se referă la active sau drepturi care fac obiectul înregistrării în registre publice.

Alte înscrieri în registru [otras anotaciones registrales], în cazurile în care natura publică a registrului poate contribui la atingerea unui rezultat satisfăcător.

Ordinul judecătorec de încetare provizorie a unei activități [la orden judicial de cesar provisionalmente en una actividad]; un ordin de abținere temporară de la un anumit comportament; sau o interdicție temporară pentru prevenirea întreruperii sau a retragerii unui serviciu care a fost prestat.

Poprirea și confiscarea veniturilor [la intervención y depósito de ingresos] obținute prin intermediul unei activități considerate ilicite și a căror interdicție sau încetare este solicitată în cerere, precum și păstrarea în condiții de siguranță sau depozitarea sumelor solicitate cu titlu de compensații pentru proprietatea intelectuală.

Confiscarea temporară a unor exemple de lucrări sau obiecte [el depósito temporal de ejemplares de las obras u objetos] despre care se susține că sunt produse contrar normelor privind proprietatea intelectuală și industrială, precum și depozitarea materialului folosit pentru producerea acestora.

Suspendarea deciziilor la nivel corporativ contestate [la suspensión de acuerdos sociales], atunci când solicitantul sau solicitanții reprezintă cel puțin 1 % sau 5 % din capitalul social, în funcție de faptul dacă societatea pârâtă a emis sau nu valori mobiliare care, în momentul contestării, erau admise la tranzacționare pe o piață secundară oficială.

Împreună cu acestea, ultimul alineat de la articolul 727 din LEC permite judecătorului să autorizeze inclusiv măsuri care nu sunt incluse printre cele de mai sus (de exemplu cele prevăzute la articolul 762 din LEC), ceea ce înseamnă că lista nu este exhaustivă:

Oricare **altă măsură** stabilită în mod expres prin lege pentru protecția anumitor drepturi sau considerată necesară pentru a asigura eficacitatea protecției judiciare care poate fi acordată prin hotărârea care este posibil să fie pronunțată în cadrul procesului.

În afara acestui sistem general, există și alte prevederi legale cu privire la aspectul protecției provizorii, printre care se numără următoarele:

procedura privind **capacitatea juridică a persoanelor**: Articolul 762 din LEC permite instanței să adopte în mod oficial măsurile pe care le consideră necesare pentru protecția persoanei cu dizabilități care are nevoie de măsuri de sprijin sau a patrimoniului acesteia.

Procedura privind **filiația, paternitatea și maternitatea**: Articolul 768 din LEC prevede măsuri de protecție pentru persoana și bunurile aflate sub autoritatea celui care pare să fie părinte și acordarea unei pensii alimentare provizorii reclamantului, inclusiv fără o audiere prealabilă în cazuri urgente.

Protecția **patrimoniului succesoral al unei persoane decedate**: este posibil să fie necesară asigurarea activelor patrimoniului succesoral și a documentelor persoanei decedate sau administrarea patrimoniului succesoral, printre alte măsuri (articolele 790-796 din LEC).

Anumite măsuri asigurătorii se pot găsi, de asemenea, în norme speciale, printre altele în următoarele:

Legea privind proprietatea intelectuală – Decretul-lege regal 1/1996 din 12 aprilie – articolele 138 și 141 (sechestrarea și confiscarea veniturilor obținute din activitatea ilegală în cauză; suspendarea activității de reproducere, distribuire și comunicare către public, confiscarea copiilor produse, confiscarea echipamentelor, a dispozitivelor, a suporturilor etc.)

Legea privind mărcile comerciale. Legea privind mărcile înregistrate (Legea 17/2001 din 7 decembrie), articolul 61b (depunerea preventivă a cererii în Registrul mărcilor înregistrate).

Legea brevetelor (Legea 24/2015 din 24 iulie), articolul 11 (suspendarea procedurii de acordare a unui brevet) și articolul 117 și articolele 127 și următoarele (încetarea unor acte susceptibile să încalce drepturile solicitantului, punerea sub sechestru și reținerea bunurilor despre care se susține că încalcă drepturile titularului de brevet, garantarea compensării pentru daune suferite și intrările în registru aferente).

Legea falimentului. Decretul regal legislativ nr. 1/2020 din 5 mai 2015 de aprobare a textului consolidat al Legii privind falimentul. Articolul 133 – poprirea activelor și a drepturilor administratorilor sau lichidatorilor, *de jure* și *de facto*, și ale directorilor generali ai persoanei juridice insolubile sau ale asociațiilor, după caz, articolul 18 – asigurarea integrității activelor, printre altele.

Legea nr. 14/2014 din 24 iulie privind transportul maritim. Articolele 43, 470 și următoarele (arestarea navelor maritime)

Legea nr. 49/1960 din 21 iulie privind coproprietatea. Articolul 7 (Încetarea activităților interzise). Articolul 18 (Suspendarea deciziilor adoptate de către adunarea generală a proprietarilor).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsurile sunt acordate de către judecătorul sau instanța care are competență materială sau teritorială. Acesta va fi judecătorul sau instanța care soluționează cauza sau, în cazul în care procedura nu a fost inițiată, judecătorul sau instanța căreia i-ar reveni sarcina să soluționeze cauza.

Pot fi solicitate măsuri asigurătorii înainte de depunerea unei cereri, cu condiția ca natura acestora să nu facă imposibilă acordarea lor (ca în cazul depunerii provizorii a unei cereri) și cu condiția ca legea să nu impună depunerea cererii împreună cu creanța (ca în cazul încetării unor activități interzise sau al suspendării acordurilor comunitare în cazurile de litigii privind co-proprietatea). Având în vedere caracterul lor excepțional (de regulă doar creanța în sine va fi soluționată), trebuie să fie vorba despre un caz caracterizat deopotrivă de necesitate și urgență. Acestea pot fi adoptate fără audierea părții adverse la procedură (fără a aduce atingere dreptului acesteia de a formula obiecții împotriva măsurilor din momentul acordării acestora); acestea expiră însă în cazul în care cererea corespunzătoare nu a fost depusă în termen de douăzeci de zile de la acordarea acestora.

Cu toate acestea, astfel cum s-a arătat mai sus, practica uzuală constă în solicitarea măsurilor concomitent cu depunerea cererii. În acest caz, judecătorul sau instanța dispune pregătirea unui dosar separat pentru măsura asigurătorie care să fie soluționat concomitent cu cauza principală, în care pot fi prezentate și obținute probe pentru a demonstra faptul că sunt îndeplinite condițiile pentru obținerea protecției provizorii. Conform regulii generale, părțile sunt invitate la o audiere în instanță înainte de adoptarea măsurilor asigurătorii. Sunt făcute declarații și pot fi prezentate toate probele relevante în ceea ce privește adoptarea sau respingerea măsurilor asigurătorii; după caz, se are în vedere constituirea unei garanții de către partea care solicită măsura asigurătorie, în cazul în care cererea este respinsă. Cu toate acestea, partea care solicită măsura poate cere adoptarea acesteia fără audierea celeilalte părți, în cazul în care dovedește că există motive urgente sau că audierea ar putea compromite succesul măsurii - de exemplu, în cazul în care există riscul de ascundere sau de risipire a patrimoniului debitorului. În acest caz, partea prejudiciată poate formula obiecții după ce măsura a fost adoptată.

De asemenea, pot fi solicitate măsuri ulterior depunerii cererii sau pe durata unei căi de atac, cu toate că o astfel de cerere trebuie să fie susținută cu fapte sau circumstanțe care să justifice momentul depunerii acesteia.

În cazul în care este necesară intervenția unui avocat și a unui procuror public, implicarea acestora este obligatorie pentru a solicita adoptarea de măsuri asigurătorii. În cazul unor măsuri urgente anterioare cererii, reprezentarea juridică nu este necesară (articolele 23 și 31 din LEC).

2.2 Principalele condiții

Pentru ca o instanță să acorde oricare dintre măsurile enumerate mai sus, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

riscuri generate de curgerea timpului sau *periculum in mora*: acestea sunt constituite de riscul de prejudiciu pe care reclamantul l-ar putea avea de suferit prin întârzierea procedurii și care ar putea împiedica executarea celor acordate prin hotărârea sau decizia de încheiere a procedurii. Partea care solicită măsura trebuie să creadă că, în cazul în care măsurile solicitate nu sunt adoptate, ar putea să apară pe durata procedurii situații care ar putea împiedica sau aduce atingere eficacității protecției care ar putea fi acordată în cadrul unei hotărâri favorabile. În orice caz, nu este adecvat să se acorde măsura în cauză dacă situația care generează riscul a fost suportată de către solicitant pentru o lungă perioadă de timp, cu excepția cazului în care acesta prezintă elemente de probă care să explice de ce nu a solicitat măsura înainte.

Aparența de drept sau *fumus boni iuris*: Solicitantul trebuie să furnizeze instanței motive care să o determine să ia o hotărâre preliminară cu privire la caracterul adecvat din punct de vedere juridic al cererii. Această cerință implică faptul că solicitantul trebuie să prezinte date, argumente și documente justificative pe baza cărora instanța să poată fundamenta, fără a prejudeca fondul cauzei (întrucât în Spania măsurile asigurătorii sunt adoptate de aceeași instanță care va judeca ulterior cauza), o hotărâre provizorie și circumstanțială în favoarea temeiului cererii, în conformitate cu articolul 728 alineatul (2) din LEC. În plus față de documentele justificative, alte tipuri de elemente de probă (martori, experți, declarații ale părților) sunt admisibile.

Garanția: cu excepția cazului în care se decide altfel în mod expres, solicitantul măsurii trebuie să depună o garanție suficientă pentru a compensa, în mod rapid și eficace, daunele pe care adoptarea măsurii asigurătorii le-ar putea cauza activelor părâtului. Instanța trebuie să stabilească cuantumul acesteia luând în considerare: a) natura și conținutul creanței; b) evaluarea acesteia cu privire la temeiul pentru solicitarea măsurii; și c) motivele pentru caracterul adecvat și suficient cu privire la cuantificarea daunelor pe care măsurile le-ar putea cauza.

Proportionalitatea: această cerință nu este prevăzută în mod explicit în LEC însă este considerată, în general, ca venind în completarea celorlalte, având în vedere că instanța acordă doar măsurile care sunt strict necesare pentru realizarea obiectivului de asigurare a procedurilor servite de protecția interimară. Aceaste rezultă din principiile statului de drept, precum și din principiul intervenției minime în sfera libertății persoanei. Prin Constituție, aceste principii reglementează întregul sistem juridic.

Complementaritatea: Măsurile asigurătorii urmăresc natura procedurii principale de care sunt legate.

Variabilitatea: Măsurile asigurătorii pot fi modificate în cazul în care sunt invocate și dovedite fapte sau circumstanțe care nu ar fi putut fi luate în considerare la momentul în care acestea au fost acordate sau în termenul stabilit pentru formularea de obiecții împotriva acestora.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

Atunci când se adoptă o măsură asigurătorie, intenția este de a satisface sau de a acoperi posibilitatea ca, pe durata unei cauze actuale sau viitoare, părâtul să poată fi obligat fie să nu efectueze anumite acțiuni cu activele acestuia, fie să efectueze altele. Acestea servesc la a împiedica părâtul să desfășoare acțiuni menite să împiedice accesul la bunurile și drepturile sale, să cauzeze sau să permită cauzarea de daune activelor respective sau să înlăture anumite active din raza de acțiune a legii prin crearea de insolvențe pentru a evita executarea oricăror eventuale hotărâri.

În legislația spaniolă, măsurile asigurătorii pot fi adoptate numai de către instanțele judecătorești. Acestea nu pot fi adoptate de arbitri sau mediatori; nu există un număr specific, stabilit al acestor măsuri; acestea sunt de natură dispozitivă (pot fi adoptate numai la solicitarea uneia dintre părți); acestea se referă la bunuri, întrucât afectează activele și drepturile părâtului; scopul lor este de a asigura caracterul executoriu al unei eventuale hotărâri favorabile; acestea sunt esențiale pentru decizia care urmează să fie pronunțată în cadrul procedurii principale.

Acestea pot fi adoptate în ceea ce privește atât activele materiale, cât și cele imateriale. Acestea nu au o natură exclusiv economică; măsurile asigurătorii pot fi adoptate pentru a limita drepturile personale.

Acestea permit adoptarea unor ordine și interdicții, prin urmare pot conține lucruri care trebuie făcute și lucruri care nu trebuie făcute.

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsurile asigurătorii pot fi pronunțate cu privire la active concrete și specifice și cu privire la orice poate fi cuantificat în termeni monetari, cum ar fi produse, chirii și venituri care sunt obținute de pe urma unor bunuri.

Se poate solicita plasarea sub sechestru a unor astfel de bunuri, pentru a obține un drept de recuperare care decurge dintr-o obligație generală în care lucrurile deținute nu sunt individualizate ci înlocuite cu o sumă de bani specifică și care poate fi evaluată prin intermediul unor operații matematice simple.

Bunurile mobile specifice sunt depuse la un custode corespunzător desemnat de către judecător.

Există, de asemenea, posibilitatea punerii sub sechestru, a păstrării în condiții de siguranță și a confiscării unor sume de bani. Există o distincție între punerea sub sechestru și confiscarea veniturilor provenite din activități ilegale și a celor provenite din activități permise, cum ar fi cele rezultate din proprietatea intelectuală.

Un alt grup de măsuri care ar putea fi adoptate sunt actele pe care instanța le poate acorda cu privire la o creanță comunicată în cadrul unei cereri care nu afectează un anumit activ.

Prin urmare, există posibilitatea intervenției sau a reorganizării prin hotărâre judecătorească a activelor productive atunci când se solicită o hotărâre prin care se dispune furnizarea acestora sub titlu de proprietate, uzufruct sau orice alt titlu care implică un interes legitim.

De asemenea, poate fi solicitată întocmirea de inventare ale activelor, conform condițiilor specificate de instanță.

Depunerea provizorie a unei cereri este permisă atunci când aceasta se referă la active sau drepturi care fac obiectul înscrierii în registre publice sau în alte registre, dacă natura publică a acestor registre poate contribui la atingerea unui rezultat satisfăcător.

În fine, poate fi pronunțată o hotărâre judecătorească pentru încetarea provizorie a unei activități ori de abținere temporară de la un anumit comportament sau o interdicție temporară pentru suspendarea sau oprirea prestării unui serviciu care a fost oferit.

Ultimul grup de bunuri care pot fi supuse măsurilor asigurătorii sunt materialele și obiectele atașate unui regim exclusiv (în realitate, acest lucru constituie o reorganizare judiciară sau o intervenție în activele utilizate în producția de drepturi de proprietate industrială și intelectuală).

De asemenea, pot fi suspendate deciziile la nivel corporativ ale oricărui tip de societate comercială.

În sfârșit, în legislația spaniolă este prevăzută posibilitatea de a adopta o serie de măsuri nespecificate de protecție a anumitor drepturi stabilite prin lege sau considerate necesare pentru asigurarea eficacității protecției jurisdicționale. Nu se specifică ce anume ar putea viza astfel de măsuri și acestea pot fi de orice tip, cu condiția să fie necesare.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Sechestrul asigurător al bunurilor cuantificabile, al sumelor de bani, al veniturilor și al produselor este folosit pentru a garanta un echilibru, astfel încât părâtul să poată suporta costurile oricărui eventual ordin obținut împotriva sa, în special în cazurile în care respectarea hotărârii nu ar avea loc în mod voluntar.

Depozitarea bunurilor mobile poate fi acordată numai în cazul în care cererea se referă la furnizarea unui anumit produs care se află în posesia părâtului.

Atunci când se acordă administrarea sau reorganizarea judiciară, se vizează asigurarea prin active deosebit de productive, pentru a împiedica situațiile în care o slabă gestionare a acestora conduce la diminuarea sau la dispariția randamentului lor productiv.

Plasarea bunurilor de capital în grija unor administratori implică un control judiciar, însă nu privează părâtul de gestionarea acestora; spre deosebire de aceasta, reorganizarea implică o măsură suplimentară, administratorul judiciar înlocuind părâtul în rolul de gestionar.

O cerere pentru întocmirea de inventare poate fi admisă în orice tip de procedură, indiferent de scopul acesteia, singura cerință fiind ca inventarul să fie necesar pentru a garanta faptul că se poate obține o hotărâre favorabilă. Judecătorul trebuie să stabilească în mod clar detaliile pe care trebuie să le conțină inventarele și modul în care ar trebui realizate acestea.

Efectele depunerii provizorii a cererii se extind la sfera procedurală legată de procedura în cadrul căreia sunt acordate. Procedura urmărește să suspende protecția oferită de natura publică a registrelor și încrederea pe care aceasta ar putea-o oferi deținătorului activului sau dreptului, în timp ce părțile terțe nu pot invoca necunoașterea în ceea ce privește efectul depunerii cererii asupra lor. Această depunere provizorie poate fi acordată în toate tipurile de proceduri, oferind protecție în orice registru public, cum ar fi registrele funciare și cele comerciale.

Limite temporare impuse în ceea ce privește conduita părâtului: reglementarea acestora este detaliată în legi speciale separate. Prin urmare, acestea ar trebui să fie adoptate în conformitate cu dispozițiile legislației relevante. Efectele acestora se extind la acordarea unui ordin de încetare provizorie a unei activități desfășurate de către părât: un ordin de abținere temporară de la un anumit comportament sau o interdicție temporară pentru prevenirea retragerii sau a întreruperii unui serviciu care a fost furnizat.

Punerea sub sechestru, păstrarea în condiții de siguranță și confiscarea sumelor de bani: aceasta este în mod clar o măsură de protecție și constituie un sechestru asigurător, întrucât garantează soluționarea unei cereri cu un conținut economic specific. Această măsură permite acordarea punerii sub sechestru și a confiscării veniturilor provenite din activități ilicite. Acestea nu pot fi adoptate separat, astfel încât este necesar să se acorde atât punerea sub sechestru, cât și confiscarea. În cazul în care doar una dintre cele două este vizată, ar trebui să fie utilizate măsurile generice descrise mai sus. Adoptarea acestei măsuri poate implica, de asemenea, păstrarea în condiții de siguranță sau confiscarea unor sume de bani solicitate ca remunerație pentru proprietatea intelectuală; este vorba de drepturile autorilor de a primi sume de bani pentru activitatea acestora, constând într-o cotă proporțională din veniturile generate de diferitele exprimări publice care sunt recunoscute de Legea privind proprietatea intelectuală.

Depozitarea materialelor sau a obiectelor atașate unui regim exclusiv: aceasta este o măsură asigurătorie care își are originea în domeniul protecției drepturilor de exploatare exclusivă, pe care legile speciale privind proprietatea industrială și intelectuală o acordă titularilor de drepturi. Este un caz specific de administrare judiciară a obiectului aferent, a exemplarelor sau a materialului necesare pentru producție.

Suspendarea deciziilor la nivel corporativ: dispozițiile acestei măsuri depind de cerințele necesare pentru aplicarea măsurii: 1 % din capitalul social în cazul în care societatea a emis acțiuni care, la momentul cererii, sunt admise la tranzacționare pe o piață oficială secundară; sau 5 % din capitalul social, în caz contrar. Aceasta poate fi aplicată tuturor tipurilor de societăți comerciale.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile asigurătorii sunt adoptate, în mod normal, după audierea părâtului. În cazul în care solicitantul cere acest lucru și furnizează probe în sprijinul motivelor de urgență, acestea pot fi acordate de către judecător fără formalități suplimentare, furnizând motivarea pentru lipsa audierii părâtului în termen de cinci (5) zile. Odată adoptate, acestea pot fi modificate în cazul în care sunt invocate fapte sau circumstanțe care nu ar fi putut fi luate în considerare la momentul în care au fost acordate sau în termenul stabilit pentru formularea de obiecții împotriva acestora.

În cazul în care prin hotărârea judecătorească se respinge cererea solicitantului, judecătorul trebuie să dispună imediat ridicarea măsurii asigurătorii, cu excepția cazului în care este formulată o cerere împotriva acestui lucru, ținând seama de circumstanțele cauzei și în urma unei creșteri a garanției.

În cazul în care cauza este admisă în parte, după audierea părții care a formulat obiecții, instanța trebuie să decidă dacă ridică sau menține măsura.

În cazul în care respingerea cererii este confirmată, din momentul pronunțării unei decizii definitive, instanța va ridica măsurile prin propria sa autoritate, iar partea prejudiciată de acestea poate iniția o cerere de despăgubiri pentru daunele provocate (acest lucru se aplică, de asemenea, în caz de abandon al acțiunii sau de retragere a reclamantului din procedură).

Un alt caz în care măsurile asigurătorii pot fi modificate este atunci când măsura este solicitată înainte de depunerea cererii și este adoptată fără o audiere a părâtului. În acest caz, dacă solicitantul nu respectă termenul legal de douăzeci (20) de zile pentru a depune cererea și acesta expiră, măsura trebuie să fie ridicată, iar părâtul trebuie să primească compensații pentru daune, solicitantul suportând costurile acumulate în cadrul procedurii.

În mod similar, măsura nu poate fi menținută atunci când cauza este suspendată pentru o perioadă mai mare de șase (6) luni, dintr-un motiv imputabil solicitantului.

În cazul în care se dispune executarea provizorie a unei hotărâri, toate măsurile asigurătorii acordate legate de executarea în cauză trebuie să fie ridicate și înlocuite cu măsuri executorii, astfel încât măsurile adoptate inițial ca măsuri asigurătorii își modifică natura.

În sfârșit, părâtul poate solicita instanței să înlocuiască măsura asigurătorie cu o garanție suficientă pentru a asigura executarea corectă a hotărârii.

Judecătorul care a adoptat măsura este competent în ceea ce o privește și poate stabili garanția care trebuie eliberată fie în numerar, fie sub forma unei garanții reale.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Normele de procedură prevăd posibilitatea de a introduce o cale de atac în fața unei instanțe superioare.

Prin urmare, există posibilitatea de a recurge la căi de atac împotriva hotărârii de acordare a măsurilor, deși introducerea unei căi de atac nu are efect suspensiv asupra măsurilor. O hotărâre de respingere a măsurilor poate fi atacată, de asemenea.

Cu toate acestea, împreună cu această posibilitate de introducere a unei căi de atac, în fiecare caz, solicitantul poate să repete cererea în cazul în care circumstanțele se schimbă față de cele de la momentul cererii inițiale.

Nu există dreptul de a formula o cale de atac împotriva unui ordin de acordare de măsuri asigurătorii fără o audiere prealabilă a părâtului, întrucât procedura corectă în acest caz este formularea de obiecții, care se face în fața judecătorului care a adoptat măsura asigurătorie respectivă. Părâtul poate introduce o cale de atac, care nu are efect suspensiv, împotriva unei hotărâri prin care se respinge această obiecție. Solicitantul unor măsuri asigurătorii are același drept de a introduce o cale de atac în cazul în care obiecția părâtului este admisă, în totalitate sau în parte.

Spre deosebire de cele de mai sus, nu există dreptul de a formula o cale de atac atunci când se acordă sau se respinge o garanție.

Pregătirea și fundamentarea căii de atac sunt reglementate doar de normele generale (articolul 458). În cazul în care există mai mulți recurenți, termenele acestora se calculează în mod individual.

Astfel cum s-a menționat mai sus, în procedura de adoptare a unor măsuri asigurătorii, formularea unei căi de atac nu are efect suspensiv: judecătorul va continua să pronunțe toate ordinele considerate necesare pentru ca măsura asigurătorie să fie adoptată.

Deciziile de respingere a măsurilor au prioritate în instanța de apel; datele pentru deliberare, vot și pronunțarea hotărârii trebuie stabilite cât mai curând posibil.

COSTURILE MĂSURII ASIGURATORII

Costurile sunt reglementate de regula potrivit căreia partea care are câștig de cauză își poate recupera costurile, acestea fiind suportate de partea a cărei pretenție (susținerea sau anularea măsurilor) este confirmată în decizie. În particular, articolul 736 din LEC obligă reclamantul la plata cheltuielilor de judecată în caz de refuz (principiul potrivit căruia partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată), dar nu există o dispoziție similară care să oblige părâtul la plata cheltuielilor de judecată în cazul în care măsurile sunt au câștig de cauză. Într-o astfel de situație există în doctrină și în jurisprudență puncte de vedere diverse.

Ultima actualizare: 30/07/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Franța

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii (proceduri de urgență, plăți intermediare, evicțiuni, interzicerea anumitor acțiuni pasibile de sancțiuni, conservarea probelor) are dreptul de a dispune astfel de măsuri în orice moment, în regim de urgență.

Nu se poate face un inventar al măsurilor provizorii; toate măsurile provizorii urgente pot fi solicitate în fața instanțelor, atât timp cât nu există nicio obiecție convingătoare sau sunt justificate de existența unui litigiu (plată intermediară, evicțiunea persoanelor care ocupă un imobil fără drept, expertiză sau notificare de daune etc.). În plus, instanța poate dispune de urgență toate măsurile provizorii considerate necesare fie pentru a preveni daune iminente (printre altele, măsuri de protecție a amplasamentului), fie pentru a pune capăt unei perturbări vădit ilegale.

Există un regim special pentru măsurile asigurătorii (sechestrul asigurător și garanții judiciare), care sunt măsurile care permit creditorului, de cele mai multe ori cu încuviințarea instanței, să indisponibilizeze integral sau în parte bunurile debitorului său, ori care permit înscrierea față de bunul respectiv a unui drept special de garanție, în vederea garantării plății unei datorii care nu este încă recunoscută printr-o hotărâre judecătorească, însă a cărei recuperare pare să fie amenințată.

Măsurile asigurătorii pot lua două forme:

sechestrul asigurătorii, care permit sechestrarea preventivă a activelor corporale (mobilier, vehicule etc.), a activelor necorporale (o sumă de bani, drepturi în cadrul unei societăți, valori mobiliare și acțiuni etc.) sau a altor creanțe (conturi bancare, plăți de leasing etc.);

garanțiile judiciare pe imobile, fond de comerț, acțiuni ale asociațiilor sau pe valori mobiliare (înscrierea unei ipoteci provizorii, constituirea unei garanții reale asupra unor acțiuni sau valori mobiliare).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsuri provizorii: cererea trebuie să fie înaintată instanței printr-o cerere de chemare în judecată [notificată de către un executor judecătoresc (*huissier de justice*)]. Acest lucru implică o procedură contradictorie urgentă. În anumite condiții, pot fi dispuse măsuri provizorii la cerere, fără dezbateri contradictorii prealabile.

Măsuri asigurătorii: În principiu, este necesară autorizarea prealabilă din partea instanței. Cu toate acestea, creditorul este scutit de această autorizare atunci când poate solicita un titlu executoriu sau o hotărâre judecătorească care nu este încă executorie. Același lucru este valabil și în cazul neîndeplinirii obligațiilor de plată legate de o cambie acceptată, un bilet la ordin, un cec sau o chirie neplătită pentru închirierea unui imobil (în cazul unui contract scris). În cazul măsurilor provizorii, instanța competentă este stabilită pe baza naturii cererii. Competența de drept comun revine președintelui instanței (*Tribunal judiciaire*). Cu toate acestea, instanța locală (*Tribunal de proximité*) și președintele Tribunalului comercial (*Tribunal de commerce*), președintele Tribunalului pentru Litigii de Muncă (*Conseil des prud'hommes*) și președintele Tribunalului paritar al contractelor de arendare (*Tribunal paritaire des baux ruraux*) pot, de asemenea, să se pronunțe cu privire la măsurile provizorii care intră în sfera lor de competență.

În ceea ce privește măsurile asigurătorii, competența aparține judecătorului din instanța de la locul executării sau președintelui Tribunalului comercial, în cazul în care cererea, introdusă înaintea oricărei proceduri judiciare, urmărește conservarea unei datorii care intră în competența Tribunalului Comercial. Instanța competentă este cea de la locul de reședință al debitorului, atunci când acesta are domiciliul în Franța. În caz contrar, instanța competentă este cea de la locul executării.

În principiu, reprezentarea de către un avocat este obligatorie în fața judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii și a judecătorului însărcinat cu executarea, cu excepția anumitor cereri, în special atunci când acestea se referă la o sumă mai mică de 10 000 EUR. Sechestrul asigurătorii trebuie să fie efectuate de către un executor judecătoresc. În ceea ce privește înscrierea garanțiilor judiciare, nu este prevăzută o asemenea obligație. Cu toate acestea, având în vedere complexitatea juridică a înscrierii unei garanții, creditorii sunt întotdeauna asistați de un practician în domeniul dreptului.

Costul măsurilor asigurătorii revine în cele din urmă debitorului, chiar dacă creditorul poate să se găsească în situația de a achita suma în avans. Costurile de executare fac obiectul unui tarif care stabilește onorariul datorat executorilor judecătorești pentru fiecare măsură de executare și pentru fiecare măsură asigurătorie.

În conformitate cu Decretul nr. 96-1080 din 12 decembrie 1996, grila de remunerare a executorilor judecătorești include o sumă forfetară, exprimată cumulativ sau alternativ, în funcție de cauza respectivă, în taxe fixe sau proporționale, precum și o taxă administrativă, dacă este cazul.

În ceea ce privește măsurile asigurătorii, taxele de recuperare proporționale, calculate la sumele recuperate, nu vor fi exigibile decât dacă executorii judecătorești primesc mandat de recuperare a sumelor datorate. În plus, lista taxelor anexată la decretul menționat exclude posibilitatea oricărei remunerații suplimentare, liber negociate, cu excepția sechestrului asigurător asupra drepturilor într-o societate, precum și asupra valorilor mobiliare și a acțiunilor.

2.2 Principalele condiții

Instanța nu ia măsuri asigurătorii, aceasta doar le autorizează. Măsura este luată de executorul judecătoresc, la cererea beneficiarului autorizării.

Dacă este necesară autorizarea prealabilă a judecătorului, creanța trebuie să pară „întemeiată în principiu”.

Pentru măsurile asigurătorii, nu există nicio condiție expresă referitoare la caracterul urgent.

Creditorul trebuie să demonstreze că există „împrejurări susceptibile să pună în pericol recuperarea” datoriei (de exemplu, reaua-credință a debitorului care își disimulează activul, multiplicarea creditorilor etc.).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Toate bunurile debitorului, cu excepția celor care, conform legii, nu pot fi puse sub sechestrul (de exemplu, bunurile necesare vieții de zi cu zi sau exercitării profesiei), pot face obiectul sechestrului asigurător. Același lucru este valabil și în ceea ce privește datoriile; cu toate acestea, salariile nu pot face niciodată obiectul unor măsuri asigurătorii (chiar dacă acestea pot fi poprite în baza unei hotărâri judecătorești sau a unui alt titlu executoriu, în conformitate cu procedura de poprire a salariilor).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Bunurile puse sub sechestrul asigurător sunt indisponibilizate. Debitorul deține în continuare posesia asupra activelor și rămâne responsabil pentru acestea, dar nu le poate înstrăina. În cazul în care deturmează bunul pus sub sechestrul, acesta comite o infracțiune pasibilă de amendă sau închisoare.

Sumele de bani puse sub sechestrul sunt deținute într-un cont escrow.

Bunurile acoperite de garanția judiciară pot fi vândute de către debitor, însă creditorul dispune de un drept de a fi informat și de plată asupra prețului de vânzare a bunului respectiv.

Bunurile puse sub sechestrul asigurător sunt plasate sub responsabilitatea debitorului care devine „custodele” acestora. Acest sechestrul nu este opozabil terților. Dimpotrivă, garanțiile judiciare, care fac obiectul măsurilor de publicitate (comercială sau imobiliară), sunt opozabile tuturor părților.

Instituția bancară (și orice debitor terț) care primește o cerere de punere sub sechestrul asigurător cu privire la un client are obligația de a dezvălui executorului judecătoresc, fără întârziere, toate obligațiile sale față de debitor (și anume, toate conturile deschise pe numele debitorului, precum și toate sumele existente în conturile debitorului). În cazul în care banca nu furnizează aceste informații fără un motiv întemeiat, aceasta poate fi obligată la plata datoriei în locul debitorului.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsura asigurătorie trebuie luată în termen de trei luni de la data ordonanței instanței prin care este încuviințată aceasta. În caz contrar, autorizarea devine caducă.

În cazul în care creditorul nu a inițiat deja o procedură de recunoaștere a creanței sale, acesta trebuie să facă acest lucru în luna în care este luată măsura. În caz contrar, măsura devine caducă.

Măsura asigurătorie trebuie comunicată debitorului, în termen de cel mult opt zile. Debitorul poate introduce la instanța de executare o contestație a măsurii sau a autorizării acesteia. În plus, instanța are dreptul de a stabili data audierii în prealabil, la care părțile urmează să fie invitate să dezbată măsura în cauză. În principiu, contestația debitorului este admisibilă atât timp cât sechestrul asigurător nu a fost convertit în sechestrul cu executare silită (*saisie exécution*) ulterior obținerii de către creditor a unei hotărâri judecătorești cu privire la creanța acestuia.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Ordonanța poate fi contestată de către debitor concomitent cu măsura în sine.

Instanța de executare, care are competența de a acorda autorizația pentru măsuri asigurătorii, poate, de asemenea, să soluționeze contestațiile împotriva ordonanței. Deciziile sale pot fi atacate la curtea de apel.

În măsura în care debitorul ia cunoștință de autorizarea măsurii în același timp cu măsura în sine, contestarea ordonanței respectă aceleași reguli ca în cazul contestării măsurii, și anume aceasta este admisibilă atât timp cât măsura asigurătorie nu a fost convertită în măsură cu executare silită.

Calea de atac nu suspendă efectul măsurii asigurătorii, care își produce efectele până când instanța dispune ridicarea sechestrului sau constată nulitatea acestuia.

Ordonanțele de măsuri provizorii pot fi atacate printr-o cale de atac în cazul în care măsurile au fost rezultatul unei proceduri contencioase sau printr-o retragere provizorie, în cazul în care acestea au fost rezultatul unei proceduri necontencioase.

Linkuri utile

 [Site-ul web Legifrance](#)

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [hr](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi: [en](#).

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Croația

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Legea privind executarea silită (*Ovršni zakon*) [*Narodne Novine* (Monitorul Oficial al Republicii Croația) numerele 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17] prevede următoarele măsuri în a treia secțiune intitulată „Asigurarea prin măsuri preliminare” (*Osiguranje*):

- asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile - titlul 28,
- asigurarea judiciară și notarială prin instituirea unei garanții, pe baza unui acord al părților - titlul 29,
- asigurarea judiciară și notarială prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiune de drepturi - titlul 30,
- asigurarea prin executare silită preliminară - titlul 31,
- asigurarea prin măsuri preliminare - titlul 32,
- măsuri provizorii - titlul 33.

Potrivit legii privind executarea silită, numai măsurile definite ca atare de aceasta sau de altă lege pot fi considerate măsuri asigurătorii. Măsurile asigurătorii nu pot fi instituite asupra unor bunuri și drepturi care, potrivit legii privind executarea silită, nu pot fi supuse executării, cu excepția unor dispoziții contrare prevăzute de legea respectivă.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Ca măsură (pe termen lung) în sensul asigurării obligatorii a creanțelor, legea privind executarea silită permite asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile sau a unui drept de gaj asupra bunurilor mobile (de exemplu, creanțe pecuniare, venituri - salarii, pensii etc., conturi bancare, valori mobiliare și acțiuni), precum și asigurarea prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiunea de drepturi. Asigurarea prin instituirea unui drept de gaj sau a unui drept de ipotecă poate fi voluntară sau obligatorie, în timp ce asigurarea prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și prin cesiunea de drepturi nu poate fi decât voluntară și nu poate avea loc decât fie în cadrul procedurilor în fața unei instanțe judecătorești, fie în fața unui notar public.

Alte măsuri reglementate de legea privind executarea silită sunt asigurarea prin executare preliminară și asigurarea prin măsuri preliminare și prin măsuri provizorii. Aceste măsuri pot fi stabilite doar de instanță în mod obligatoriu, fie la cererea unei părți, fie din oficiu.

Instanțele municipale dețin competența de a dispune și de a pune în aplicare măsurile asigurătorii, cu excepția cazului în care această competență a fost încredințată altor instanțe în temeiul legii, în timp ce instanțele comerciale dețin competența de a dispune și de a pune în aplicare măsurile asigurătorii în cauzele în care acestea dețin competența să dispună executarea silită.

Competența de a dispune și de a pune în aplicare din oficiu măsurile asigurătorii revine instanței competente să decidă cu privire la cererea creditorului garantat, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Competența de a decide cu privire la cererile de asigurare a creanțelor pecuniare prin instituirea obligatorie a unor drepturi de ipotecă asupra bunurilor imobile aparține instanței care ține cartea funciară în care trebuie efectuată înscrierea pe baza titlului executoriu de stabilire a creanței pecuniare. Prin stabilirea acestei măsuri se urmărește asigurarea creanței pecuniare prin instituirea, pe baza înscrierii, a unui drept de ipotecă asupra unor bunuri imobile. Înscrierea unui drept de ipotecă are drept efect faptul că respectivul bun imobil poate fi executat silit și împotriva terților care achiziționează ulterior acest bun imobil.

Instanța poate dispune măsuri asigurătorii judiciare cu privire la o creanță pecuniară prin instituirea unui drept de garanție pe baza unui acord între părți, la cererea comună a creditorului garantat și a debitorului garantat vizând anumite bunuri în vederea garantării creanței pecuniare. Competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare a creanțelor pecuniare ale creditorului garantat asupra bunurilor și drepturilor debitorului garantat și de punere în aplicare a măsurilor asigurătorii se determină prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor din legea privind executarea silită referitoare la competența teritorială a instanțelor în procedurile de executare silită pentru recuperarea creanțelor pecuniare asupra anumitor tipuri de bunuri supuse executării. Procesul-verbal al instanței consemnează acordul părților cu privire la existența unei creanțe și data scadenței acesteia, precum și acordul părților ca această creanță să fie asigurată prin instituirea unui drept de garanție. Acordul semnat are forța juridică a unei tranzacții judiciare.

Asigurarea notarială a unei creanțe pecuniare prin instituirea unui drept de garanție pe baza acordului părților se poate întemeia pe un acord între creditor și debitor, încheiat sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului, care conține, de asemenea, declarația debitorului cu privire la faptul că este de acord ca garanția să fie constituită asupra unui anumit bun care îi aparține.

Asigurarea judiciară prin transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri și prin cesiunea de drepturi poate avea drept temei înțelegerea părților ca acordul încheiat între ele referitor la transferul dreptului de proprietate (asupra onora dintre bunurile debitorului garantat către creditorul garantat cu scopul asigurării unei anumite creanțe pecuniare a creditorului garantat) sau la cesiunea onora dintre drepturile debitorului garantat (către creditorul garantat în același scop) să fie consemnat în procesul-verbal al ședinței. Creanțele viitoare pot fi, de asemenea, garantate. Acest acord are efectul unei tranzacții judiciare. Instanța competentă teritorial să se pronunțe asupra cererilor de garantare a creanțelor pecuniare prin transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri și prin cesiune de drepturi se stabilește prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor din legea privind executarea silită referitoare la competența teritorială a unei instanțe în cadrul procedurilor de executare silită pentru executarea unor creanțe pecuniare asupra anumitor tipuri de bunuri supuse executării.

Asigurarea notarială prin transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor și prin cesiune de drepturi, respectiv cesiune de acțiuni, de participații sau a unui titlu sub formă de interes de participare, este posibilă pe baza unui acord între creditor și debitor, încheiat sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului. Autorizarea unui notar public de a încheia măsuri asigurătorii individuale se stabilește în conformitate cu normele privind sediul social și competența teritorială a notarilor publici.

Competența teritorială de a se pronunța cu privire la cererile de executare preliminară și de a pune în aplicare această executare revine instanței care ar fi avut competența de executare pe baza unui titlu executoriu. Asigurarea prin executare preliminară se dispune și se pune în aplicare de către instanță. În temeiul unei hotărâri judecătorești pronunțate în cadrul unei proceduri civile, instanța dispune executarea preliminară în vederea asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar care nu poate fi asigurată prin înscrierea preliminară în registrul public în cazul în care creditorul din cadrul procedurii de executare silită demonstrează că, din cauza amânării executării silită până în momentul în care hotărârea produce efecte din punct de vedere juridic, există un risc probabil ca executarea să devină imposibilă sau mult mai dificilă și respectivul creditor depune garanții pentru prejudiciile pe care debitorul din cadrul procedurii de executare silită ar putea să le sufere din cauza acestei executări.

Competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare prin măsuri preliminare și de a pune în aplicare astfel de măsuri aparține instanței care ar fi avut competența de executare pe baza unui titlu executoriu în temeiul căruia a fost dispusă asigurarea. Criteriul pe baza căruia se stabilește dacă pot fi dispuse măsuri preliminare constă în capacitatea creditorului garantat de a demonstra că există un risc probabil ca, fără aceste măsuri, realizarea creanței să devină imposibilă sau mult mai dificilă. În anumite cazuri, instanța poate condiționa acordarea măsurii preliminare de depunerea unei garanții pentru prejudiciile pe care debitorul garantat ar putea să le sufere din cauza dispunerii acestei măsuri. Hotărârea motivată prin care se dispune o măsură preliminară trebuie să includă o mențiune privind valoarea creanței garantate, inclusiv dobânzile și cheltuielile, măsura utilizată pentru asigurarea creanței și intervalul de timp pentru care este dispusă măsura respectivă (nu mai mult de 15 zile după ce au fost îndeplinite condițiile privind executarea silită).

Înainte de inițierea unui litigiu sau a unei alte proceduri judiciare cu privire la o creanță garantată, competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare prin măsuri provizorii aparține instanței care ar fi avut competența de a se pronunța cu privire la cererile de executare. Competența teritorială de a pune în aplicare măsuri provizorii aparține instanței care ar fi avut competența de a pune în aplicare executarea silită. După inițierea procedurii judiciare, competența de a se pronunța cu privire la cererile de asigurare prin măsuri provizorii aparține instanței în fața căreia a fost inițiată procedura. Dacă împrejurările specifice unei anumite cauze justifică acest lucru, cererea poate fi depusă și în fața instanței care deține competența teritorială de a pune în aplicare executarea silită. Instanța care ar fi fost competentă să se pronunțe cu privire la o cerere de executare pe baza unui titlu executoriu întocmit în cadrul unor proceduri administrative are, de asemenea, competența de a se pronunța cu privire la cererile de a dispune măsuri provizorii după încetarea acestor proceduri. Măsurile provizorii sunt dispuse de instanță pe baza unei cereri prezentate înainte de instituirea sau în cursul procedurilor judiciare sau administrative și după încheierea acestor proceduri până în momentul în care se procedează la executarea silită. Hotărârile prin care se dispun măsuri provizorii au autoritate de titlu executoriu. Tipurile de măsuri provizorii depind de faptul dacă măsura provizorie asigură o creanță pecuniară sau o creanță fără caracter pecuniar. În funcție de împrejurările cauzei, instanța poate dispune mai multe măsuri provizorii, dacă este necesar.

Sarcinile, drepturile sau interdicțiile asupra bunurilor mobile, acțiunilor, participațiilor sau titlurilor sub formă de interese de participare sunt înscrise pe baza unei hotărâri judecătorești, respectiv a unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului, în registrul creanțelor creditorilor care fac obiectul unei asigurări judiciare sau al unei asigurări notariale (Registrul garanțiilor) (*Upisnik založnih prava*) păstrat la Administrația Financiară, care este o bază de date unică în care sunt înregistrate sarcinile, drepturile sau interdicțiile, în timp ce înscrierea ipotecilor sau a modificărilor drepturilor de proprietate asupra unor bunuri imobile este înregistrată în cărțile funciare.

2.2 Principalele condiții

Atunci când dispune asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile, instanța se pronunță asupra unei cereri de asigurare a unor creanțe pecuniare pe baza unui titlu executoriu în temeiul căruia a fost dispusă realizarea creanței pecuniare. Nu există cerințe speciale pentru a dispune asigurarea, instanța dispunând asigurarea pe baza cererii, iar în ceea ce privește bunurile imobile înscrise în cartea funciară, instanța înscrie un drept de ipotecă în favoarea creditorului garantat și precizează caracterul executoriu al creanței. În cazul în care debitorul garantat nu este înscris în cartea funciară ca proprietar al bunului imobil, creditorul garantat prezintă, împreună cu cererea, un document relevant pentru înscrierea dreptului de proprietate al debitorului garantat.

În scopul obținerii unei garanții pentru creanța pecuniară a unui creditor garantat prin instituirea unui drept de garanție asupra anumitor bunuri care fac obiectul garanției, creditorul garantat și debitorul garantat pot solicita instanței, în mod consensual, să dispună și să pună în executare, în beneficiul creditorului garantat, instituirea unei garanții asupra bunurilor imobile, bunurilor mobile, creanțelor pecuniare și altor bunuri și drepturi ale debitorului garantat sau pot să ajungă la un astfel de acord sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată, inclusiv declarația debitorului că este de acord cu instituirea unei garanții asupra anumitor bunuri care îi aparțin.

Cazierul judiciar semnat, respectiv documentul notarial sau un înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului, are, de asemenea, valoarea unei tranzacții judiciare împotriva persoanei care și-a exprimat acordul cu privire la instituirea unui drept de garanție asupra bunului sau asupra dreptului său, iar pe baza acestor documente, în vederea recuperării creanței garantate, se propune direct executarea împotriva persoanei începând cu bunul adus în garanție în scopul asigurării creanței.

Părțile pot, de comun acord, să solicite instanței să programeze o ședință și să consemneze în procesul-verbal al acestei ședințe acordul lor privind transferul dreptului de proprietate asupra unora dintre bunurile debitorului garantat către creditorul garantat în scopul asigurării unei anumite creanțe pecuniare a creditorului garantat sau acordul lor de a transfera unele dintre drepturile debitorului garantat către creditorul garantat în acest scop. Creanțele viitoare pot fi de asemenea garantate. Un astfel de acord poate fi semnat ca act notarial sau ca înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului. Acordul ar trebui să conțină o dispoziție privind momentul scadenței creanței garantate, precum și modul în care aceasta va fi stabilită.

Debitorul garantat poate fi, de asemenea, o persoană împotriva căreia creditorul garantat nu are o creanță care este garantată, și anume poate fi un terț care își exprimă consimțământul cu privire la garantarea unei astfel de creanțe. De asemenea, acordul poate să se aplice asigurării creanțelor fără caracter pecuniar, însă, în acest caz, acordul trebuie să precizeze valoarea pecuniară a creanței. Creanța ar trebui să fie determinată sau determinabilă. La acord se poate adăuga consimțământul exprimat de debitorul garantat printr-o declarație conform căreia creditorului garantat i se permite să solicite în mod direct, în conformitate cu procesul-verbal, executarea silită împotriva sa pentru predarea bunului care face obiectul garanției după scadența creanței garantate.

Procesul-verbal care conține o astfel de declarație constituie titlu executoriu. Atunci când dreptul de proprietate asupra unui bun imobil înscris în cartea funciară este transferat prin acordul părților, acordul respectiv ar trebui să conțină declarația debitorului garantat conform căreia acesta își exprimă consimțământul ca transferul să fie executat în mod direct în cartea funciară în baza acordului și ca înscrierea în cartea funciară să transfere dreptul de proprietate asupra bunului imobil către creditorul garantat, cu o adnotare care să menționeze că transferul a avut loc în scopul garantării unei creanțe specifice a creditorului garantat. Cu excepția unor dispoziții contrare, debitorul garantat are dreptul de a utiliza în continuare bunul al cărui drept de proprietate a fost transferat către creditorul garantat, și anume exercițiul dreptului transferat către creditorul garantat, în timp ce creditorul garantat are dreptul să vândă bunul sau dreptul transferate acestuia la scadența creanței sale sau să greveze bunul imobil cu o ipotecă.

Asigurarea prin măsuri preliminare poate fi dispusă în vederea asigurării creanțelor pecuniare pe baza unei hotărâri a unei instanțe sau a unui organism administrativ, care încă nu produce efecte din punct de vedere juridic, pe baza unei tranzacții încheiate în fața unei instanțe sau a unui organism administrativ, în cazul în care creanța stabilită în această tranzacție nu a ajuns încă la scadență, sau pe baza unei decizii notariale sau a unui act notarial, în cazul în care creanța stabilită în acestea nu a ajuns încă la scadență. Pe baza acestor documente, instanța dispune aplicarea unei măsuri preliminare, în cazul în care creditorul demonstrează că fiind probabil riscul ca realizarea creanței să fie imposibilă sau mult mai dificilă dacă nu este garantată. Riscul este

considerat probabil dacă aplicarea măsurii preliminare a fost solicitată pe baza unui ordin de plată sau a unui titlu executoriu, pe baza unui act autentic eliberat în temeiul unui document oficial sau al unui document legalizat de un notar public, pe baza unei cambii sau a unui cec împotriva căruia a fost invocată o obiecție în timp util, pe baza unei hotărâri judecătorești pronunțate într-o cauză penală privind o cerere în materie de drept al proprietății în cazul căreia rejudecarea cauzei este posibilă, pe baza unei decizii care trebuie să fie executată în străinătate, pe baza unei hotărâri pronunțate în temeiul unei mărturisiri împotriva căreia a fost introdusă o cale de atac, pe baza unei tranzacții care este contestată în conformitate cu modalitățile prevăzute de lege, pe baza unei decizii sau a unui document notarial, în cazul în care creanța stabilită în acestea nu este încă exigibilă, care sunt contestate în conformitate cu modalitățile prevăzute de lege. Instanța respinge cererea de asigurare prin măsuri preliminare, respectiv revocă o anumită măsură preliminară și suspendă judecarea cauzei, dacă debitorul garantat demonstrează că nu există un risc probabil sau că acest risc a dispărut.

Asigurarea prin măsuri provizorii poate fi solicitată înaintea instituirii sau în cursul procedurilor judiciare sau administrative și după încheierea acestor proceduri, până la punerea în aplicare a executării silită. În cuprinsul cererii prin care solicită aplicarea unei măsuri provizorii, creditorul garantat trebuie să includă o solicitare în care precizează cu exactitate creanța pe care dorește să o execute, menționează tipul de măsură pe care o solicită și durata acesteia și, după caz, mijloacele prin care se garantează punerea obligatorie în executare a respectivei măsuri provizorii, precum și obiectul garanției. Cererea trebuie să conțină o prezentare a faptelor pe care se întemeiază solicitarea privind aplicarea unei măsuri provizorii și a elementelor de probă care confirmă aceste declarații. Creditorul garantat este obligat să anexeze aceste elemente de probă, dacă este posibil, la această cerere. Măsura provizorie poate fi dispusă în vederea asigurării creanțelor neexigibile și condiționate, însă nu este permisă în cazul în care au fost îndeplinite condițiile pentru dispunerea aplicării unei măsuri preliminare prin care poate fi obținut același efect de asigurare. Aplicarea unei măsuri provizorii de garantare a unei creanțe pecuniare poate fi dispusă în cazul în care creditorul garantat demonstrează caracterul probabil al existenței creanței și a riscului ca, în absența unei asemenea măsuri, debitorul garantat ar împiedica sau ar face mult mai dificilă recuperarea creanței prin înstrăinarea sau ascunderea bunului sau prin sustragerea acestuia într-un alt mod. Creditorul garantat nu trebuie să dovedească existența unui risc dacă acesta arată că este probabil ca debitorul garantat să nu sufere decât un prejudiciu nesemnificativ prin aplicarea măsurii propuse și se consideră că riscul a fost demonstrat în cazul în care creanța trebuie executată în străinătate. Aplicarea unei măsuri provizorii se poate dispune în scopul asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar în cazul în care creditorul garantat demonstrează probabilitatea existenței creanței sale și demonstrează ca fiind probabil riscul ca debitorul garantat, fără această măsură, să împiedice sau facă mult mai dificilă executarea creanței, în special prin modificarea situației actuale, sau în cazul în care acesta demonstrează că măsura este probabil necesară în vederea prevenirii violenței sau a producerii unor daune ireparabile. În plus, creditorul garantat nu trebuie să dovedească existența unui risc dacă acesta arată că este probabil ca debitorul garantat să nu sufere decât un prejudiciu nesemnificativ prin aplicarea măsurii propuse și se consideră că riscul a fost demonstrat în cazul în care creanța trebuie executată în străinătate. Instanța poate dispune o măsură provizorie la propunerea creditorului garantat chiar și atunci când acesta nu a demonstrat ca fiind probabilă existența unei creanțe și a riscului, în cazul în care, în termenul stabilit de instanță, creditorul garantat prezintă o garanție pentru prejudiciul pe care debitorul garantat l-ar putea suporta prin dispunerea și punerea în aplicare a măsurii provizorii. În cazul în care creditorul garantat nu prezintă garanția financiară în termenul stabilit, instanța respinge cererea cu privire la măsura asigurătorie. Ținând seama de împrejurările cauzei, instanța poate să dispună mai multe măsuri provizorii, dacă acest lucru este necesar; în cazul în care, într-o anumită cauză pot fi dispuse mai multe măsuri provizorii, instanța dispune aplicarea măsurii celei mai adecvate pentru realizarea scopului urmărit prin asigurare (iar dacă acestea sunt toate la fel de adecvate, instanța dispune aplicarea măsurii care este cel mai puțin oneroasă pentru debitorul garantat).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Obiectul măsurilor asigurătorii și al măsurilor provizorii poate fi orice bun sau orice drept deținut de debitorul garantat, de exemplu, bunuri imobile, bunuri mobile, creanțe pecuniare, pensii, prestații de invaliditate, depozite în numerar în conturi bancare sau în conturi de economii și alte drepturi de proprietate, în măsura în care acestea nu reprezintă bunuri exceptate de la executare în temeiul legii sau în măsura în care nu există un drept prevăzut de lege prin care se restricționează executarea silită a bunurilor (de exemplu, bunuri care nu sunt în circulație, parcele agricole și clădiri cu destinație agricolă care aparțin producătorilor agricoli în măsura necesară pentru subsistență și pentru subsistența membrilor direcției ai familiei și a altor persoane aflate în întreținere legală etc.).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Constituirea drept garanție a bunurilor imobile prin instituirea unui drept de ipotecă (voluntară sau obligatorie, judiciară sau notarială) se efectuează prin înscrierea în cartea funciară în care bunul imobil a fost înscris.

Prin intermediul măsurilor asigurătorii judiciare și notariale care implică transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri sau cesiunea unor drepturi, creditorul garantat devine proprietarul unui bun sau titularul unui drept prin înscrierea în cărțile sau în registrele publice obligatorii din punct de vedere legal. În scopul constituirii unei garanții pentru o creanță pecuniară a creditorului garantat prin aducerea în garanție a anumitor bunuri care vor face obiectul garanției, creditorul garantat și debitorul garantat pot solicita instanței, pe bază de consens, să dispună și să pună în aplicare, în beneficiul creditorului garantat:

1. înscrierea unui drept de ipotecă asupra imobilului debitorului garantat,
2. depunerea unui acord între părți privind instituirea unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile neînscrise în cărțile funciare la instanța competentă cu păstrarea cărții funciare,
3. înscrierea unui drept de gaj pe bunurile mobile ale debitorului garantat,
4. instituirea unei popriri asupra creanței pecuniare a debitorului garantat,
5. instituirea unei popriri asupra unei părți a veniturilor debitorului garantat obținute pe baza unui contract de muncă sau de prestări de servicii,
6. instituirea unei popriri pe o parte din pensie, din prestația de invaliditate sau din despăgubirile pentru veniturile nerealizate,
7. instituirea unei popriri pe creanța debitorului garantat împotriva unui cont bancar sau a unui carnet de economii,
8. aducerea în garanție a unei obligații de predare sau de livrare de bunuri mobile sau de predare de bunuri imobile,
9. instituirea unui drept de garanție reală mobilă asupra altor bunuri sau drepturi reale,
10. instituirea unui sechestrul asupra certificatelor de acționar și asupra altor valori mobiliare și predarea acestora în vederea păstrării,
11. instituirea unei garanții asupra acțiunilor pentru care nu au fost emise certificate de acționar și asupra participațiilor și a titlurilor sub formă de interese de participare în societăți,
12. înscrierea valorilor mobiliare păstrate la societatea depozitară (*Depozitno društvo*).

Asigurarea prin executare silită preliminară: în vederea asigurării unui titlu executoriu fără caracter pecuniar care nu poate fi asigurat prin înscrierea condiționată într-un registru public, instanța poate, în temeiul unei hotărâri judecătorești civile, să dispună executarea silită preliminară.

Asigurarea prin executare silită preliminară: instanța poate dispune următoarele măsuri preliminare:

1. înscrierea unei ipoteci pe bunul imobil al debitorului garantat sau pe un drept înscris asupra imobilului respectiv,
2. depunerea acordului dintre părți privind instituirea unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile neînscrise în cărțile funciare la instanța competentă cu păstrarea cărții funciare,

3. înscrierea unui drept de gaj pe bunurile mobile ale debitorului garantat,
  4. instituirea unei popriri asupra creanței pecuniare a debitorului garantat,
  5. instituirea unei popriri asupra unei părți a veniturilor debitorului garantat obținute pe baza unui contract de muncă sau de prestări de servicii,
  6. instituirea unei popriri pe o parte din pensie, din prestația de invaliditate sau din despăgubirile pentru veniturile nerealizate,
  7. instituirea unei popriri pe creanța debitorului garantat împotriva unui cont bancar sau a unui carnet de economii,
  8. aducerea în garanție a obligației de predare sau de livrare de bunuri mobile sau de predare de bunuri imobile,
  9. instituirea unui drept de garanție reală mobilă asupra altor bunuri sau drepturi reale,
  10. instituirea unui sechestr asupra certificatelor de acționar și asupra altor valori mobiliare și predarea acestora în vederea păstrării,
  11. instituirea unei garanții asupra acțiunilor pentru care nu au fost emise certificate de acționar și asupra participațiilor și a titlurilor sub formă de interese de participare în societăți,
  12. înscrierea valorilor mobiliare păstrate la societatea depozitară (*Depozitno društvo*).
  13. impunerea unei interdicții asupra unei bănci de a plăti din contul debitorului garantat sau al unui terț suma pentru care a fost dispusă măsura preliminară.
- Creditorul garantat poate obține o garanție asupra obiectului asigurării pe baza unei măsuri preliminare. În cazul în care a fost dispusă o interdicție de plată asupra unei sume din contul debitorului garantat deschis la o bancă, suma respectivă nu poate fi transferată din acel cont pe durata interdicției, cu excepția cazului în care este utilizată pentru plata creanței garantate.

Măsuri provizorii

În scopul asigurării unei creanțe pecuniare se poate dispune orice măsură prin care poate fi atins acest scop și, în mod specific, următoarele măsuri:

1. de a interzice debitorului garantat să înstrăineze sau să greveze cu sarcini bunuri mobile, de a sechestra aceste bunuri și de a le preda creditorului garantat sau unui terț în vederea păstrării în siguranță;
2. de a pune sub sechestr și de a consemna numerar, valori mobiliare și alte bunuri similare la o instanță sau la un notar public;
3. de a interzice debitorului garantat să înstrăineze sau să greveze cu sarcini bunuri imobile sau drepturi reale care sunt înregistrate asupra acestor bunuri imobile în favoarea sa, cu o adnotare a acestei interdicții în cartea funciară;
4. de a interzice debitorului garantat să își îndeplinească obligația față de debitorul său garantat în mod voluntar și de a interzice acestui din urmă debitor garantat să primească prestația aferentă obligației respective, și anume de a dispune de creanțele sale;
5. de a obliga o bancă să refuze plata din contul debitorului garantat către debitorul său garantat sau către un terț la cererea debitorului garantat, într-un quantum egal cu quantumul pentru care a fost dispusă măsura provizorie.

În scopul asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar se poate dispune orice măsură prin care poate fi atins scopul urmărit prin această asigurare și, în mod specific, următoarele măsuri:

1. de a interzice înstrăinarea și grevarea bunurilor mobile împotriva cărora este îndreptată această creanță, sechestrarea și predarea acestora creditorului garantat sau unui terț în vederea păstrării în siguranță;
2. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a acțiunilor, participațiilor sau a titlurilor sub formă de interese de participare, împotriva cărora este îndreptată creanța, cu o adnotare a interdicției în registrul de acțiuni, și, dacă este necesar, în procesul-verbal al instanței; de a interzice utilizarea sau exercitarea drepturilor întemeiate pe aceste părți sociale sau acțiuni; de a încredința acțiuni, participații sau titluri sub formă de interese de participare în vederea gestionării de către un terț; de a institui un consiliu de administrație interimar într-o societate;
3. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a altor drepturi împotriva cărora este îndreptată creanța și de a încredința gestionarea acestor drepturi unui terț;
4. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a bunurilor imobile împotriva cărora este îndreptată creanța sau a drepturilor reale conexe bunului imobil împotriva căruia este îndreptată creanța, cu o adnotare a interdicției în cartea funciară; de a sechestra bunul imobil și de a-l încredința creditorului garantat sau unui terț în vederea păstrării sale în siguranță;
5. de a interzice unui debitor al debitorului garantat să restituie un bun, să ceseze un drept sau să îndeplinească orice altă obligație fără caracter pecuniar împotriva căreia este îndreptată creanța debitorului garantat;
6. de a interzice debitorului garantat să întreprindă orice acțiune care ar putea provoca prejudicii creditorului garantat și să interzică orice modificare a bunurilor împotriva cărora este îndreptată creanța;
7. de a obliga debitorul garantat să întreprindă anumite acțiuni necesare pentru conservarea bunurilor mobile sau imobile sau de a menține starea actuală a bunurilor;
8. să autorizeze creditorul garantat să rețină bunurile debitorului garantat care sunt păstrate de el și la care se referă creanța, până la soluționarea litigiului;
9. să autorizeze creditorul garantat să întreprindă anumite acțiuni sau să obțină anumite bunuri în mod direct sau prin reprezentant, în special cu scopul de a restabili o situație anterioară;
10. de a obliga angajatul să se întoarcă temporar la muncă; de a plăti o compensație în cadrul unui litigiu de muncă, în cazul în care acest lucru este necesar pentru întreținerea sa și întreținerea persoanelor pe care acesta este obligat să le întrețină în temeiul legii.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Asigurarea judiciară și asigurarea notarială prin garanție reală mobilă sau prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiunea de drepturi sunt de regulă valabile până la încheierea definitivă a procedurii.

Hotărârea prin care se dispune o măsură preliminară trebuie să includă o mențiune privind valoarea creanței garantate, inclusiv dobânzile și cheltuielile, măsura utilizată pentru asigurarea creanței și intervalul de timp pentru care este dispusă măsura respectivă. Perioada pentru care se dispune măsura preliminară nu poate să dureze mai mult de 15 zile după ce au fost îndeplinite condițiile privind executarea silită. În cazul în care termenul se scurge înainte ca decizia pe baza căreia fost dispusă măsura preliminară să devină executorie, instanța judecătorească, la cererea creditorului garantat prezentată instanței înainte de expirarea perioadei pentru care a fost dispusă măsura preliminară, acordă o prelungire a acestui termen cu condiția ca împrejurările în care această măsură a fost dispusă să nu se fi schimbat.

Hotărârea prin care se dispune o măsură provizorie precizează, de asemenea, durata acestei măsuri și, în cazul în care măsura este dispusă înainte de formularea unei acțiuni sau de instituirea unei alte proceduri, precizează de asemenea termenul până la care creditorul garantat trebuie să introducă o acțiune, respectiv cererea de deschidere a unei alte proceduri, pentru a justifica măsura în cauză. Instanța judecătorească, la cererea creditorului garantat, extinde durata măsurii provizorii, cu condiția ca împrejurările în care măsura a fost dispusă să nu se fi schimbat.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate în primă instanță se poate formula o cale de atac în termen de opt zile de la data comunicării sau notificării hotărârii în primă instanță, cu excepția cazului în care există prevederi contrare în legea privind executarea silită. De regulă, calea de atac nu amână executarea unei hotărâri. În calea de atac se pronunță o instanță superioară.

Calea de atac formulată împotriva unei hotărâri judecătorești privind o cerere de aplicare a unei măsuri provizorii nu este comunicată părții opuse pentru răspuns, iar instanța superioară se pronunță cu privire la calea de atac în termen de treizeci de zile de la primirea acesteia.

Împotriva actului notarial sau înscrisului sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului nu există nicio cale de atac de natură jurisdicțională, însă un debitor poate formula obiecțiuni împotriva măsurii asigurătorii notariale în cadrul unui litigiu special în care are posibilitatea de a contesta acordurile. Terții pot să conteste o măsură asigurătorie notarială în cadrul unei proceduri în fața unei instanțe de judecată în conformitate cu normele care se aplică contestațiilor împotriva măsurilor asigurătorii judiciare.

Revizuirea este permisă în procedurile privind măsurile asigurătorii numai dacă soluția pronunțată în a doua instanță depinde de soluționarea unei chestiuni de fond sau de procedură importante pentru asigurarea aplicării uniforme a legii și egalitatea între toate părțile implicate în aplicarea sa, în conformitate cu normele procedurale. Rejudecarea cauzei nu este permisă, iar restabilirea situației anterioare este permisă numai pe baza nerespectării termenului pentru formularea căilor de atac sau a contestațiilor.

Ultima actualizare: 06/02/2023

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestrul bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Italia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Sistemul juridic italian prevede măsuri provizorii care pot avea și un caracter anticipativ și care sunt, în principiu, măsuri de prevenire. Măsurile provizorii pot fi luate „înainte” de introducerea acțiunii (măsurile *ante causam*) sau pe parcursul procedurii. Acestea pot fi solicitate și în momentul inițierii litigiului. Normele generale care reglementează procedura privind măsurile provizorii sunt stabilite la articolele 669a și următoarele din Codul de procedură civilă. Există diverse tipuri de măsuri provizorii: (a) măsurile de „protecție” sunt concepute pentru a menține starea de fapt în cursul procedurii sau pentru a proteja patrimoniul. Poprirea asigurătorie este un exemplu de măsură care intră în această categorie. În esență, măsurile provizorii de protecție urmăresc să asigure faptul că durata procesului nu constituie un obstacol în calea executării titlului executoriu obținut ulterior, în cazul în care, de exemplu, bunul care face obiectul cererii a fost pierdut sau distrus; (b) „măsurile de anticipare” sunt cele care anticipează, înainte de soluționarea litigiului, efectele măsurii definitive. Prin urmare, măsurile provizorii de anticipare au scopul de a se asigura că titularul dreptului nu rămâne într-o stare de nemulțumire, întrucât chiar permanentizarea acestei stări ar produce daune ireparabile ulterior.

Măsurile provizorii sunt, în general, „tipice” și sunt prevăzute, de asemenea, în anumite legi speciale, cum ar fi, de exemplu, cele în materie de familie, de alimente, de brevete etc. Cu toate acestea, este posibil să se solicite și măsuri provizorii „atipice”: acestea sunt măsuri urgente, reglementate de articolul 700 din Codul de procedură civilă. Această dispoziție prevede că persoanele care au un motiv întemeiat de a se teme că, în timpul necesar pentru exercitarea drepturilor lor pe cale obișnuită, ar putea să li se cauzeze un prejudiciu iminent și ireparabil pot solicita instanței măsuri urgente, care ar părea, în circumstanțele date, mai în măsură să asigure în mod provizoriu efectele deciziei pe fond.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

Emiterea unei măsuri provizorii face obiectul a două cerințe:

(A) urgența (*periculum in mora*), adică temerea fondată că, judecarea pe fond fiind o chestiune încă nerezolvată, dreptul pe care măsura provizorie încearcă să îl protejeze poate fi prejudiciat în mod ireparabil;

(B) prezumția (*fumus boni juris*), adică o prezumție în legătură cu pretenția.

2.1 Procedura

Normele de procedură sunt stabilite la articolele 669-a și următoarele din Codul de procedură civilă. Solicitarea este prezentată prin intermediul unei cereri care se depune la biroul grefierului instanței competente. Înainte de introducerea litigiului principal, solicitarea este înaintată instanței de judecată. În cazul în care litigiul principal este pendinte, solicitarea trebuie să fie înaintată instanței care se pronunță cu privire la această acțiune. După audierea părților și omiterea oricărei formalități care nu este esențială pentru o procedură contradictorie, instanța continuă cu examinarea, în modul pe care îl consideră cel mai potrivit, a cerințelor necesare în scopul măsurii solicitate, înainte de a admite sau de a respinge solicitarea prin intermediul unui ordin. În cazul în care convocarea părții adverse ar putea prejudicia executarea măsurii, instanța poate emite o decizie motivată sub forma unui ordin care să includă, dacă este necesar, informații succinte. Într-un astfel de caz, instanța fixează, prin intermediul aceluiași ordin, o dată pentru audierea părților, în termen de cel mult cincisprezece zile, și acordă reclamantului un termen peremptoriu de maximum opt zile pentru a proceda la notificarea cererii și a ordinului. Cu ocazia audierii respective, instanța poate să confirme, să modifice sau să revoce prin ordonanță măsurile cuprinse în ordinul inițial.

Instanța poate statua cu privire la litigiu prin emiterea unui ordin de respingere, de admitere parțială sau de admitere totală a solicitării. În cazul în care solicitarea este admisă și a fost prezentată înaintea introducerii litigiului principal, ordinul de admitere a solicitării trebuie să stabilească un termen peremptoriu de maximum șaiszeci de zile pentru inițierea litigiului principal: această regulă nu se aplică măsurilor de anticipare și celor urgente prevăzute la articolul 700 din Codul de procedură civilă.

2.2 Principalele condiții

Emiterea unei măsuri provizorii face obiectul celor două cerințe sus-menționate: *periculum in mora* și *fumus boni juris*.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

Aceste măsuri au caracter provizoriu și instrumental până la pronunțarea unei hotărâri în litigiul principal. Totuși, în timp ce acest lucru este în mod absolut adevărat în cazul măsurilor de protecție, care impun ca o acțiune principală să fie introdusă și pendinte pentru ca măsurile respective să își păstreze valabilitatea, acest lucru este doar parțial adevărat în cazul măsurilor de anticipare, care rămân în vigoare indiferent dacă există sau nu un proces, deși ele nu au aceeași forță ca o hotărâre judecătorească definitivă.

Conținutul măsurilor provizorii variază în funcție de tipul de pericol pe care sunt destinate să îl preîntâmpine. De exemplu, poprirea se aplică bunurilor unui datornic. Pe de altă parte, decizia de reîncadrare în muncă a unui lucrător concediat în mod inechitabil reprezintă o obligație de a realiza o acțiune.

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

În conformitate cu nevoia care trebuie satisfăcută, măsurile se pot aplica bunurilor mobile și imobile, dar și proprietății intelectuale și lucrărilor care fac obiectul drepturilor de autor.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Măsurile de protecție sunt destinate să mențină situația faptică și juridică existentă la data cererii, astfel încât să existe garanția că perioada necesară pentru finalizarea litigiului principal nu va prejudicia drepturile reclamantului. Pe de altă parte, măsurile de anticipare sunt destinate să anticipeze efectele hotărârii judecătorești definitive în litigiul principal.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile provizorii rămân în vigoare până la pronunțarea hotărârii judecătorești în litigiul principal, care le va înlocui. Și măsurile de protecție, în cazul cărora este obligatorie introducerea litigiului principal (de exemplu, autorizarea în cazul indisponibilizării judiciare în temeiul articolului 670 din Codul de procedură civilă sau în cazul popririi asigurătorii în temeiul articolului 671 din Codul de procedură civilă), își pierd efectul dacă litigiul principal nu este introdus sau continuat în termenele-limită prevăzute de lege sau de instanță, sau dacă o garanție solicitată de instanță nu a fost constituită. Măsurile de anticipare, inclusiv cele atipice (cele al căror conținut nu este stabilit de lege, ci de instanță, în temeiul articolului 700 din Codul de procedură civilă), chiar și în cazul în care nu pot să devină parte din hotărârea definitivă, continuă să producă efecte chiar dacă litigiul principal nu este inițiat sau este inițiat, dar, ulterior, este întrerupt.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Deciziile privind măsurile provizorii, indiferent dacă admit sau resping cererea, pot să fie atacate (articolul 669-b.), în temeiul faptului că au vicii sau prin prezentarea la curtea de apel a unor circumstanțe suplimentare și a unor temeiuri care nu au fost incluse în cererea inițială.

Linkuri conexe

► [Constituția italiană](#) (EN)

► https://www.senato.it/sites/default/files/media-documents/COST_INGLESE.pdf

► [Legislația și Codurile italiene](#) (IT)

► <https://www.normattiva.it/?language=en>

► [Codul italian de procedură civilă](#) (IT)

► <http://www.altalex.com/documents/codici-altalex/2015/01/02/codice-di-procedura-civile>

► [The Code of Administrative Trial](#) (EN)

► https://www.giustizia-amministrativa.it/cdsintra/wcm/idc/groups/public/documents/document/mday/mzk3/~edisp/nsiga_4276977.pdf

► [Code de justice administrative](#) (FR)

► https://www.giustizia-amministrativa.it/cdsintra/wcm/idc/groups/public/documents/document/mday/njiz/~edisp/nsiga_4506451.pdf

► [Italienische Verwaltungsprozessordnung](#) (DE)

► https://www.giustizia-amministrativa.it/cdsintra/wcm/idc/groups/public/documents/document/mday/nda5/~edisp/nsiga_4289867.pdf

► [Sistemul judiciar italian](#) (EN)

► https://www.csm.it/web/csm-international-corner/consiglio-superiore-della-magistratura/sistema-giudiziario-italiano?show=true&title=&show_breadcrumb=

► [Codul de procedură fiscală](#) (IT)

► <http://def.finanze.it/DocTribFrontend/getAttoNormativoDetail.do?id=%7bECD81E71-D37B-4722-AA36-116B5BCB2232%7d>

► [Ministerul Justiției](#) (IT)

► <https://www.giustizia.it/giustizia>

Ultima actualizare: 28/12/2023

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Cipru

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

A. Fiecare instanță, în exercitarea competenței sale în materie civilă, poate să pronunțe un ordin judecătorec (având ca obiect măsuri preventive provizorii, permanente sau obligatorii) sau să numească un administrator judiciar în toate cazurile în care instanța consideră echitabil sau indicat să procedeze astfel, chiar dacă nu se solicită și nu se acordă reparații cu titlu de daune sau alte măsuri reparatorii. Instanța ordonă măsuri preventive numai dacă constată că există o chestiune serioasă de soluționat în timpul ședinței de judecată, că există posibilitatea ca reclamantul să fie îndreptățit la măsuri reparatorii și că va fi dificil sau imposibil, în lipsa măsurilor provizorii, să se facă dreptate într-un stadiu ulterior [articolul 32 alineatul (1) din Legea 14/1960 privind instanțele, cu modificările ulterioare].

B. Pe tot parcursul procedurii civile instanța poate să ordone măsuri preventive de punere sub sechestru, de conservare, de luare în custodie, de vânzare, de retenție sau de verificare a bunului care face obiectul acțiunii sau măsuri preventive de împiedicare a pierderii, prejudicierii sau a oricărui alt efect prejudiciabil care ar putea fi suportat în lipsa acestor măsuri de către o persoană sau un bun până la pronunțarea sau executarea unei hotărâri judecătorești definitive privind un aspect care afectează persoana sau bunul respectiv [articolul 4 alineatul (1) din capitolul 6 din Legea privind procedura civilă]. Scopul măsurilor preventive ordonate în conformitate cu prevederea menționată anterior este acela de a proteja (prin pronunțarea măsurilor provizorii specifice la care se face referire) bunul care face obiectul acțiunii pe toată durata procedurii sau până când hotărârea judecătorească va fi executată.

C. Fiecare instanță care are pe rol o acțiune civilă privind datorii sau prejudicii poate, în orice moment ulterior introducerii acțiunii, să dispună ca pârâtul să fie împiedicat să înstrăineze acea parte din patrimonial imobiliar înregistrat pe numele său, sau cu privire la care are dreptul să ceară înscrierea sa ca proprietar, pe care instanța o consideră suficientă pentru a satisface pretenția reclamantului și cheltuielile de judecată. Măsurile preventive se ordonă numai dacă instanța consideră că acțiunea reclamantului este întemeiată și că reclamantul, în urma vânzării sau cesionării bunurilor imobile către un terț, poate fi împiedicat să execute hotărârea judecătorească care ar urma să fie pronunțată în favoarea sa [articolul 5 alineatele (1) și (2) din capitolul 6]. Acest articol se aplică acțiunilor în legătură cu datorii sau prejudicii și autorizează ordonarea de măsuri preventive referitoare la bunurile imobile care sunt înregistrate pe numele pârâtului sau cu privire la care pârâtul are dreptul să ceară înscrierea sa ca proprietar. Articolul are ca obiectiv să înghețe bunul până când se pronunță o hotărâre judecătorească în favoarea reclamantului.

Competența instanței prezentată la punctul A de mai sus este în mod clar mai largă decât cea prezentată la punctele B și C și prevede parametrii competenței instanțelor de a pronunța ordine judecătorești având ca obiect măsuri preventive restrictive. Punctele B și C indică tipurile specifice de ordine judecătorești pe care o instanță le poate pronunța.

Pe baza jurisprudenței Curții Supreme, competența generală menționată la punctul A (articolul 32 din Legea privind instanțele) este largă și permite pronunțarea unor măsuri preventive împotriva unui bun care nu face obiectul acțiunii principale. În conformitate cu jurisprudența, instanțele din Cipru au competența, în temeiul articolului 32 din Legea instanțelor, să ordone măsuri preventive de tip Mareva [de înghețare a activelor (bunuri mobile sau sume de bani) care intră sub incidența competenței instanței, pentru a împiedica mutarea respectivelor active în afara competenței sale teritoriale sau cheltuirea acestora].

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Cererea vizând pronunțarea de măsuri preventive se pot depune în orice stadiu al procedurii judiciare pentru care există pe rol o acțiune civilă. Procedura de depunere a cererii i se aplică normele de procedură din Codul de procedură civilă. Întârzierea din partea reclamantului de a solicita măsuri preventive provizorii este un factor care ar trebui să fie luat în considerare de instanță.

În temeiul legislației cipriote, este posibil să se ordone măsuri preventive fără a se transmite o înștiințare celeilalte părți (*ex parte*, a se vedea articolul 9 din capitolul 6 din Legea privind procedura civilă). Astfel de proceduri judiciare reprezintă o măsură excepțională și, în cazul acesta, urgența chestiunii este o condiție procedurală care trebuie întrunită ca instanța să își exercite autoritatea discreționară fără a audia cealaltă parte. Instanțele aplică acest principiu special cu rigurozitate. Consecințele nedeazăului faptelor materiale de către reclamant sunt, de asemenea, grave în cazul unei cereri unilaterale (*ex parte*) de ordonare de măsuri preventive provizorii.

Un ordin judecătoresc având ca obiect măsuri preventive provizorii produce efecte imediat după notificarea în acest sens a părâtului, dar el poate fi retrimis în instanță cât mai repede posibil după notificare pentru a permite părâtului să își emită obiecțiile. Orice terț care este direct afectat de măsurile preventive ordonate poate, de asemenea, să solicite să intervină în proces în privința chestiunii respective. Dacă părâtul emite obiecții față de măsurile preventive, instanța va decide într-o ședință de judecată dacă acestea vor fi menținute sau vor fi anulate ori modificate. În cazul în care măsurile sunt respinse, reclamantul are dreptul să se adreseze din nou instanței, cu condiția ca circumstanțele materiale ale cauzei să se fi schimbat. De asemenea, ar trebui remarcat că, în toate cauzele în care se ordonă măsuri preventive pe baza unei cereri unilaterale (*ex parte*), instanța dispune, pe baza unei prevederi legale explicite, ca reclamantul să constituie o garanție fixată de instanță pentru toate pierderile care ar putea să fie suportate de părât. În conformitate cu jurisprudența, instanța nu poate ordona măsurile preventive dacă reclamantul nu constituie garanția.

Desigur, este posibil să se ordone măsuri preventive pe baza unei cereri cu înștiințare (adică, cu transmiterea unei înștiințări către cealaltă parte). Totuși, în această situație, factorul urgență nu este luat în considerare de instanță.

2.2 Principalele condiții

Ordonarea de măsuri preventive restrictive este lăsată la latitudinea instanței. Există trei condiții-cheie care trebuie satisfăcute înainte ca instanța să decidă dacă își exercită autoritatea discreționară, pe baza echilibrului dintre avantaje și prejudicii, cu privire la pronunțarea sau nepronunțarea măsurilor preventive solicitate:

gravitatea problemei care urmează să fie soluționată (aparitia unei ipoteze discutabile pe baza elementelor din dosar este suficientă);

perspectiva unei hotărâri în favoarea reclamantului (perspectiva ca reclamantul să aibă dreptul la măsuri reparatorii);

dificultatea sau imposibilitatea de a se face pe deplin dreptate într-un stadiu ulterior fără pronunțarea unor măsuri preventive (dacă acordarea de daune reclamantului, în stadiul final, este insuficientă pentru a garanta drepturile sale).

Așa cum s-a menționat mai sus, ordonarea sau nu a măsurilor preventive este lăsată la latitudinea instanței. Acestea nu sunt ordonate în mod automat chiar dacă cele trei condiții de mai sus sunt întrunite. Instanța este chemată să cântărească dacă este echitabil sau indicat să ordone măsurile preventive solicitate în lumina tuturor faptelor și circumstanțelor.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Jurisprudența a demonstrat că natura/tipul bunurilor nu constituie un factor care poate să restrângă autoritatea exercitată de instanță. Totuși, natura bunurilor poate constitui un factor relevant de care instanța va ține cont în exercitarea autorității sale discreționare. Este mai ușor pentru reclamant să dovedească riscul de pierdere de bani dintr-un cont bancar decât riscul de înstrăinare a unui bun imobil.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

După pronunțarea ordinului judecătoresc acesta trebuie respectat, altfel se comite o sfidare la adresa instanței, care se pedepsește prin lege. În plus, orice persoană care incită la nerespectarea ordinului judecătoresc pronunțat de instanță sau facilitează nerespectarea acestuia poate fi vinovată de sfidare a instanței (articolul 42 din Legea 14/1960 privind instanțele, cu modificările ulterioare).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Ordinul judecătoresc pronunțat de instanță include o prevedere specială privind durata măsurilor ordonate, de obicei până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauza principală sau până când ordinul este anulat sau modificat de un ordin judecătoresc ulterior. Când pronunță o hotărâre judecătorească definitivă în acțiunea principală, instanța poate să includă în hotărâre o dispoziție specială de menținere a măsurilor pe o perioadă specifică de timp după pronunțarea hotărârii, în scopul de a facilita executarea hotărârii judecătorești.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

O hotărâre judecătorească prin care se ordonă măsuri preventive provizorii poate fi atacată la Curtea Supremă. O hotărâre judecătorească prin care se respinge o cerere vizând luarea de măsuri preventive poate, de asemenea, să facă obiectul unei căi de atac.

Curtea Supremă are competențe extinse în a judeca respectiva cauză. Aceasta poate să pronunțe un ordin judecătoresc care a fost respins de instanța de fond sau poate anula ori modifica un ordin judecătoresc care a fost pronunțat de instanța inferioară. Ar trebui remarcat totuși că în calea de atac nu se redeschide cauza spre soluționare. Hotărârea judecătorească a instanței de fond nu va fi modificată numai pentru că instanța supremă și-ar fi exercitat autoritatea discreționară în mod diferit. Curtea Supremă va interveni numai atunci când decide că instanța de fond și-a exercitat autoritatea discreționară în mod eronat.

Ultima actualizare: 07/12/2023

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Letonia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Conform legislației letone, măsurile provizorii și asiguratorii disponibile în așteptarea unei hotărâri definitive pot avea ca scop garantarea unei creanțe reale sau potențiale, protejarea drepturilor de proprietate intelectuală care fac obiectul unui litigiu sau asigurarea probelor. Astfel de măsuri pot fi impuse doar de către o instanță și la cererea unei părți interesate. Procedura este prevăzută în Codul de procedură civilă (*Civilprocesa likums*).

În momentul în care se introduce o acțiune în instanță sau anterior momentului respectiv, se poate recurge la următoarele măsuri în vederea garantării creanței:

punerea sub sechestru a bunurilor mobile sau a fondurilor aparținând părâtului;

înscrisura unei mențiuni de interdicție (*aizlieguma atzīme*) într-un registru al bunurilor mobile sau în orice alt registru public;

înscrisura unei mențiuni privind garantarea unei creanțe în registrul funciar sau în registrul navelor;

punerea sub sechestru a unei nave în legătură cu o creanță maritimă;

o interdicție care împiedică pârâtul să efectueze anumite acțiuni;
poprirea plăților datorate de terți, inclusiv fondurile deținute la instituții de credit și alte instituții financiare;
amânarea executării (care include interdicția adresată executorilor judecătorești de a transfera bani sau bunuri unui creditor sau unui debitor în temeiul unei hotărâri judecătorești sau suspendarea vânzării bunurilor).

Acestea nu sunt autorizate decât dacă litigiul are ca obiect bunuri materiale.

În cazul în care creanța urmează să fie garantată prin înscrierea unei mențiuni de interdicție într-un registru al bunurilor mobile sau în orice alt registru public, hotărârea trebuie să menționeze tipul de interdicție care va fi folosit.

În cazul în care obiectul unei acțiuni este revendicarea proprietății asupra bunurilor mobile sau imobile, sau în cazul în care acțiunea urmărește să obțină confirmarea drepturilor de proprietate, creanța poate fi garantată prin punerea sub sechestrul a bunurilor mobile implicate în litigiu sau prin înscrierea unei mențiuni de interdicție în secțiunea corespunzătoare privind bunurile imobile din registrul funciar.

În cazul în care obiectul unei acțiuni este o creanță pecuniară, creanța asupra bunurilor imobile poate fi garantată prin introducerea unei mențiuni care să indice un privilegiu (*ķīlas tiesības atzīme*) în secțiunea corespunzătoare privind bunurile imobile din registrul funciar.

În cazul în care obiectul unei acțiuni este un drept real cu privire la bunurile imobile, creanța poate fi garantată prin înscrierea unei ipoteci (*apgrūtinājuma atzīme*) în secțiunea corespunzătoare privind bunurile imobile din registrul funciar.

Navele pot să fie sechestrate doar în cadrul unor litigii de dreptul maritim.

Suspendarea vânzării bunurilor nu este permisă în cazurile în care cererea se referă la recuperarea unor sume de bani.

Nu este posibilă poprirea plăților datorate de către terți, inclusiv fondurile deținute la instituții de credit și alte instituții financiare în cazurile în care cererea de despăgubire este la aprecierea instanței.

În litigiile privind drepturile de proprietate intelectuală, se poate recurge la următoarele măsuri de protecție provizorii:

punerea sub sechestrul a bunurilor mobile care se prezumă că fac obiectul unei încălcări a drepturilor de proprietate intelectuală;

obligația de a retrage bunurile care se prezumă că fac obiectul unei încălcări a drepturilor de proprietate intelectuală;

interdicția de a realiza anumite acțiuni, impusă pârâtului sau persoanelor care prestează servicii utilizate încălcându-se drepturi de proprietate intelectuală sau persoanelor care permit respectivele încălcări.

Asigurarea probelor

În cazul în care o persoană are motive să considere că prezentarea unor dovezi de care are nevoie poate să devină imposibilă sau dificilă, aceasta poate solicita asigurarea probelor respective.

Cererea de asigurare a probelor poate fi depusă în orice etapă a procedurilor, inclusiv înainte de introducerea acțiunii în justiție.

Înainte de introducerea unei acțiuni, asigurarea probelor poate fi dispusă de instanța raională (*rajona tiesa*) sau municipală (*pilsētas tiesa*) în a cărei rază teritorială se găsește sursa probelor care urmează să fie asigurate. După introducerea unei acțiuni în instanță, probele pot fi asigurate de instanța care soluționează acțiunea respectivă.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsuri conservatorii (*prasības nodrošināšana*)

În cazul în care există motive să se considere că trebuie să se procedeze la executarea hotărârii instanței într-o cauză înainte ca acest lucru să devină dificil sau imposibil, instanța sau judecătorul poate, la cererea motivată a reclamantului, să dispună aplicarea de măsuri conservatorii. Acestea nu sunt autorizate decât dacă litigiul are ca obiect bunuri materiale. O cerere de măsuri conservatorii poate fi analizată în orice etapă a procedurilor, inclusiv înainte de introducerea acțiunii în justiție.

Cererea de garantare a unei creanțe trebuie să conțină:

denumirea instanței la care este depusă cererea;

numele, prenumele, codul numeric personal și domiciliul legal ale reclamantului sau, în lipsa acesteia, locul de reședință *de facto*; pentru o persoană juridică – denumirea, numărul de înregistrare și sediul social. În cazul în care reclamantul este de acord să comunice cu instanța prin mijloace electronice și dacă se încadrează printre persoanele/entitățile enumerate la articolul 56 alineatul (23) din Codul de procedură civilă, o adresă de e-mail și, în cazul în care este înregistrat în sistemul online de corespondență cu instanța, referința de înregistrare ar trebui, de asemenea, să fie indicată. În plus, reclamantul poate furniza o altă adresă pentru corespondența cu instanța;

prenumele, numele, codul numeric personal și domiciliul legal sau, în caz contrar, locul de reședință *de facto* al pârâtului și al eventualelor părți terțe; pentru o persoană juridică – denumirea, numărul de înregistrare și sediul social. Dacă se cunosc, se indică și codul numeric personal și numărul de înregistrare ale pârâtului;

prenumele, numele, codul numeric personal și adresa de corespondență ale reprezentantului reclamantului (dacă acțiunea este inițiată de un reprezentant); pentru o persoană juridică – denumirea, numărul de înregistrare și sediul social. Dacă reprezentantul reclamantului care își are locul de reședință sau adresa de corespondență în Letonia, este de acord să comunice cu instanța prin mijloace electronice și, în cazul în care este înregistrat în sistemul online de corespondență cu instanța, referința de înregistrare ar trebui, de asemenea, să fie indicată. Dacă reprezentantul reclamantului care își are locul de reședință sau adresa de corespondență în afara Letoniei, trebuie indicate și adresa acestuia de email și înregistrarea în sistemul online de corespondență. Dacă reprezentantul reclamantului este un avocat, trebuie indicate și adresa de email a camerei din care face parte;

obiectul cererii;

valoarea cererii;

mijloacele de garantare a creanței a cărei executare se cere;

motivele pentru care reclamantul justifică necesitatea de a garanta creanța.

Cererile de măsuri conservatorii înainte de introducerea acțiunii în justiție sunt înaintate instanței competente pentru soluționarea cauzei respective. În cazul în care părțile au stabilit de comun acord să soluționeze litigiul prin arbitraj, cererea se înaintează instanței de drept comun de la domiciliul debitorului sau de la locul unde se găsesc bunurile.

Suspendarea vânzării bunurilor nu este permisă în cazurile în care cererea se referă la recuperarea unor sume de bani.

Nu este posibilă poprirea plăților datorate de către terți, inclusiv fondurile deținute la instituții de credit și alte instituții financiare în cazurile în care cererea de despăgubire este la aprecierea instanței.

Atunci când soluționează cererea depusă de una din părți, instanța poate înlocui mijloacele de garantare a creanței cerute prin alte mijloace.

Un potențial reclamant poate solicita aplicarea de măsuri conservatorii inclusiv înainte de a introduce o acțiune în instanță și chiar înainte de data de scadență a creanței, în cazul în care debitorul, cu scopul de a evita îndeplinirea obligației, își îndepărtează sau își înstrăinează bunurile, își părăsește

reședința fără a informa creditorul sau realizează alte acțiuni care indică faptul că debitorul nu acționează cu bună credință. Atunci când se depune o cerere de aplicare de măsuri conservatorii înainte de introducerea unei acțiuni în justiție, potențialul reclamant trebuie să prezinte probe pentru a-și dovedi drepturile și necesitatea măsurilor cerute.

Cererile de măsuri conservatorii sunt soluționate de o instanță sau de un judecător cel târziu în ziua următoare, fără notificarea prealabilă a părâtului sau a altor părți interesate. În luarea hotărârii, instanța sau judecătorul analizează motivația juridică formală (*prima facie*). În cazul în care cererea de măsuri conservatorii este acceptată, instanța sau judecătorul poate solicita ca reclamantul să furnizeze garanții pentru orice pierderi pe care părâtul le-ar putea suferi ca urmare a măsurilor conservatorii, depunând o anumită sumă de bani într-un cont de depozit al executorului judecătoresc.

În cazul în care se ia o decizie de garantare a unei creanțe reale sau potențiale, instanța emite un ordin de executare (*izpildu raksts*), care urmează să fie transmis unui executor judecătoresc autorizat (*zvērināts tiesu izpildītājs*) în vederea executării.

Măsurile conservatorii rămân în vigoare până în ziua în care hotărârea definitivă începe să producă efecte juridice. Măsurile conservatorii rămân în vigoare până în ziua în care hotărârea începe să producă efecte juridice. Dacă acțiunea este respinsă, hotărârea judecătorească anulează și măsurile conservatorii.

În cazul în care decizia privind aplicarea de măsuri conservatorii este pronunțată înainte de prezentarea în instanță a acțiunii principale și în cazul în care acțiunea nu este prezentată instanței în termenul precizat de aceasta, judecătorul poate decide să anuleze măsurile conservatorii pe baza unei cereri din partea potențialului reclamant sau a potențialului părât.

Măsuri de protecție provizorii

În cazul în care există motive să se considere că drepturile unui titular de drepturi de proprietate intelectuală sunt încălcate sau riscă să fie încălcate, instanța poate, în urma unei cereri motivate a reclamantului, să ordone luarea de măsuri de protecție provizorii. În cererea de măsuri de protecție provizorii trebuie să se indice măsurile solicitate (articolul 25010 din Codul civil).

Cererea de instituire a unor măsuri de protecție provizorii poate fi depusă în orice etapă a procedurii, inclusiv înainte de introducerea acțiunii în justiție.

Cererile de măsuri de protecție provizorii sunt soluționate de o instanță sau de un judecător în termen de 10 zile de la data primirii cererii sau de la data inițierii procedurilor, dacă cererea de măsuri de protecție provizorii se depune simultan cu cererea de chemare în judecată.

În cazul în care întârzierea poate provoca prejudicii ireversibile titularului unui drept de proprietate intelectuală, instanța sau judecătorul trebuie să soluționeze cererea de măsuri de protecție provizorii cel târziu în ziua următoare primirii cererii, fără a înștiința în prealabil părâtul și alte părți interesate. În cazul în care o decizia prin care se dispune luarea de măsuri de protecție provizorii este pronunțată în absența părâtului sau a oricărei alte părți interesate, acestea urmează să le fie comunicată decizia până cel târziu la data la care aceasta este executată.

În cazul în care o instanță sau un judecător acceptă o cerere de măsuri de protecție provizorii înainte de introducerea acțiunii principale în instanță, instanța sau judecătorul poate solicita reclamantului să ofere garanții pentru prejudiciile care ar putea fi suferite de părât sau de prestatorii de servicii ca urmare a măsurilor de protecție provizorii, prin depunerea unei anumite sume de bani într-un cont de depozit al executorului judecătoresc sau prin furnizarea unei garanții echivalente.

La cererea reclamantului, instanța poate să înlocuiască măsurile de protecție provizorii dispuse în prealabil cu alte măsuri.

Măsurile de protecție provizorii pot fi anulate de aceeași instanță, la cererea unei părți interesate.

În cazul în care instanța respinge acțiunea, hotărârea acesteia anulează măsurile de protecție provizorii. Măsurile de protecție provizorii rămân în vigoare până la data la care hotărârea produce efecte.

În cazul în care creanța rămâne nesoluționată sau procedurile sunt încheiate, hotărârea instanței anulează măsurile de protecție provizorii. Măsurile de protecție provizorii rămân în vigoare până la data la care hotărârea produce efecte.

În cazul în care decizia prin care se dispune luarea de măsuri de protecție provizorii este pronunțată înainte de introducerea acțiunii principale în instanță și în cazul în care acțiunea nu este introdusă de fapt în termenul precizat de instanță, judecătorul poate decide să anuleze măsurile de protecție provizorii pe baza unei cereri depuse de potențialul reclamant, de o altă parte interesată sau de potențialul părât.

În cazul în care cererea de luare a unor măsuri de protecție provizorii este depusă simultan cu cererea de chemare în judecată, decizia prin care s-a dispus luarea de măsuri de protecție provizorii trebuie să fie executată în termen de 30 de zile de la data pronunțării acesteia. Depunerea unei căi de atac auxiliare (*blakus sūdzība*) împotriva deciziei nu suspendă executarea acesteia.

Decizia de impunere a unor măsuri de protecție provizorii, pronunțată pe motiv că întârzierea poate cauza prejudicii ireversibile titularului unui drept de proprietate intelectuală, trebuie să fie executată după ce reclamantul a plătit suma stabilită de instanță sau de judecător în contul executorului judecătoresc sau a oferit o garanție echivalentă. Documentul de punere în executare este notificat după primirea sumei precizate sau a garanției echivalente.

Decizia prin care se dispune luarea de măsuri de protecție provizorii prin punerea sub sechestru a bunurilor mobile care se presupune că fac obiectul încălcării drepturilor de proprietate intelectuală trebuie să fie executată în conformitate cu procedura prevăzută în Codul de procedură civilă pentru recuperarea bunurilor mobile.

Decizia prin care se dispune luarea de măsuri de protecție provizorii prin impunerea unei interdicții de a realiza anumite acțiuni sau a unei obligații de a reține bunurile care se presupune că fac obiectul încălcării drepturilor de proprietate intelectuală trebuie să fie executată de către un executor judecătoresc și este notificată părâtului sau oricărei alte părți interesate pe bază de semnătură sau prin scrisoare recomandată.

Anularea unei măsuri de protecție provizorii este executată de către executorul judecătoresc care a executat ordinul inițial de instituire a acesteia.

Anularea unei măsuri de protecție provizorii este executată de către executorul judecătoresc care a executat ordinul inițial de instituire a acesteia.

Articolul 305 din Codul de procedură civilă prevede măsuri de protecție provizorii împotriva violenței.

Acestea pot fi instituite în legătură cu acțiuni de divorț sau de anulare a căsătoriei; acțiuni privind vătămări corporale; acțiuni de recuperare a pensiei de întreținere; acțiuni având ca obiect împărțirea unei locuințe comune sau stabilirea modului de utilizare a unei locuințe comune în cazul în care părțile trăiesc în aceeași gospodărie; precum și acțiuni privind tutela și drepturile de vizită.

Cererea de instituire a unor măsuri de protecție provizorii împotriva violenței poate fi formulată de către soți sau foști soți; de către persoane între care există o relație părinte-copil; de către persoane între care există sau a existat o relație de tutelă sau orice altă relație extrafamilială de îngrijire; de către persoane între care există o relație de rudenie sau de înrudire prin alianță; de către persoane care locuiesc sau au locuit în aceeași locuință; de către persoane care au sau care urmează să aibă un copil comun, indiferent dacă au fost căsătorite sau au locuit împreună; sau de către persoane între care există sau a existat o relație apropiată personală sau intimă.

Se pot aplica simultan mai multe măsuri de protecție provizorii împotriva violenței.

În cazul în care o persoană a suferit orice formă de violență fizică, sexuală, psihologică sau economică intervenită între soți sau foști soți sau alte persoane cu legături reciproce, indiferent dacă partea care a săvârșit acte de violență locuiește sau a locuit în aceeași gospodărie cu victima, o instanță sau un judecător poate dispune luarea de măsuri de protecție provizorii împotriva violenței ca răspuns la o cerere motivată formulată de către persoana în cauză sau la o cerere depusă la poliție.

Sunt disponibile măsuri similare în cazul în care o persoană este supusă unei dominații abuzive, și anume o acțiune sau o serie de acțiuni, printre care hărțuirea, constrângerea sexuală, amenințările, umilirea, intimidarea sau alte acte abuzive, care au drept scop vătămarea, pedepsirea sau intimidarea victimei.

Aplicarea de măsuri de protecție provizorii împotriva violenței poate fi solicitată în orice etapă a procedurii, inclusiv înainte de introducerea acțiunii principale în justiție.

Asigurarea probelor

În cazul în care o persoană are motive să considere că prezentarea unor dovezi de care are nevoie poate să devină imposibilă sau dificilă, aceasta poate solicita asigurarea probelor respective. Cererea de asigurare a probelor poate fi depusă în orice etapă a procedurii, inclusiv înainte de introducerea acțiunii în justiție.

Cererea de asigurare a probelor este examinată în cadrul unei ședințe de judecată, la care sunt citați solicitantul și părțile interesate. Cu toate acestea, instanța poate examina cererea chiar dacă oricare dintre persoanele respective nu se înfățișează la termenul de judecată.

În cazul în care o cerere de asigurare a probelor este prezentată înainte de introducerea acțiunii principale în justiție, o instanță sau un judecător soluționează cererea în termen de 10 zile de la primirea acesteia.

Probele pot fi asigurate fără citarea părților interesate potențiale numai în cazuri urgente, cum ar fi încălcările sau posibilele încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală sau cazurile în care nu se poate stabili care sunt părțile interesate.

În cazul în care se pronunță o decizie prin care se dispune măsuri de asigurare a probelor în absența părâtului sau a oricărei alte părți interesate, aceasta li se comunică până cel târziu în momentul în care decizia este pusă în aplicare.

În cazul în care un judecător acceptă o cerere de asigurare a probelor anterior introducerii acțiunii principale în instanță, judecătorul stabilește un termen pentru introducerea acțiunii, care nu poate fi mai mare de 30 de zile.

În cazul în care judecătorul admite cererea de asigurare a probelor înainte de prezentarea în instanță a acțiunii principale, acesta poate solicita reclamantului să ofere garanții pentru prejudiciile care ar putea fi suferite de către părât ca urmare a măsurii de asigurare a probelor, prin depunerea unei anumite sume de bani într-un cont de depozit al executorului judecătoresc sau prin furnizarea unei garanții echivalente.

Procesul-verbal al ședinței de judecată și orice documente obținute în cadrul procesului de asigurare a probelor se păstrează până la data la care sunt solicitate de instanța care se pronunță în acțiunea principală.

În cazul în care instanța care soluționează cauza nu este în măsură să obțină probe aflate într-un alt oraș sau district, instanța sau judecătorul solicită instanței competente să ia măsurile procedurale necesare în numele său.

2.2 Principalele condiții

Măsurile de protecție provizorii pot fi dispuse doar în cazul în care există motive să se considere că executarea unei hotărâri judecătorești într-un litigiu privind drepturile de proprietate poate deveni dificilă sau imposibilă; că drepturile unui titular de drepturi de proprietate intelectuală sunt încălcate sau riscă să fie încălcate; sau că prezentarea probelor necesare riscă să devină imposibilă sau dificilă.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

În cererea de instituire a unor măsuri provizorii de protecție a drepturilor de proprietate intelectuală trebuie să se indice natura măsurilor solicitate.

Măsurile de protecție provizorii disponibile sunt:

punerea sub sechestru a bunurilor mobile care se prezumă că fac obiectul unei încălcări a drepturilor de proprietate intelectuală;

obligația de a retrage bunurile care se prezumă că fac obiectul unei încălcări a drepturilor de proprietate intelectuală;

interdicția de a realiza anumite acțiuni, impusă părâtului sau persoanelor care prestează servicii utilizate încălcându-se drepturi de proprietate intelectuală sau persoanelor care permit respectivele încălcări.

Cererea trebuie să indice măsura solicitată.

Măsurile conservatorii care se pot lua sunt:

punerea sub sechestru a bunurilor mobile sau a fondurilor aparținând părâtului;

înscrierea unei mențiuni de interdicție (*aizlieguma atzīme*) într-un registru al bunurilor mobile sau în orice alt registru public;

înscrierea unei mențiuni privind garantarea unei creanțe în registrul funciar sau în registrul navelor;

punerea sub sechestru a unei nave în legătură cu o creanță maritimă;

o interdicție care împiedică părâtul să efectueze anumite acțiuni;

poprirea plăților datorate de terți, inclusiv fondurile deținute la instituții de credit și alte instituții financiare;

amânarea executării (care include interdicția adresată executorilor judecătorești de a transfera bani sau bunuri unui creditor sau unui debitor în temeiul unei hotărâri judecătorești sau suspendarea vânzării bunurilor).

Cererea de protecție provizorie împotriva violenței trebuie să indice măsura solicitată.

Măsurile disponibile pentru a oferi protecția provizorie împotriva violenței sunt:

părâtul poate fi obligat să părăsească locuința în care reclamantul își are reședința obișnuită și acestuia i se poate interzice să se întoarcă sau să rămână acolo;

părâtului i se poate interzice să se apropie la o anumită distanță de locuința în care reclamantul își are reședința obișnuită;

părâtului i se poate interzice să viziteze anumite locuri;

părâtului i se poate interzice întâlnirea, contactul fizic sau vizual cu reclamantul;

părâtului i se poate interzice să se angajeze în orice tip de comunicare cu reclamantul;

părâtului i se poate interzice recurgerea la alte persoane pentru a intermedia întâlnirea sau comunicarea cu reclamantul;

părâtului i se poate interzice să utilizeze datele cu caracter personal ale reclamantului;

instanța sau judecătorul poate impune părâtului alte interdicții și obligații pentru a acorda reclamantului protecție provizorie împotriva violenței.

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Bunurile mobile și imobile, inclusiv navele, numerarul și fondurile de la instituțiile de credit și alte instituții financiare.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Bunurile mobile ale unui debitor se pun sub sechestru prin inventarierea bunurilor, sigilarea acestora (indicând cine a pus sub sechestru bunurile și în ce mod) și plasarea acestora sub protecție. Nu este necesar să se sigileze un bun dacă acest lucru ar putea aduce prejudicii bunului respectiv sau i-ar putea afecta valoarea în mod semnificativ.

Executorul judecătoresc plasează bunul respectiv sub administrarea unei persoane fizice, care semnează de primire. Debitorul sau membrii familiei sale pot să utilizeze bunul în continuare în cazul în care, având în vedere caracteristicile bunului respectiv, utilizarea sa nu distruge proprietatea sau nu îi scade valoarea în mod substanțial.

În cazul în care o instanță sau un judecător admite cererea înainte de introducerea acțiunii principale în instanță, instanța sau judecătorul pot solicita ca potențialul reclamant să ofere garanții pentru orice prejudicii pe care pârâtul le-ar putea suferi ca urmare a măsurii de măsură provizorii, depunând o anumită sumă de bani într-un cont al executorului judecătoresc. Depozitele și alte valori mobiliare aparținând debitorului deținute la instituții de credit sau alt tip de instituții pot fi poprite numai pe baza unui titlu executoriu emis de o instanță, a unui ordin al executorului judecătoresc sau al procurorului.

Mențiunea din registrul bunurilor imobile care indică existența unei măsuri conservatorii împiedică orice confirmare voluntară din partea proprietarului.

În cazul în care un judecător acceptă o cerere de asigurare a probelor înainte de introducerea unei acțiuni în instanță, acesta poate solicita ca viitorul reclamant să ofere garanții pentru orice prejudicii pe care pârâtul le-ar putea suferi ca urmare a măsurii de asigurare a probelor, prin depunerea unei anumite sume de bani într-un cont al executorului judecătoresc sau prin furnizarea unei garanții echivalente.

Măsurile de protecție provizorii permit unui autor să solicite instanței să i se protejeze drepturile civile în acțiuni nepatrimoniale, reducând astfel numărul de posibile încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală și amplexarea prejudiciilor suferite de autor. Prin astfel de măsuri se poate preveni încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală și se pot restabili drepturile și interesele legitime ale autorului care este victima încălcării respective.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile conservatorii rămân în vigoare până la data la care hotărârea judecătorească produce efecte sau procedurile sunt încheiate, până când un judecător anulează măsura sau o înlocuiește cu o alta.

Măsurile de protecție provizorii rămân în vigoare până la data la care hotărârea produce efecte.

Măsurile de protecție provizorii pot fi anulate de aceeași instanță, la cererea unei părți interesate. În cazul în care instanța respinge acțiunea, hotărârea acesteia anulează măsurile de protecție provizorii. În cazul în care creanța rămâne nesoluționată sau procedurile sunt încheiate, hotărârea instanței anulează măsurile de protecție provizorii. Măsurile de protecție provizorii rămân în vigoare până la data la care hotărârea produce efecte.

În cazul în care decizia prin care se dispune luarea de măsuri de protecție provizorii este pronunțată înainte de introducerea acțiunii principale în instanță și în cazul în care acțiunea nu este introdusă de fapt în termenul precizat de instanță, judecătorul poate decide să ia măsuri de asigurare a probelor pe baza unei cereri depuse de potențialul reclamant, de o altă parte interesată sau de potențialul pârât.

În cazul în care decizia prin care se dispune o măsură de asigurare a probelor este luată anterior introducerii unei acțiuni în instanță și aceasta nu este prezentată instanței, de fapt, în termenul stabilit, judecătorul poate decide să anuleze măsura de asigurare a probelor pe baza unei cereri formulate de potențialul reclamant sau potențialul pârât.

Măsurile de protecție provizorii împotriva violenței rămân în vigoare până la data la care hotărârea definitivă pronunțată în cauza respectivă produce efecte. În anumite cazuri, o instanță poate specifica în hotărârea sa că măsurile de protecție provizorii împotriva violenței să rămână în vigoare după ce hotărârea devine executorie, însă pentru o perioadă de maximum un an de la data respectivă. În cazul în care măsurile de protecție provizorii împotriva violenței au fost dispuse împotriva unui pârât care își avea reședința obișnuită în aceeași locuință cu reclamantul, de exemplu în cazul în care pârâtul a fost obligat să părăsească locuința în care reclamantul își are reședința obișnuită și acestuia i s-a interzis să se întoarcă sau să locuiască acolo, sau în cazul în care pârâtului i s-a interzis să se apropie la o anumită distanță de locuința în care își are reședința obișnuită reclamantul, instanța poate preciza că protecția provizorie împotriva violenței trebuie să rămână în vigoare pentru o perioadă de maximum 30 de zile de la data la care hotărârea produce efecte.

Măsurile de protecție provizorii împotriva violenței rămân în vigoare până la data la care devine executorie decizia de anulare a măsurii luate de un judecător sau până la data la care un judecător pronunță o decizie care dispune înlocuirea măsurii de protecție provizorii cu o altă măsură.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Măsuri conservatorii

La cererea motivată a uneia dintre părți, o măsură conservatorie poate fi anulată de aceeași instanță care a dispus-o sau de o instanță care urmează să judece cauza pe fond.

Se poate introduce o cale de atac auxiliară (*blakus sūdžiba*), în termen de 10 zile, împotriva unei decizii a instanței de înlocuire a unei măsuri conservatorii cu o altă măsură, împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de luare a unei măsuri conservatorii sau împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de anulare a unei astfel de măsuri.

În cazul în care o cerere de garantare a unei creanțe este admisă, reclamantul poate introduce o cale de atac auxiliară împotriva unei părți din decizia respectivă, solicitând ca reclamantul să ofere garanții pentru orice prejudicii care pot apărea ca urmare a măsurii conservatorii.

În cazul în care o decizie prin care se ordonă o măsură conservatorie este pronunțată în absența unei părți interesate, termenul de zece zile pentru introducerea unei căi de atac auxiliare curge din ziua în care decizia este notificată/comunicată părții respective.

Măsuri de protecție provizorii

Măsurile de protecție provizorii pot fi anulate de aceeași instanță, la cererea unei părți interesate.

Se poate introduce o cale de atac auxiliară împotriva unei decizii privind cererea unui reclamant de înlocuire a unei măsuri de protecție provizorii, dispuse anterior, cu o altă măsură, împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de instituire a unei măsuri de protecție provizorii sau împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de anulare a unei astfel de măsuri.

În cazul în care o decizie prin care se dispune luarea de măsuri de protecție provizorii este pronunțată în absența unei părți interesate, termenul de 10 zile pentru introducerea unei căi de atac auxiliare curge de la data notificării/comunicării deciziei.

Asigurarea probelor

O decizie de admitere a unei cereri de asigurare a probelor nu poate fi atacată. Cu toate acestea, pârâtul poate solicita despăgubiri pentru prejudiciile suferite ca urmare a aplicării măsurii de asigurare a probelor în cazul în care:

probele sunt asigurate înainte de introducerea acțiunii în justiție și acțiunea nu este prezentată instanței, de fapt, în termenul stabilit de aceasta;

acțiunea introdusă împotriva pârâtului este respinsă;

acțiunea rămâne nesoluționată;

procedurile sunt încheiate din cauza faptului că acțiunea a fost intentată de o persoană care nu avea dreptul să facă acest lucru sau pentru că reclamantul și-a retras cererea.

Se poate introduce o cale de atac auxiliară împotriva deciziei unui judecător de a respinge o cerere de asigurare a probelor sau împotriva unei decizii pronunțate fără citarea potențialelor părți. În cazul în care o decizie privind asigurarea probelor este pronunțată în absența unei părți interesate, termenul de 10 zile prevăzut pentru introducerea unei căi de atac auxiliare curge de la data la care decizia este notificată/comunicată sau expediată.

Protecția provizorie împotriva violenței

La cererea motivată a uneia dintre părți, o măsură de protecție provizorie împotriva violenței poate fi înlocuită cu o altă măsură de către aceeași instanță care a dispus măsura inițială sau de către o instanță care trebuie să judece cauza pe fond.

La cererea motivată a uneia dintre părți, o măsură de protecție provizorie împotriva violenței poate fi anulată de către aceeași instanță care a dispus măsura inițială sau de către o instanță care trebuie să judece cauza pe fond.

Se poate introduce o cale de atac auxiliară, în termen de 10 zile, împotriva unei decizii de înlocuire a unei măsuri de protecție provizorii împotriva violenței cu o altă măsură, împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de instituire a unor măsuri de protecție provizorii împotriva violenței sau împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de anulare a unei astfel de măsuri. În cazul în care decizia este pronunțată în absența unei părți interesate, termenul de 10 zile pentru introducerea unei căi de atac auxiliare curge de la data la care decizia este notificată/comunicată.

Ultima actualizare: 05/04/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Lituania

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Articolul 145 din Codul de procedură civilă (*Civilinio proceso kodeksas*) prezintă diferitele tipuri de măsuri provizorii. Măsurile provizorii pot fi următoarele: punerea sub sechestru a bunurilor imobile ale părâtului;

înscrierea în registrul public a unei interdicții care să împiedice transferul unui titlu;

punerea sub sechestru a bunurilor mobile, a sumelor de bani sau a drepturilor de proprietate aflate în proprietatea părâtului și deținute de părât sau de terțe persoane;

reținerea bunurilor deținute de părât;

numirea unui administrator pentru bunurile părâtului;

o interdicție care să împiedice părâtul să ia parte la anumite tranzacții sau să întreprindă anumite acțiuni;

o interdicție care să împiedice alte persoane să transfere bunuri către părât sau să îndeplinească alte obligații;

în circumstanțe excepționale, o interdicție care să împiedice părâtul să își părăsească reședința permanentă și/sau o interdicție care să împiedice deplasarea unui copil de la domiciliul său permanent, fără autorizarea instanței;

suspendarea valorificării activelor în cazurile în care a fost depusă o cerere pentru anularea sechestrului asupra unor astfel de active;

suspendarea executării recuperatorii;

acordarea menținerii provizorii sau impunerea unor constrângeri provizorii;

un ordin de adoptare de măsuri pentru prevenirea producerii sau a amplificării daunelor;

alte măsuri prevăzute de lege sau dispuse de instanță, în absența cărora respectarea hotărârii judecătorești ar putea fi mai dificilă sau chiar imposibil de realizat.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

La cererea persoanelor implicate în cauză sau a altor persoane vizate, instanța poate impune măsuri provizorii în cazul în care persoanele respective furnizează o justificare credibilă pentru cererea lor și în cazul în care neadoptarea măsurilor în cauză poate face ca respectarea hotărârii judecătorești să fie mai dificilă sau imposibilă.

Instanța poate aplica măsuri provizorii din oficiu numai în cazul în care acest lucru este necesar pentru a proteja interesul public și în cazul în care neadoptarea măsurilor în cauză ar încălca drepturile și interesele legitime ale unei persoane, ale societății sau ale statului.

Măsurile provizorii pot fi aplicate atât în absența unei acțiuni, cât și în oricare etapă a procedurii civile.

2.1 Procedura

Cererile în legătură cu măsurile provizorii sunt examinate de o instanță de prim grad de jurisdicție sau, în cazurile specificate în [Legea privind arbitrajul comercial](#) (*Komercinio arbitražo įstatymas*), de Tribunalul Regional Vilnius (*Vilniaus apygardos teismas*). În cazul în care solicitarea de măsuri provizorii este menționată în cererea depusă, asupra măsurilor provizorii se decide numai după soluționarea chestiunii referitoare la admisibilitatea cererii prin care acestea sunt solicitate. Instanța se pronunță cu privire la cererea de măsuri provizorii cât mai curând posibil în cadrul unei proceduri scrise, însă trebuie să facă acest lucru în termen de cel mult trei zile lucrătoare de la primirea solicitării. În cazul în care instanța consideră necesar, părâtul este notificat cu privire la examinarea cererii de măsuri provizorii.

Persoanele implicate în cauză au dreptul să depună cereri de măsuri provizorii la instanța de apel sau la curtea de casație care urmează să se pronunțe pe fondul cauzei.

Instanța poate dispune măsuri provizorii pe baza unei cereri motivate de măsuri provizorii prezentată în scris de persoana în cauză, înainte de data la care este introdusă o acțiune în instanță. În cerere, solicitantul trebuie să indice motivele pentru care acțiunea nu a fost introdusă împreună cu cererea menționată, să prezinte dovada unui risc pentru interesele solicitantului și să plătească o garanție egală cu jumătate din taxa judiciară percepută pentru o cerere de măsuri provizorii, și anume 100 LTL. În cazul cererilor de măsuri provizorii referitoare la cauze pendinte în fața instanțelor naționale sau străine de arbitraj sau a instanțelor străine, este percepută o garanție de 1 000 LTL. Instanța poate să reducă valoarea garanției, având în vedere situația financiară dificilă a solicitantului, în cazul în care solicitantul a depus o cerere motivată în acest scop împreună cu documente justificative. Atunci când impune măsuri provizorii, instanța stabilește un termen de introducere a acțiunii. Acest termen nu poate depăși 14 zile. În cazul în care acțiunea trebuie introdusă în fața unei instanțe străine sau a unei instanțe de arbitraj, termenul nu poate depăși 30 de zile. În cazul în care acțiunea nu este introdusă în termenul prevăzut, măsurile provizorii sunt ridicate. În cazul în care acțiunea nu a fost introdusă din vina persoanei în cauză, garanția nu este returnată.

O cerere de măsuri provizorii trebuie să fie depusă la aceeași instanță care urmează să soluționeze acțiunea în conformitate cu normele de competență judiciară. O cerere de măsuri provizorii referitoare la o cauză pendinte în fața unei instanțe străine sau a unei instanțe naționale sau străine de arbitraj trebuie să fie depusă la Tribunalul Regional Vilnius.

La cererea motivată a persoanelor implicate în cauză sau a altor persoane vizate, instanța poate înlocui o măsură provizorie cu o altă măsură provizorie.

Instanța trebuie să informeze persoanele implicate în cauză sau alte persoane vizate cu privire la orice astfel de cerere, iar acestea au dreptul să formuleze obiecții la cererea respectivă.

Instanța poate decide să nu impună măsuri provizorii în cazul în care părâtul plătește suma cerută în contul instanței sau a fost eliberată o garanție pentru părât. În plus, părâtul poate pune gaj activele sale în beneficiul solicitantului.

2.2 Principalele condiții

(a se vedea secțiunea 2)

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsurile provizorii pot fi aplicate cu privire la bunuri imobile, bunuri mobile, fonduri și drepturi de proprietate.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Măsurile provizorii sunt măsurii în absența cărora respectarea hotărârii judecătorești ar putea fi mai dificil sau chiar imposibil de realizat. În cazurile care implică restricționarea temporară a drepturilor de proprietate pentru un bun aflat în proprietate comună, punerea sub sechestru poate fi impusă numai pentru partea din bunul respectiv care aparține persoanei care face obiectul măsurilor provizorii. În cazul în care partea sa din bunul deținut în comun nu a fost identificată, întregul bun poate fi pus sub sechestru până la identificarea părții respective.

Ulterior popririi fondurilor deținute în conturi la bănci și alte instituții de credit, utilizarea acestor fonduri este autorizată numai pentru operațiunile specificate în ordinul judecătoresc.

În cazurile în care sunt puse sub sechestru mărfuri aflate în liberă circulație, materii prime, produse semifinite sau produse finite, deținătorul acestora poate schimba componența și forma unor astfel de bunuri numai dacă valoarea totală a acestora nu va scădea, cu excepția cazului în care instanța dispune altfel. O persoană ale cărei bunuri au fost puse sub sechestru este răspunzătoare pentru orice încălcare a restricțiilor impuse din momentul notificării ordinului de punere sub sechestru a bunurilor și, în cazul în care notificarea este imposibilă, inclusiv atunci când ordinul de măsuri provizorii este adoptat în absența persoanei în cauză, din momentul în care ordinul este înregistrat în registrul bunurilor puse sub sechestru.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

În cazul în care instanța respinge cererea, toate măsurile provizorii anterioare sunt menținute până la intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești. Chestiunea ridicării măsurilor provizorii trebuie decisă prin hotărâre judecătorească.

În cazul în care cererea este îndeplinită, toate măsurile provizorii anterioare rămân valabile până la momentul executării hotărârii judecătorești. Executorul judecătoresc care pune în executare hotărârea judecătorească va informa deținătorul respectivului registru public cu privire la încetarea măsurilor provizorii în cazul respectiv.

În cazul punerii sub sechestru a unor bunuri mobile care nu sunt înregistrabile într-un registru funciar sau dacă în ziua emiterii ordinului instanța nu cunoaște valoarea și natura bunurilor pârâtului, persoana care solicită măsuri provizorii trebuie să adreseze executorului judecătoresc o cerere de localizare și descriere a bunurilor pârâtului. În cazul în care nu este depusă o astfel de cerere la executorul judecătoresc și nu sunt clarificate detaliile privind bunurile sechestrate, măsurile provizorii rămân valabile timp de paisprezece zile de la data ordinului prin care acestea sunt impuse. La cererea persoanelor implicate în cauză sau a altor persoane vizate, măsurile provizorii pot fi ridicate printr-un ordin al instanței care soluționează cauza pe fond.

Instanța va anula măsurile provizorii din oficiu în cazul în care persoana care solicită măsurile provizorii nu reușește să introducă o acțiune în termenul stabilit de instanță. Un ordin în acest sens nu face obiectul unei căi de atac separate. De asemenea, instanța poate anula măsurile provizorii din oficiu în cazul în care acest lucru este necesar pentru a proteja interesul public și în cazul în care menținerea acestora ar încălca drepturile și interesele legitime ale unei persoane, ale societății sau ale statului.

În cazul în care măsurile provizorii impuse de instanță limitează, încalcă sau restricționează drepturi ale unor persoane care nu sunt implicate în cauză, persoanele respective au dreptul să solicite instanței care soluționează cauza pe fond să anuleze măsurile provizorii impuse asupra acestora.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Orice ordin privind măsuri provizorii adoptat de instanța de prim grad de jurisdicție în conformitate cu procedura aplicabilă poate fi contestat de către persoanele implicate în cauză prin formularea unei căi de atac separate în fața unei instanțe superioare, cu excepția unei serii de cazuri prevăzute în Codul de procedură civilă. Persoanele care nu sunt implicate în cauză pot formula o cale de atac separată numai cu privire la ordinea instanței de prim grad de jurisdicție de respingere a cererilor acestora de anulare a măsurilor provizorii impuse asupra lor. Introducerea unei căi de atac separate nu are efect suspensiv asupra procedurii.

Ordinile judecătorești privind măsurile provizorii nu fac obiectul unui recurs în casație.

Ultima actualizare: 21/10/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Luxemburg

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

În dreptul luxemburghez, există diferite măsuri de protejare a drepturilor părților înainte de încheierea unui proces în care se judecă fondul acțiunii și în urma căruia instanța va pronunța o hotărâre definitivă cu privire la pretențiile părților.

Putem întâlni următoarele măsuri:

Măsurile adoptate de instanță fără dezbateri contradictorii. În această situație, magistratul este sesizat printr-o cerere ex parte de către partea care solicită adoptarea de măsuri provizorii sau de conservare și se pronunță pe baza informațiilor prezentate de una dintre părți;

Măsurile adoptate de instanță după o dezbateri contradictorii. În această situație, instanța va pronunța o hotărâre doar după desfășurarea unei ședințe publice (sau uneori după audierea în camera de consiliu), în cursul căreia părțile au posibilitatea de a-și susține punctele de vedere. Părțile sunt convocate prin cerere de chemare în judecată (transmisă de un executor judecătoresc) sau de către grefă, în funcție de procedurile prevăzute de lege.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

În toate situațiile de urgență, instanța care se pronunță prin ordonanță președințială poate dispune orice măsură provizorie care nu poate întâmpina obiecțiuni serioase sau care este justificată de existența unui litigiu.

Instanța se poate pronunța totodată cu privire la dificultățile privind executarea propriilor ordonanțe.

De asemenea, aceasta poate dispune cu titlu provizoriu măsurile asigurătorii sau corective care se impun, fie pentru a preveni un prejudiciu iminent, fie pentru a pune capăt unei situații în mod manifest ilicită.

2.1 Procedura

Se depune o cerere de chemare în judecată pentru o ședință de judecată care se va desfășura într-o zi și la o oră alocate pronunțării de ordonanțe președințiale.

În cazul în care, cu toate acestea, situația impune celeritate, președintele sau judecătorul care îi ține locul poate permite citarea părții la o anumită oră, chiar și în zilele de sărbătoare sau în general nelucrătoare, în instanță sau la domiciliu cu ușile deschise.

În situațiile de urgență, președintele tribunalului districtual, sau judecătorul care îi ține locul, poate dispune prin ordonanță președințială orice măsură care nu întâmpină obiecțiuni serioase sau care este justificată de existența unui litigiu. De asemenea, acesta se poate pronunța cu privire la dificultățile referitoare la executarea unei hotărâri sau a unui alt titlu executoriu. Atunci când dificultățile referitoare la executarea unui titlu sau a unei hotărâri fac obiectul unei ordonanțe președințiale, instanța competentă este cea din locul în care trebuie executate acestea.

Președintele sau judecătorul care îi ține locul pot să dispună prin ordonanță președințială măsurile asigurătorii sau corective necesare, fie pentru a preveni un prejudiciu iminent, fie pentru a pune capăt unei situații în mod manifest ilicite. Pentru a preveni pierderea probelor, acesta poate dispune măsurile de cercetare judecătorească pe care le consideră utile, inclusiv audierea martorilor.

Există numeroase dispoziții legale specifice cu privire la măsurile provizorii sau asigurătorii care se aplică în anumite domenii (de exemplu, în materie de contracte de închiriere, de indiviziune, de coproprietate, de succesiune, de regimuri matrimoniale etc...). Normele specifice privind competența rezultă în mod normal din textul de lege care permite instanței să adopte o măsură provizorie. Nu există norme generale privind competența, cu excepția faptului că în mod obișnuit competența pentru adoptarea de măsuri provizorii îi este atribuită președintelui instanței învestite cu fondul litigiului.

În cazul în care nu este prevăzută o procedură specială, partea care solicită adoptarea unei măsuri provizorii trebuie să se adreseze instanței cu competență pentru ordonanțele președințiale. În funcție de valoarea litigiului, aceasta trebuie să se adreseze fie judecătorului de pace (pentru sume mai mari de 15 000 EUR), fie instanței cu competență pentru ordonanțele președințiale de pe lângă tribunalul districtual. Aceste instanțe au competență generală în ceea ce privește măsurile asigurătorii sau corective necesare, fie pentru a preveni un prejudiciu iminent, fie pentru a pune capăt unei situații în mod manifest ilicite. În general, reprezentarea de către un avocat nu este obligatorie.

2.2 Principalele condiții

Adoptarea unor astfel de măsuri de către instanță se supune unor condiții de necesitate sau de urgență, care sunt la latitudinea instanței.

În cazul în care un creditor solicită autorizația de a pune sechestrul pe active, instanța trebuie să verifice, în funcție de documentele și explicațiile furnizate, în ce măsură creanța este întemeiată cel puțin în principiu.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsurile provizorii se pot referi la toate bunurile mobile deținute de o persoană. Doar anumite bunuri considerate indispensabile în viața de zi cu zi nu pot fi puse sub sechestrul prin lege. A se vedea și secțiunea [Cum se execută o hotărâre judecătorească - Luxemburg](#).

Legea luxemburgheză permite sechestrul asigurător asupra salariilor și remunerațiilor unei persoane, inclusiv asupra veniturilor alternative (pensii, rente etc...). Cu toate acestea, o parte din venituri, și anume suma prezumată indispensabilă pentru cheltuielile de zi cu zi, nu poate fi pusă sub sechestrul.

În schimb, nu este posibil sechestrul asigurător asupra bunurilor imobile. Executarea silită imobiliară poate avea loc doar în temeiul unei hotărâri judecătorești cu autoritate de lucru judecat.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

În majoritatea cazurilor, instanța care dispune măsura stabilește totodată și efectele sale. Aceasta poate, în acest mod, să limiteze în timp efectele ordonanței sau să vizeze doar anumite bunuri sau acte.

În cazul unui sechestrul autorizat de instanță la cererea ex parte a uneia dintre părți, legea prevede termene fixe pentru prezentarea în fața instanței a unei cereri de validare. În cazul în care validarea nu este solicitată în acest termen, sechestrul este nul de drept.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Potrivit legii, măsurile provizorii sunt cele care îi permit instanței să soluționeze temporar un litigiu între mai multe părți în așteptarea unei soluții definitive în cadrul unei proceduri de fond.

Conform definiției Curții de Justiție a Uniunii Europene, este vorba de măsuri „care au ca scop menținerea unei situații de facto sau de jure pentru a proteja drepturile ale căror recunoaștere este solicitată din partea instanței care are competență pe fond”.

Aceste măsuri pot fi adoptate și pentru a împiedica înrăutățirea unei situații.

În practică, aceste măsuri îi permit unui creditor să se protejeze împotriva riscului de neplată, prin recurgerea la două soluții: fie prin declararea caracterului inalienabil al bunurilor debitorului, fie prin constituirea unor garanții reale care îi conferă creditorului dreptul de a-și recupera datoria (ius persecuendi) în cazul în care bunurile își schimbă proprietarul.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Se poate introduce o cale de atac împotriva unei ordonanțe președințiale cu dezbateri contradictorii. Termenul de introducere a căii de atac este însă doar de 15 zile de la notificarea hotărârii.

Nu se poate introduce o cale de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanță ca urmare a unei cereri ex parte. Partea care consideră că măsura a fost adoptată pe nedrept se poate adresa instanței competente să se pronunțe prin ordonanță președințială pentru a-i solicita adoptarea unei noi măsuri asigurătorii de suspendare a efectelor măsurii dispuse de către instanța care s-a pronunțat ca urmare a cererii ex parte.

Linkuri relevante

<http://www.legilux.lu/>

Ultima actualizare: 11/01/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Ungaria

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Legea CXXX din 2016 privind Codul de procedură civilă prevede două tipuri de măsuri legale în scopul asigurării executării unei creanțe contestate: ordonanța președințială și executarea provizorie, care asigură protecție înainte de pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive. Sunt disponibile, de asemenea, măsurile asigurătorii prevăzute de Legea LIII din 1994 privind executarea judiciară.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

O ordonanță președințială poate fi solicitată în timpul procedurii și înainte de depunerea cererii de inițiere a procedurii. Instanța va evalua o cerere de ordonanță președințială dacă etapa pregătitoare a procedurii poate fi realizată pe baza cererii de inițiere a procedurii. Instanța trebuie să decidă de urgență cu privire la o cerere de ordonanță președințială și trebuie să ia măsuri fără întârziere, în termen de cel mult opt zile. În vederea pronunțării deciziei sale, instanța trebuie să analizeze dacă măsurile ar crea un dezavantaj mai mare părții adverse decât cel pe care l-ar suporta în caz contrar partea care solicită ordonanța președințială și trebuie să ia în considerare, de asemenea, posibilitatea de a solicita constituirea unei garanții. Instanța permite părții adverse să răspundă la cererea de ordonanță președințială. Instanța invită părțile să își exprime pozițiile cu privire la cerere în modul pe care îl consideră a fi cel mai potrivit. Aceasta poate dispune o audiere a părților dacă consideră acest lucru necesar pentru evaluarea cererii, în special atunci când trebuie să decidă cu privire la constituirea garanției. Părțile care nu respectă termenul stabilit pentru audiere nu pot depune o cerere de prelungire. În vederea pronunțării unei decizii cu privire la ordonanța președințială, se pot obține elemente de probă numai în cazul în care nu este posibilă evaluarea pe fond a cererii în lipsa unor

astfel de probe. De asemenea, instanța poate obține orice probă necesară în timpul etapei pregătitoare a procedurii. Instanța decide cu privire la cererea de ordonanță președințială prin intermediul unei ordonanțe, care poate fi atacată separat. Instanța însăși poate modifica ordonanța la cerere. Ordonanța președințială are caracter executoriu provizoriu. Cu excepția cazului în care instanța dispune altfel, termenul pentru conformarea cu ordonanța începe în ziua următoare datei notificării acesteia în scris. Ordonanța rămâne în vigoare până când este anulată de instanță printr-o altă ordonanță adoptată în urma unei cereri formulate în acest sens de oricare dintre părți, după audierea celeilalte părți, sau prin hotărârea judecătorească ori altă decizie a instanței de închidere a procedurii. În cazul în care decizia cu privire la ordonanța președințială nu este anulată de către instanță în hotărârea judecătorească ori prin altă decizie de închidere a procedurii, aceasta nu mai este valabilă din momentul în care hotărârea pronunțată în primă instanță devine definitivă. Ordonanța președințială va expira dacă procedura este închisă sau suspendată. Instanța trebuie să stabilească acest fapt în ordonanța de închidere a procedurii sau de stabilire a închiderii procedurii. Efectul ordonanței președințiale nu este afectat de întreruperea sau suspendarea procedurii.

O cerere de ordonanță președințială se poate depune înaintea cererii de inițiere a procedurii dacă reclamantul demonstrează că întârzierea cauzată de depunerea cererii după inițierea procedurii este de natură să submineze scopul dispoziției ordonanței președințiale. Cererea de ordonanță președințială trebuie depusă la instanța care are competență cu privire la procedură. Dacă mai multe instanțe au competență teritorială cu privire la procedură, cererea poate fi depusă la oricare dintre aceste instanțe. Instanța aleasă va avea competență exclusivă cu privire la procedura care urmează să fie inițiată. Normele generale de procedură civilă se aplică reprezentării legale obligatorii în cadrul procedurii. Instanța soluționează cu prioritate cererea de ordonanță președințială. În decizia sa de dispunere a ordonanței președințiale, instanța stabilește un termen pentru inițierea procedurii, care nu poate să depășească patruzeci și cinci de zile de la notificarea deciziei. În cazul în care procedura nu este inițiată în termenul stabilit de instanță sau dacă, în termen de opt zile de la expirarea termenului, reclamantul nu dovedește instanței care dispune ordonanța președințială că procedura a fost inițiată, ordonanța președințială va expira în ziua următoare celei în care se încheie termenul de inițiere a procedurii. Dacă se inițiază procedura, o ordonanță președințială dispusă înainte de depunerea cererii de inițiere a procedurii va rămâne în vigoare până când este anulată sau, după caz, până când hotărârea pronunțată în primă instanță devine definitivă. Dacă cererea de deschidere a procedurii este depusă în termenul stabilit, dar este respinsă de instanță, ordonanța președințială va rămâne în vigoare până la expirarea efectelor juridice ale inițierii procedurii.

Instanța decide cu privire la executarea provizorie în decizia sa în primă instanță.

Instanța trebuie să se pronunțe asupra măsurilor asigurătorii în regim de urgență, în termen de cel mult opt zile, și trebuie să transmită de îndată hotărârea prin care se dispune măsura asigurătorie executorului judecătorească, care începe executarea acesteia imediat. Recursul împotriva hotărârii judecătorești prin care se dispune o măsură asigurătorie nu are efect suspensiv.

Se poate solicita, de asemenea, o ordonanță asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare ca măsură preventivă, chiar înainte de inițierea de către creditor a procedurii cu privire la fondul problemei. În acest caz, procedura pe fond trebuie inițiată în scurt timp.

2.2 Principalele condiții

Instanța poate, la cerere, să dispună o ordonanță președințială pentru a preveni orice modificare a situației actuale dacă ar fi imposibil să restaureze ulterior situația inițială, pentru a împiedica subminarea exercitării ulterioare a drepturilor reclamantului, pentru a evita orice dezavantaj iminent pentru reclamant sau din orice alt motiv care merită o atenție deosebită. Ordonanța președințială poate impune o obligație de a îndeplini o acțiune pe care reclamantul ar avea dreptul să o solicite în temeiul dreptului invocat în cadrul procedurii. În cazurile în care sunt îndeplinite condițiile de mai sus, cererea de ordonanță președințială poate fi depusă înaintea cererii de deschidere a procedurii dacă reclamantul demonstrează că întârzierea provocată de depunerea cererii după inițierea procedurii ar putea submina scopul dispoziției ordonanței președințiale. Cererea de ordonanță președințială trebuie să conțină o trimitere la îndeplinirea condiției care justifică aplicarea ordonanței președințiale și trebuie să prezinte și să probeze faptele care susțin îndeplinirea acestei condiții. Reclamantul trebuie să descrie în mod specific conținutul măsurilor solicitate. Dacă cererea de ordonanță președințială este depusă înaintea cererii de deschidere a procedurii, reclamantul trebuie să furnizeze, de asemenea, datele necesare pentru a se stabili instanța care are competență pentru inițierea procedurii. Trebuie, de asemenea, specificat dreptul invocat în cadrul procedurii. Instanța va condiționa ordonanța președințială de furnizarea unei garanții dacă partea adversă demonstrează că există probabilitatea să sufere un dezavantaj ca urmare a măsurilor solicitate, de așa natură încât să genereze o cerere de daune-interese sau de acordare de restituiri împotriva reclamantului, în cazul în care partea adversă are câștig de cauză. Atunci când decide cu privire la furnizarea unei garanții, instanța trebuie să țină seama de gradul de probabilitate al faptelor care fundamentează cererea. Dacă dezavantajul nu este semnificativ, instanța nu ar trebui să dispună furnizarea unei garanții. Instanța va dispune furnizarea garanției în două cazuri. Primul este situația în care partea adversă a solicitat acest lucru și este în măsură să demonstreze probabilitatea că va suferi un dezavantaj corespunzător garanției solicitate. Al doilea este situația în care garanția este oferită de către reclamant și acceptată de partea adversă. În primul caz, cuantumul garanției corespunde dezavantajului probabil indicat de partea adversă. În cel de-al doilea caz, acesta este valoarea oferită de reclamant și acceptată de partea adversă. Dacă reclamantul oferă o anumită sumă drept garanție, instanța invită partea adversă să o accepte de urgență, într-o declarație separată. Acceptarea cuantumului garanției nu constituie recunoașterea faptelor care au fost prezentate ca motive pentru dispoziția unei ordonanțe președințiale. Furnizarea garanției presupune depunerea la instanță în special a unei sume în numerar, a valorilor mobiliare, a substitutelor pecuniare sau, în cazul unei garanții bancare, a unei declarații de garanție. O hotărâre trebuie să fie declarată executorie indiferent de posibila contestare dacă impune oricare dintre următoarele obligații: efectuarea unei plăți pentru întreținere, anuități sau alt serviciu periodic în același scop; încetarea încălcării proprietății; plata unei creanțe acceptate de părți; achitarea unei sume de bani pe baza unei obligații asumate într-un act public sau privat cu valoare probatorie deplină, dacă sunt dovedite circumstanțele de fond prin astfel de documente; alte obligații nemonetare în cazul în care executarea cu întârziere ar produce reclamantului un prejudiciu disproporționat de mare sau un prejudiciu dificil de determinat, iar reclamantul a furnizat o garanție adecvată. Instanța poate decide să nu dispună executarea provizorie dacă sarcina impusă părții prin această executare ar fi în mod disproporționat mai mare decât sarcina impusă asupra celeilalte părți prin nedispunerea executării provizorii. Reclamantul trebuie să depună o cerere în acest scop înainte de încheierea audierii. Instanța poate declara hotărârea executorie parțial, în măsura în care acest lucru este posibil în circumstanțele date. În cazuri excepționale și justificate în mod corespunzător, instanța poate refuza să declare hotărârea executorie provizorie în ceea ce privește aspectele care și-au pierdut relevanța în momentul în care hotărârea a fost pronunțată. Executarea provizorie nu acoperă costurile procedurii, taxele de procedură neachitate și costurile avansate de stat.

În cazul în care documentul de punere în aplicare a unei decizii de executare a unei creanțe nu poate fi emis, dar partea care solicită executarea demonstrează un risc plauzibil din cauza căruia creanța nu poate fi stinsă ulterior, instanța poate solicita constituirea unei garanții asupra sumei solicitate sau poate dispune punerea sub sechestru a anumitor bunuri la cererea părții respective, sub forma unei măsuri asigurătorii. Instanța poate dispune instituirea unei măsuri asigurătorii, de exemplu, în cazul în care creanța se întemeiază pe o decizie pe baza căreia ar putea fi emis documentul care prevede executarea, dar decizia nu a devenit încă definitivă sau nu este executorie provizorie, sau este finală, dar termenul stabilit pentru executarea acesteia nu a expirat încă. De asemenea, se pot pune în aplicare măsuri asigurătorii în legătură cu creanțele introduse în fața unei instanțe interne printr-o cerere în conformitate cu legislația aplicabilă în materia regimului matrimonial sau a protecției brevetelor, a modelelor de utilitate, a topografiilor produselor semiconductoare, a soiurilor de plante, a mărcilor comerciale, a indicațiilor geografice și a desenelor sau certificatelor de protecție suplimentare ori a

protecției drepturilor de autor, sau în conformitate cu secțiunile 4 și 6 din Legea LVII din 1996 privind interzicerea practicilor de piață neloiale și restrictive, în conformitate cu criteriile prevăzute în legislația aplicabilă sau prin orice alte aplicații, care fundamentează originea, valoarea și expirarea creanței cu ajutorul unui instrument public sau privat cu forță probatorie completă depus în același timp.

Se poate solicita o ordonanță asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare ca măsură preventivă, folosind formularul prevăzut în regulamentul de punere în aplicare al Comisiei.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

În cazul unei ordonanțe președințiale, instanța de judecată dispune executarea măsurilor solicitate printr-o cerere sau printr-o cerere de ordonanță președințială. Acest lucru poate implica orice creanțe sau bunuri specificate în cerere. Nerespectarea hotărârii judecătorești în mod voluntar atrage după sine executarea silită. Din acest moment, bunurile care sunt scutite de la măsurile de executare sunt identificate pe baza legislației în materie de executare.

Executarea provizorie reprezintă executarea dispozițiilor unei hotărâri care nu este definitivă, pronunțată de către un tribunal în primă instanță. Orice bunuri ale părâtului pot face obiectul executării cu excepția cazului în care se acordă o derogare în conformitate cu legislația privind executarea.

În cadrul măsurii asigurătorii, anumite bunuri pot fi puse sub sechestrul sau fondurile pot fi poprite prin hotărâre judecătorească. În cazul unei hotărâri judecătorești pentru garantarea fondurilor pentru o creanță, executorul judecătoresc va preda hotărârea debitorului la fața locului, în același timp solicitându-i acestuia să plătească suma în cauză, fără întârziere, direct la executorul judecătoresc. În cazul în care debitorul nu se conformează, executorul judecătoresc poate confisca orice activ al debitorului și îi poate îngheța contul; cu toate acestea, salariile și prestațiile debitorului pot fi înghețate numai în cazul în care acesta nu deține alte bunuri care pot fi confiscate pentru a acoperi fondurile care fac obiectul creanței. Hotărârile de dispunere a sechestrului asupra anumitor bunuri se pot extinde la orice bunuri mobile sau bunuri de valoare.

În cadrul procedurilor de emiteră a unei ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare, se poate depune o cerere de obținere a informațiilor despre cont, pe baza căreia autoritatea competentă va încerca să obțină date privind conturile debitorului de la furnizorii de servicii de plată care gestionează aceste conturi.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

În cazul ordonanțelor președințiale și a executării provizorii, debitorul trebuie să respecte hotărârea instanței. Pe baza hotărârii poate fi declanșată procedura de executare împotriva debitorului.

Există două tipuri de măsuri asigurătorii care produc efecte diferite. În cazul măsurilor asigurătorii privind recuperarea de fonduri legate de o creanță, debitorul trebuie să înmâneze executorului o anumită sumă de bani. În cazul în care debitorul nu face acest lucru, executorul judecătoresc execută măsura prin sechestrarea bunurilor sau poprirea contului debitorului cu o valoare egală cu valoarea fondurilor care fac obiectul creanței. Fondurile colectate de la debitor sau în timpul procedurii nu pot fi puse la dispoziția părții care solicită executarea. În schimb, acestea vor fi păstrate într-un cont de depozit de către autoritatea de executare. În cazul în care se pune sechestrul asupra unui anumit bun, acesta este confiscat în principiu, ceea ce înseamnă că debitorul poate continua să-l folosească, dar nu este liber să dispună de acesta. În plus, bunurile pot fi păstrate sub sechestrul oficial. În acest caz, ele sunt confiscate fizic de către executorul judecătoresc sau gestionate de către un administrator din oficiu.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

O ordonanță judecătorească de dispunere a unei ordonanțe președințiale rămâne în vigoare până când este anulată sau, după caz, până când hotărârea din primă instanță devine definitivă. Ordonanța președințială va expira dacă procedura este închisă sau suspendată. Instanța trebuie să stabilească acest fapt în ordonanța de închidere a procedurii sau de stabilire a închiderii procedurii. Efectul ordonanței președințiale nu este afectat de întreruperea sau suspendarea procedurii.

Executarea provizorie înseamnă executarea unei obligații prevăzute în hotărâre înainte ca aceasta să dobândească forță juridică obligatorie, indiferent dacă s-a exercitat sau nu o cale de atac. În consecință, această măsură nu este limitată în timp.

O măsură asigurătorie rămâne în vigoare până în momentul emiterii titlului executoriu al creanței sau până în momentul în care instanța dispune încetarea măsurii asigurătorii.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Împotriva hotărârii de dispunere a unei ordonanțe președințiale există posibilitatea de a exercita o cale de atac. Exercitarea căii de atac este reglementată de normele generale. Termenul de exercitare a unei căi de atac este de 15 zile. Calea de atac trebuie formulată în fața instanței care a pronunțat hotărârea.

Dacă calea de atac este justificată, instanța anulează hotărârea privind ordonanța președințială. În caz contrar, la cerere sau din oficiu dacă reclamantul reduce valoarea creanței, instanța însăși poate să modifice ordonanța.

Instanța este obligată să dispună executarea provizorie în cazurile menționate de lege. O parte poate solicita instanței să nu dispună executarea provizorie în cazurile în care aceasta ar impune o sarcină disproporționat de severă asupra părții respective. Cererea trebuie depusă în fața instanței care audiază cauza.

Ordonanța de dispunere a unei măsuri asigurătorii poate fi atacată în fața instanței care audiază cauza. Totuși, acest lucru nu are efect suspensiv asupra executării ordonanței. Părțile pot introduce o cale de atac în termen de 15 zile de la anunțarea ordonanței.

Cererea de introducere a unei căi de atac împotriva unei ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare sau a executării acesteia trebuie depusă la instanța care audiază cauza. Recursul împotriva unei decizii privind o cale de atac este reglementat de normele generale.

Ultima actualizare: 15/01/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Malta

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Diferitele tipuri de măsuri asigurătorii sunt următoarele:

- mandatul de constatare;
- mandatul de sechestrul;
- mandatul de sechestrul aplicat unei activități comerciale în desfășurare;
- ordinul de poprire;
- mandatul de interdicție a plecării;
- mandatul de sechestrul al navelor maritime;
- mandatul de sechestrul al aeronavelor;

ordinul de interdicție.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

Măsurile sunt reglementate prin intermediul capitolului 12 din legislația malteză în temeiul secțiunilor 829 și urm. Dispozițiile legilor speciale se pot aplica, de asemenea, în anumite cazuri.

2.1 Procedura

Cererea de adoptare a uneia dintre măsurile menționate trebuie să se facă prin declarație sub jurământ dată de solicitant și trebuie să conțină originea și tipul de creanță sau cerere care se dorește să fie asigurată: dacă dreptul care se dorește a fi asigurat este o creanță sau o cerere care poate fi îndeplinită prin plata unei sume de bani, sumele trebuie menționate în cerere.

2.2 Principalele condiții

Aceste mandate sunt emise de instanță. Mandatul de constatare sau de interdicție a plecării, cu referire la jurământul depus de părât, nu poate fi emis de Curtea Magistraților (Malta) sau de Curtea Magistraților (Gozo) în jurisdicția sa inferioară. Mai mult, nu pot fi emise niciun fel de mandate de sechestru sau ordine de poprire împotriva guvernului pentru asigurarea unor drepturi sau cereri. Nu pot fi emise niciun fel de mandate de sechestru sau ordine de poprire împotriva membrilor forțelor armate sau împotriva oricărei nave aflate integral în slujba guvernului maltez, dacă o astfel de persoană se află în Malta împreună cu forța armată sau nava de care aparține. Nu se poate elibera niciun mandat de interdicție pentru asigurarea niciunui drept sau a unei cereri împotriva unui comandant, marinar sau a unei alte persoane înrolate legal, dacă nava de care acesta aparține a obținut autorizație de plecare, sau a unui inginer sau angajat cu orice grad de pe o navă cu abur.

Trebuie să se facă trimitere întotdeauna la secțiunea 829 și urm. din capitolul 12 din legislația malteză. Dispozițiile legilor speciale se pot aplica, de asemenea, în anumite cazuri.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Bunurile care fac obiectul acestor măsuri sunt bunuri mobile și imobile. Un mandat de sechestru poate fi emis, de asemenea, împotriva unei activități comerciale în desfășurare. Un mandat de sechestru asigurător poate fi emis pentru navele maritime mai lungi de 10 m, precum și pentru aeronave.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Efectul acestora variază în funcție de natura măsurii, dar în general nici bunurile mobile, nici cele imobile nu pot fi vândute sau transferate către părți terțe. Un mandat de constatare poate fi emis pentru a asigura un drept asupra obiectelor mobile: în acest caz, pentru ca solicitantul să poată exercita dreptul menționat, poate fi interesul său ca astfel de obiecte mobile să rămână în starea și locul actual. În cazul unui mandat de sechestru al unui bun mobil, grefierul sechestrează de la debitor articolul sau articolele indicate în cerere. Efectul unui mandat de sechestru aplicat unei activități comerciale în desfășurare este de a păstra totalitatea bunurilor activității în curs de desfășurare, inclusiv licențele și renumele și de a se asigura că aceasta nu este vândută parțial sau integral și, prin urmare, este păstrată în funcțiune: cu toate acestea, în orice caz, instanța nu va accepta o cerere de eliberare a unui mandat dacă se consideră că există alte mijloace de asigurare a sumei datorate. În mod contrar, efectul unui mandat de sechestru pentru navele maritime sau aeronave este de a confisca nava maritimă cu o lungime mai mare de 10 metri sau aeronava de la debitor, pentru a o preda autorității unde se află bunul respectiv și, de asemenea, pentru a impune autorității menționate să nu elibereze o astfel de navă maritimă sau aeronavă sau să nu permită debitorului să renunțe în orice fel la aceasta, în întregime sau parțial, sau să cedeze unei alte persoane orice drepturi privind aceasta. Obiectivul unui mandat de interdicție este acela de a împiedica o persoană să întreprindă o acțiune care poate fi prejudiciabilă pentru persoana care a solicitat mandatul.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Până când acestea sunt anulate de instanță sau retrase de partea care emite mandatul, fiecare mandat asigurător va rămâne în vigoare timp de 15 zile de la data la care se pronunță o hotărâre definitivă.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Nu există posibilitatea de a contesta aceste măsuri. Cu toate acestea, există posibilitatea emiterii unor mandate de anulare. În acest caz, persoana împotriva căreia este emisă o măsură asigurătorie poate depune o cerere la instanța care a emis măsura asigurătorie; în mod alternativ, dacă acțiunea a fost introdusă în instanță, acesta poate depune o cerere la instanța care judecă această cauză pentru a solicita revocarea măsurii asigurătorii, în întregime sau parțial, în temeiul unuia dintre următoarele motive:

măsura asigurătorie a încetat să mai fie valabilă;

oricare dintre condițiile impuse de lege pentru eliberarea măsurii asigurătorii nu mai este îndeplinită;

sunt disponibile alte garanții adecvate pentru satisfacerea cererii persoanei la a cărei solicitare a fost eliberată măsura asigurătorie, fie prin emiterea altei măsuri asigurătorii, fie dacă instanța consideră că această altă măsură oferă o garanție satisfăcătoare; sau

se dovedește că suma solicitată nu este justificată *prima facie* sau este excesivă; sau

instanța consideră că asigurarea furnizată este suficientă; sau

se demonstrează că în aceste circumstanțe ar fi nerezonabil menținerea în vigoare a măsurii asigurătorii, în întregime sau parțial, sau că măsura asigurătorie nu mai este necesară sau justificabilă integral sau parțial.

Ultima actualizare: 22/03/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Țările de Jos

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Există două tipuri de măsuri: măsuri provizorii și măsuri asigurătorii.

Măsurile provizorii sunt măsuri anterioare hotărârilor judecătorești în procedurile pe fond. Hotărârea pronunțată de instanță în cadrul procedurii pe fond poate să confirme măsurile provizorii sau să le anuleze.

Măsurile asigurătorii sunt măsuri destinate să garanteze faptul că debitorul își îndeplinește obligațiile. Aceste măsuri permit creditorilor să se asigure împotriva riscului de a nu primi ceea ce li se datorează.

Instanța poate să impună măsuri provizorii și măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului. Creditorul are dreptul prin lege să solicite anumite măsuri înainte de pronunțarea hotărârii, și chiar înaintea procedurii în instanță, care să contribuie la menținerea unor drepturi care pot fi exercitate numai după pronunțarea hotărârii. Intenția este de a se evita ca cealaltă parte să facă iluzoriu dreptul de recuperare al creditorului, de exemplu prin vânzarea bunurilor, ascunderea acestora, renunțarea la acestea sau grevarea lor de gaj sau ipotecă.

1.1 Măsurile provizorii

Măsurile provizorii pot fi impuse în procedurile prin care acestea sunt solicitate în mod specific sau în cadrul procedurilor privind fondul cauzei care sunt pendinte în fața instanței.

Se aplică norme speciale pentru măsurile provizorii în cadrul procedurilor de divorț.

1.2 Măsurile asigurătorii

A. Sechestrul (*conservatoir beslag*)

Instanța poate să acorde creditorului permisiunea de a pune sub sechestrul bunurile debitorului, în vederea conservării bunurilor până la momentul stabilirii dreptului solicitat de persoana care instituie sechestrul.

Există patru tipuri de sechestrul:

Sechestrul pentru colectarea de creanțe (*conservatoire verhaalsbeslagen*). Bunurile sunt puse sub sechestrul după ce instanța hotărăște că o creanță monetară trebuie lichidată.

Sechestrul în vederea predării unor bunuri mobile sau a livrării unor bunuri (*conservatoir beslag tot afgifte van roerende zaken of levering van goederen*). În acest caz, sechestrul este impus asupra debitorului pentru a garanta menținerea drepturilor în calitate de proprietar sau de beneficiar îndreptățit să primească livrarea.

Sechestrul marital anterior hotărârii judecătorești (*conservatoir marital beslag*). Soțul care solicită divorțul, separarea de drept sau lichidarea comunității de bunuri poate să instituie acest tip de sechestrul pentru a preveni scoaterea bunurilor din comunitatea de bunuri înainte de realizarea partajului.

Sechestrul pentru conservarea mijloacelor de probă (*conservatoir bewijsbeslag*). Scopul acestui sechestrul este de a proteja mijloacele de probă.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Această măsură se referă, în principal, la cazurile în care există un risc ca elementele sechestrate să fie eliminate. La solicitarea persoanei care instituie sechestrul, instanța hotărăște ca elementele sechestrate sau care urmează să fie sechestrate să fie predate unui custode care urmează să fie desemnat de instanță.

Păstrarea în condiții de siguranță poate fi dispusă, de asemenea, separat de punerea sub sechestrul.

C. Plasarea sub administrare

Bunurile care fac obiectul unui litigiu privind dreptul de proprietate pot fi plasate sub administrare judiciară de către instanță. De exemplu: există un litigiu privind dreptul de a livra al unei societăți. Punerea sub sechestrul sau păstrarea în condiții de siguranță a bunurilor societății ar putea împiedica continuarea activității sale economice. Administratorul poate gestiona societatea pe durata procedurii.

D. Aplicarea de sigilii și întocmirea de inventare

Cu permisiunea instanței subregionale (*kantonrechter*), bunurile care aparțin unei succesiuni sau anumite bunuri deținute în comun pot fi plasate sub sigiliul de către notar. Nu este necesară reprezentarea de către un avocat. Această măsură este rar utilizată. Aceasta poate fi solicitată, de exemplu, de către moștenitori, soțul supraviețuitor sau partenerul înregistrat, executorii testamentari și persoanele cu drept (limitat) la o parte din bunurile deținute în comun. Cererea de eliminare a sigiliului este adresată, de asemenea, instanței subregionale.

La cererea persoanelor menționate anterior, printre altele, instanța subregională poate dispune întocmirea unui inventar de către un notar. Nu este necesară reprezentarea de către un avocat. Obiectivul măsurii este de a stabili dimensiunea (și valoarea) patrimoniului succesoral. Cererea poate fi prezentată împreună cu o solicitare de aplicare a unui sigiliu sau de eliminare a sigiliului. Măsura cuprinde o scurtă descriere a tuturor activelor și pasivelor din patrimoniul succesoral și, la cererea uneia dintre părți, o evaluare a valorii bunurilor mobile. În cazul în care părțile nu pot ajunge la un acord cu privire la desemnarea evaluatorului (evaluatorilor) certificat (certificați), acesta (aceștia) este (sunt) numit (numiți) de către notar.

1.3 Executarea provizorie

Dacă se solicită acest lucru, instanța poate declara hotărârea sa ca fiind executorie cu titlu provizoriu în toate cazurile care apar, cu excepția cazului în care rezultă altfel din lege sau din natura cauzei. În cazul în care acest lucru nu rezultă din lege, titlul executoriu provizoriu trebuie să fie solicitat de către reclamant. Instanța nu poate pronunța un astfel de titlu din oficiu.

O hotărâre declarată executorie cu titlu provizoriu poate fi executată imediat chiar dacă sunt formulate obiecții sau se introduce un apel sau un recurs în casafie împotriva acesteia. Titlul executoriu poate acoperi integral sau parțial hotărârea. De asemenea, hotărârea ar putea fi executată fără să fie declarată executorie cu titlu provizoriu, dar executarea acesteia ar fi suspendată prin introducerea unei căi de atac. În cazul în care o hotărâre judecătorească este declarată executorie cu titlu provizoriu, executarea acesteia poate fi continuată sau chiar inițiată după introducerea unei căi de atac împotriva hotărârii.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

A. Sechestrul

Sechestrul este instituit cu permisiunea judecătorului instanței districtuale care este competent în materie de măsuri provizorii. Cererea pentru acordarea permisiunii este întocmită de către un avocat. Judecătorul se poate baza, în principiu, pe afirmațiile reclamantului. În principiu, debitorul nu este audiat. De regulă, hotărârea judecătorească este emisă în aceeași zi. În cazul unei creanțe monetare, judecătorul stabilește suma pentru care se acordă permisiunea. Judecătorul poate dispune furnizarea unei garanții pentru eventualele daune cauzate de sechestrul.

Sechestrul este instituit printr-un act notificat de către un executor judecătoresc. O persoană care instituie un sechestrul și despre care ulterior se constată că a instituit în mod abuziv sechestrul poate fi obligată la plata de daune-interese.

Procedura prin care se solicită punerea sub sechestrul generează costuri, cum ar fi: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>), costurile suportate vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>) și onorariile executorului judecătoresc (<http://www.kbvg.nl/>).

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Păstrarea în condiții de siguranță este dispusă la cererea părții care instituie sechestrul de către judecătorul instanței districtuale care este competent în materie de măsuri provizorii. Partea împotriva căreia se instituie sechestrul și orice alte părți interesate sunt audiate, cu excepția cazului în care circumstanțe excepționale împiedică acest lucru. Nu este permisă nicio cale de atac împotriva unui astfel de ordin. Judecătorul poate dispune constituirea unei garanții. Judecătorul instanței districtuale care este competent în materie de măsuri provizorii poate dispune păstrarea în condiții de siguranță separat de punerea sub sechestrul.

Procedura prin care se solicită păstrarea în condiții de siguranță generează costuri, cum ar fi: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>), costurile suportate în vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>) și onorariile executorului judecătoresc.

C. Plasarea sub administrare

La cererea părții interesate, judecătorul instanței districtuale care este competent în materie de măsuri provizorii pune bunurile în litigiu sub administrare. Măsura nu este legată de un eventual sechestrul instituit. Eventualele sechestrul instituite asupra bunurilor nu limitează competențele administratorului. Măsura poate acoperi toate tipurile de bunuri, mobile și imobile, precum și drepturi de proprietate. Administrarea prezintă interes, în principal, pentru a asigura continuitatea gestionării bunurilor societăților de către o parte terță independentă, de exemplu pe durata procedurii.

Procedura prin care se solicită plasarea sub administrare generează costuri, cum ar fi: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>), costurile suportate vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>) și salariul administratorului.

D. Măsuri provizorii

Procedurile provizorii pot fi desfășurate complet separat de procedura pe fond și nu trebuie să fie urmate în mod necesar de aceasta.

Judecătorul instanței districtuale competent în materie de măsuri provizorii are competența de a acorda măsuri provizorii, dacă este cazul, în toate domeniile. Judecătorul instanței subregionale este competent, de asemenea, în cauzele pentru care urmează să se pronunțe în cadrul unei proceduri pe fond. În plus față de competența teritorială normală, instanța pe a cărei rază teritorială urmează să fie luată măsura are o competență suplimentară. Fiecare ordin sau interdicție care ar putea fi solicitat(ă) în cadrul procedurii pe fond poate fi solicitat(ă) în cadrul procedurilor provizorii. Creanțele monetare pot fi permise în anumite condiții (a se vedea punctul 2.2).

În cadrul procedurilor în fața judecătorului competent în materie de măsuri provizorii, reclamantul trebuie să fie asistat de un avocat. Părătul poate fi asistat de un avocat. În cadrul procedurilor desfășurate în fața judecătorului instanței subregionale, părțile se pot prezenta fără asistența unui avocat. Audierea este orală și informală. Hotărârea este pronunțată, de regulă, după câteva săptămâni. Instanța poate declara din oficiu că măsura provizorie este executorie cu titlu provizoriu. „Provizoriu” înseamnă că hotărârea este reversibilă din punct de vedere juridic. O hotărâre diferită poate fi emisă în orice alte proceduri pe fond.

Această procedură generează următoarele costuri: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>), onorariile executorului judecătoresc (<http://www.kbvg.nl/>) și, pentru reclamant, costurile suportate în vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>).

Măsurile provizorii pot fi acordate, de asemenea, în cadrul unei proceduri pe fond care este pendinte, acestea aplicându-se pe durata litigiului. Măsura provizorie care urmează să fie solicitată trebuie să fie legată de cererea din procedura principală. Această procedură este foarte puțin utilizată.

În cauzele de divorț, măsurile provizorii sunt solicitate pe durata procedurii și pentru o anumită perioadă de timp ulterior acesteia. Printre exemple se numără: domiciliul conjugal, produsele destinate utilizării cotidiene, copiii și alocația de întreținere pentru soț/soție care urmează să fie plătită de celălalt soț. Aceste măsuri sunt solicitate prin cerere separată, înaintea, în timpul și chiar ulterior procedurilor de divorț, până în momentul în care acestea încetează să mai producă efecte. Procedura orală trebuie să fie inițiată cel târziu în a treia săptămână după depunerea cererii, iar judecătorul se va pronunța cât mai curând posibil.

Această procedură generează următoarele costuri: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>) și costurile suportate în vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>).

E. Executarea provizorie

În cadrul procedurii de citare ordinară, instanța poate, la cererea solicitantului, să declare hotărârea sa integral sau parțial executorie cu titlu provizoriu, cu excepția cazului în care rezultă altfel din lege sau din natura cauzei. Aceasta poate condiționa forța executorie cu titlu provizoriu de constituirea unei garanții. Declarația privind forța executorie provizorie este posibilă, de asemenea, din oficiu în cadrul procedurii provizorii. Același lucru este valabil în cazul procedurilor privind cererea.

2.2 Principalele condiții

A. Sechestrul

Cererea trebuie să conțină anumite informații: natura sechestrului care urmează să fie instituit și dreptul invocat de solicitant și, în cazul unei creanțe monetare, de asemenea valoarea (maximă) a acesteia. În plus, în funcție de sechestrul care urmează să fie instituit, trebuie să se demonstreze dacă teama de însușire ilegală este întemeiată. Nu este impus un interes urgent.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

În cazul unei cereri formulate de o persoană care instituie sechestrul, nu este obligatoriu ca aceasta să aibă un caracter urgent. Cu toate acestea, în cadrul procedurilor provizorii, reclamantul trebuie să aibă un interes urgent. Teamă de însușire ilegală nu trebuie să fie demonstrată.

C. Plasarea sub administrare

Aceasta implică proceduri provizorii, prin urmare, reclamantul trebuie să aibă un interes urgent. Teamă de însușire ilegală nu trebuie să fie demonstrată.

D. Măsurile provizorii

În cadrul procedurilor provizorii, reclamantul trebuie să aibă un interes urgent, instanța analizează interesele părților, iar decizia prevede măsuri provizorii. Interesul urgent al reclamantului nu trebuie să se bazeze pe circumstanțe care țin de pârât. Cererea poate fi contestată sau contestabilă. Se aplică cerințe mai stricte în ceea ce privește admisibilitatea creanțelor monetare în cadrul procedurilor provizorii. Interesul urgent al reclamantului este examinat în detaliu, în timp ce riscul imposibilității de rambursare - care poate conduce la respingerea măsurii provizorii - va trebui, de asemenea, să fie luat în considerare în evaluarea intereselor. În toate instanțele districtuale, sunt posibile proceduri provizorii pentru colectarea creanțelor pentru creanțele necontestate sau creanțele care nu pot fi contestate în mod rezonabil și care decurg dintr-un acord cu privire la bunuri livrate și/sau servicii prestate.

Pentru măsurile provizorii în cadrul procedurilor de divorț și alte proceduri pe fond, nu se aplică cerințe privind posibilitatea de contestare sau urgența cauzei. Teamă de însușire ilegală este, de asemenea, lipsită de relevanță.

E. Executarea provizorie

Nu se aplică.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

Scopul măsurilor asigurătorii este de a menține o situație *de facto* sau *de jure* pentru conservarea drepturilor (de recurs). Scopul măsurilor provizorii este de a crea o situație *de facto* sau *de jure* înaintea pronunțării unei hotărâri în procedura pe fond.

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

A. Sechestrul

În principiu, sechestrul este posibil asupra tuturor tipurilor de bunuri, cu excepția activelor destinate serviciilor publice și elementelor menționate la articolele 447, 448 și 712 din Codul de procedură civilă (*Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering*). O parte din salarii și din alte drepturi de plată periodice nu este eligibilă pentru punere sub sechestrul. De asemenea, sechestrul poate fi instituit asupra unui drept limitat sau asupra unei părți dintr-un activ. În acest caz, sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, normele privind punerea sub sechestrul a unor astfel de active (articolul 707 din Codul de procedură civilă).

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Bunurile mobile care nu constituie bunuri înregistrate.

C. Plasarea sub administrare

Toate bunurile pentru care dreptul asupra lor este în litigiu.

D. Măsurile provizorii

Toate tipurile de bunuri pot face obiectul unei cereri în cadrul procedurilor provizorii sau al unei cereri de instituire a unor măsuri asigurătorii în procedura pe fond.

E. Executarea provizorie

Nu se aplică.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul

Consecința punerii sub sechestrul este aceea că activele sechestrate sunt înghețate. Partea împotriva căreia s-a instituit sechestrul nu mai poate vinde, ceda, greva sau închiria bunurile etc. Această incapacitate de a dispune de bunuri este relativă: aceasta are efect numai în relație cu persoana care instituie sechestrul. În cazul unui sechestr prin poprire, terțul poprit trebuie, de asemenea, să se abțină de la a efectua alte plăți sau de la a preda bunurile. Cu toate acestea, dobânditorul terț de bună credință este protejat în anumite condiții. În cazul unui sechestr prin poprire, terțul poprit este obligat să declare ceea ce deține în numele părții împotriva căreia a fost instituit sechestrul. Retragerea bunurilor puse sub sechestrul se sancționează.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Retragerea bunurilor păstrate în condiții de siguranță se sancționează.

C. Plasarea sub administrare

Administrarea bunurilor este transferată administratorului.

D. Măsuri provizorii

Conformarea este asigurată adeseori prin impunerea unei penalități cu titlu cominatoriu.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul

Atunci când acordă permisiunea pentru punerea sub sechestrul, instanța trebuie să specifice întotdeauna termenul în care trebuie să fie depusă cererea în acțiunea principală. În cazul în care o acțiune principală nu este încă pendinte, instanța prevede un termen în permisiunea de punere sub sechestrul, de cel puțin opt zile de la sechestrul, în care trebuie să fie introdusă acțiunea principală. Numai procedurile de obținere a unui titlu executoriu pentru plata creanței, pentru care a fost instituit sechestrul drept asigurare, pot fi considerate acțiuni principale. În timp, măsura sechestrului poate fi ridicată de către instanța la cererea persoanei ale cărei bunuri au fost puse sub sechestrul sau la cererea unei alte părți interesate. În cazul în care termenul stabilit de instanță este depășit, sechestrul devine caduc.

Sechestrul devine executoriu de îndată ce persoana care instituie sechestrul a obținut un titlu executoriu, iar acest titlu a fost notificat sau comunicat părții împotriva căreia a fost instituit sechestrul (și în cazul unei poprii, de asemenea, părții terțe).

În cazul în care cererea introductivă din acțiunea principală este respinsă în mod irevocabil, sechestrul devine caduc. Sechestrul poate fi ridicat la cererea părții împotriva căreia a fost instituit acesta.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Măsura păstrării în condiții de siguranță poate fi ridicată de către judecătorul competent în materie de măsuri provizorii la cererea fiecărei părți interesate în cadrul procedurilor provizorii. Acest judecător stabilește, dacă este necesar, partea căreia custodele trebuie să îi predea bunurile. Ridicarea sechestrului pe care se bazează păstrarea în condiții de siguranță rezultă în ridicarea măsurii păstrării în condiții de siguranță. Custodele livrează ulterior bunurile părții împotriva căreia a fost instituit sechestrul. După ce partea îndreptățită să primească bunurile a fost stabilită prin hotărâre declarată definitivă sau executorie cu titlu provizoriu, custodele predă bunurile persoanei în cauză.

C. Plasarea sub administrare

În cazul în care nu a fost încă formulată în instanță cererea în acțiunea principală, aceasta trebuie să fie depusă într-un termen care urmează să fie stabilit de instanță. În cazul în care acest termen este depășit, administrarea se încheie.

După ce partea îndreptățită să primească bunurile a fost stabilită prin hotărâre declarată definitivă sau executorie cu titlu provizoriu, administratorul predă bunurile persoanei în cauză. Măsura administrării este ridicată prin intermediul unei decizii comune a părților sau, la cererea uneia dintre acestea, de către judecătorul competent în materie de măsuri provizorii.

D. Măsuri provizorii

Măsurile provizorii se aplică până la momentul în care instanța pronunță o hotărâre în procedura pe fond.

Judecătorul în cadrul procedurilor provizorii poate, de asemenea, să limiteze perioada de valabilitate a măsurilor sau să le condiționeze de introducerea acțiunii pe fond într-un anumit termen-limită. De asemenea, măsurile provizorii dispuse în cadrul procedurii pe fond se încheie în cazul în care acțiunea principală este încheiată prematur.

Măsurile provizorii în cadrul procedurii de divorț pot rămâne în vigoare pentru o anumită perioadă de timp după divorț. Acestea pot fi modificate sau retrase. Măsurile provizorii dispuse înainte de inițierea procedurii de divorț devin caduce în cazul în care cererea de divorț nu este depusă în termen de patru săptămâni de la decizia de acordare a măsurilor provizorii.

E. Executarea provizorie

Instanța de apel poate suspenda executarea. Suspendarea poate fi obținută, de asemenea, prin intermediul procedurii de executare.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Norme generale

Se poate formula declarație de opoziție, apel și recurs în casație împotriva unei hotărâri judecătorești.

Declarația de opoziție poate fi depusă la instanța care a pronunțat hotărârea în lipsă, de către partea care a fost condamnată în lipsă, în termen de patru săptămâni (dată de început variabilă).

Apelul (pentru sume care depășesc 1 750 EUR) poate fi introdus în fața instanței de apel, de către partea căzută în pretenții, în termen de trei luni de la data pronunțării hotărârii.

Recursul în casație poate fi introdus la Curtea Supremă a Țărilor de Jos (*oge Raad der Nederlanden*), de către partea căzută în pretenții, în termen de trei luni de la data pronunțării hotărârii fie în primă instanță și în instanța superioară, fie în apel.

Apelul la instanța de apel și recursul în casație la Curtea Supremă a Țărilor de Jos împotriva unei hotărâri sunt posibile.

Apelul este introdus de către solicitant și părțile interesate care s-au prezentat în cadrul procedurii, în termen de trei luni de la data pronunțării hotărârii, și de către alte părți interesate, în termen de trei luni de la data notificării hotărârii judecătorești respective.

Recursul în casație poate fi introdus de către părțile care s-au prezentat în una dintre instanțele precedente, în termen de trei luni de la data pronunțării hotărârii.

Aceste căi de atac au ca efect suspendarea executării, cu excepția cazului în care hotărârea a fost declarată executorie cu titlu provizoriu.

A. Sechestrul

Nu este permisă o cale de atac superioară împotriva permisiunii de instituire a sechestrului [articolul 700 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Persoana care instituie sechestrul poate introduce apel și, ulterior, un recurs în casație împotriva unei decizii prin care se respinge cererea.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

În cazul în care păstrarea în condiții de siguranță a fost dispusă la cererea persoanei care instituie sechestrul, nu este permisă o cale de atac superioară împotriva hotărârii.

Solicitantul poate introduce apel și, ulterior, un recurs în casație împotriva respingerii cererii.

Pot fi formulate declarații de opoziție, apel și recurs în casație împotriva unei hotărâri judecătorești provizorii.

C. Plasarea sub administrare

Pot fi formulate declarații de opoziție, apel și recurs în casație împotriva unei hotărâri de plasare a unor bunuri sub administrare.

D. Măsuri provizorii

Pot fi formulate declarații de opoziție, apel și recurs în casație împotriva măsurilor provizorii acordate în cadrul procedurilor provizorii sau al procedurii pe fond. Apelul sau recursul în casație împotriva măsurilor provizorii acordate în cadrul procedurilor de divorț nu este permis.

E. Executarea provizorie

În cazul în care o hotărâre nu a fost declarată executorie cu titlu provizoriu, o astfel de declarație mai poate fi obținută în apel sau în recurs în casație sau prin intermediul procedurii de executare. În cazul în care o hotărâre judecătorească este declarată executorie cu titlu provizoriu, judecătorul în instanța de apel poate să suspende executarea. Acest lucru nu este posibil în cadrul unui recurs în casație. Suspendarea poate fi obținută, de asemenea, prin intermediul procedurii de executare.

Ultima actualizare: 10/05/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Austria

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii și preventive sunt exemple de măsuri asigurătorii. Dreptul austriac prevede următoarele măsuri asigurătorii:

măsurile de conservare a probelor;

măsurile pentru realizarea vânzării forțate a garanției reale;

ordinele provizorii.

Toate aceste măsuri asigurătorii au ca trăsătură comună faptul că părțile nu au obligația de a-și demonstra cererile; acestea trebuie să furnizeze doar probe *prima facie* în sprijinul cererilor lor (adică să le demonstreze în mod credibil).

Ordinele provizorii sunt cele mai importante dintre aceste măsuri, acesta fiind motivul pentru care notele de mai jos se limitează la acestea.

Ordinele provizorii sunt hotărâri judecătorești sub forma unor ordonanțe având ca scop asigurarea executării viitoare, reglementarea situațiilor actuale pentru o anumită perioadă de timp sau obținerea unui rezultat provizoriu satisfăcător privind o cerere.

Ordinele provizorii sunt subdivizate în acțiuni care au ca scop:

garantarea unei cereri de plată a unei sume de bani;

garantarea unei cereri privind executarea unei acțiuni;

protejarea unui drept sau a unui raport juridic.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Ordinele provizorii sunt pronunțate numai la cerere. Părțile sunt reclamantul și pârâtul. Următoarele instanțe au competența de a pronunța ordine provizorii:

pe parcursul procedurii deja în curs: instanța de judecată din cadrul aceleiași instanțe;

pe parcursul procedurii de executare: instanța de executare;

înainte de acțiunea principală în cadrul unei proceduri contencioase sau între procedura de judecată și cea de executare: instanța districtuală (*Bezirksgericht*) din districtul în care este situat locul de competență generală al pârâtului;

în mod alternativ, locul de competență al obiectului ordinului sau al locului de reședință permanent sau temporar al debitorului parte terță sau instanța districtuală în cadrul căreia se desfășoară prima ședință de executare.

Întrucât procedura este conformă cu dispozițiile de executare, reprezentarea juridică nu este obligatorie în primă instanță.

Actele de executare propriu-zise (precum confiscarea de către instanță) sunt efectuate *ex officio* (de către executorul judecătorec). Ca regulă generală,

costurile unui ordin provizoriu, care depind de valoarea cererii care trebuie garantate, sunt suportate inițial de reclamant. Un reclamant poate solicita rambursarea costurilor doar dacă acesta câștigă în cadrul procedurii principale pentru care a fost formulată cererea în cadrul procedurii principale. Totuși, în cazul în care pârâtul câștigă în etapa pronunțării unui ordin provizoriu, acesta va avea deja dreptul la rambursarea costurilor.

2.2 Principalele condiții

În vederea obținerii unui ordin provizoriu, partea vătămată trebuie să depună o cerere în care declară și dovedește cu o probă *prima facie* existența și un risc aferent unei creanțe monetare, unei cereri nemonetare pentru altă acțiune sau unui drept ori unui raport juridic disputat.

În scopul obținerii unui ordin provizoriu cu scopul garantării unei creanțe monetare, reclamantul trebuie să furnizeze probe *prima facie* ale riscului subiectiv; adică probe *prima facie* că, în lipsa unui ordin, pârâtul va lua măsuri pentru a îngreuna sau a complica colectarea sumei de bani care face obiectul creanței.

Pentru toate celelalte tipuri de ordine provizorii, numai probele *prima facie* ale unui risc obiectiv sunt necesare, adică, în lipsa unui ordin provizoriu, urmărirea și satisfacerea cererii în instanțe ar fi împiedicate sau foarte complicate, în special ca urmare a unei modificări a situației actuale a obiectului ordinului.

Pentru ordinele provizorii care au ca obiectiv garantarea sumei de bani care face obiectul creanței și pentru alte tipuri de ordine provizorii, ca probă *prima facie* a riscului este suficientă dovada că cererea va trebui să fie aplicată în țări în care o astfel de aplicare nu este garantată nici de tratatele internaționale, nici de legislația UE.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Toate mijloacele disponibile pentru garantarea sumei de bani care face obiectul creanței sunt prezentate în Codul de executare (*Exekutionsordnung*).

Acestea sunt:

măsurile pentru confiscarea și administrarea activelor mobile;

un ordin prin care se interzice înstrăinarea sau ipotecarea activelor corporale mobile;

un ordin de interdicție pentru terțe părți;

măsuri de administrare a proprietății pârâtului;

un ordin prin care se interzice înstrăinarea sau grevarea proprietății sau a drepturilor înregistrate în registrul funciar.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Efectele acestor măsuri variază în funcție de garanțiile oferite. Confiscarea și administrarea activelor corporale mobile îndepărtează respectivele active de sub influența personală directă a părâtului. În principiu, chiar înstrăinarea legală a activelor confiscate și administrate este nulă și neavenită. Legea acordă instanțelor dreptul general de a da indicații „necesare sau utile”, în timp ce bunurile sunt reținute și administrate în scopul de a împiedica modificări care ar reduce valoarea acestora sau veniturile obținute din acestea. Astfel de indicații pot include, de exemplu, vânzarea de bunuri perisabile confiscate. Toate acțiunile de înstrăinare care încalcă o interdicție legată de înstrăinarea sau de grevarea activelor corporale mobile sunt nule și neavenite. Ordinele de interdicție impuse terțelor părți de către instanță interzic părâtului să utilizeze sau să colecteze orice sume de bani care fac obiectul unei creanțe de la terțe părți. În același timp, terțelor părți li se impune să nu efectueze plata de datorii față de părât și să nu livreze articole datorate acestuia sau să întreprindă orice acțiune care ar îngreuna sau ar complica excesiv executarea în legătură cu creanța sau cu articolele datorate sau care urmează să fie livrate, până la o notificare ulterioară din partea instanței. Cu alte cuvinte, debitorilor terți li se poate interzice doar îndeplinirea unei obligații sau subminarea îndeplinirii unei obligații; acestora nu li se poate interzice efectuarea plății în favoarea reclamantului sau exercitarea oricărui drept. Părțile terțe care nu respectă ordinul sunt răspunzătoare pentru daunele cauzate. Faptul că înstrăinările care au loc cu încălcarea unui ordin sunt nule și neavenite nu este reglementat în mod expres prin lege, iar părerile juridice din Austria sunt împărțite cu privire la acest subiect.

Un administrator numit și care va fi supravegheat ulterior de instanță administrează bunurile imobile ale părâtului.

O mențiune este făcută în registrul funciar care să ateste că debitorului îi este interzisă înstrăinarea sau grevarea proprietății sale sau a drepturilor înregistrate în registrul funciar. După efectuarea înscrierii, sunt posibile înstrăinarea voluntară a proprietății sau a drepturilor de către părât și înregistrarea corespunzătoare în registrul funciar, dar au numai efect limitat în ceea ce îl privește pe reclamant. Numai dacă cererea reclamantului este respinsă de instanță printr-o hotărâre definitivă sau dacă ordinul provizoriu este anulat, părțile terțe ajung în posesia deplină a drepturilor lor, inclusiv în ceea ce privește reclamantul, iar interdicția poate fi eliminată.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Un ordin provizoriu este valabil doar pentru o anumită perioadă de timp, chiar dacă aceasta poate fi prelungită la cererea reclamantului. În cazul în care un ordin provizoriu este emis separat de procedura de fond, instanța trebuie să stabilească un termen rezonabil pentru dovedirea cererii garantate și pentru depunerea unei plângeri sau cereri de executare. Părâtul poate suspenda executarea ordinului și poate anula ordinele deja executate prin depunerea unei sume prin care se achită de datorii.

Ordinele provizorii trebuie să fie anulate la cerere sau *ex officio* dacă:

- termenul-limită pentru motivarea cererii a expirat;
- ordinul provizoriu a fost executat într-o măsură mai mare decât era necesar în vederea protejării reclamantului;
- condițiile de aplicare a ordinului nu mai sunt îndeplinite;
- părâtul a plătit o sumă prin care se achită de datorii sau a oferit o garanție;
- motivele care au stat la baza ordinului nu se mai aplică.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Există două tipuri de recurs prevăzute în procedura privind ordinele provizorii și niciuna dintre acestea nu are ca efect întârzierea procedurilor:

o contestație la ordinul provizoriu în sine: dacă părâtul și debitorul terț nu au mai fost audiați, aceștia pot formula o obiecție în termen de 14 zile. Ar putea fi aduse noi probe pentru a asigura un proces echitabil. Instanța de prim grad de jurisdicție hotărăște printr-un ordin cu privire la astfel de obiecții și audierea recursului nu este deschisă publicului;

un recurs cunoscut sub denumirea „*Rekurs*” este, de asemenea, disponibil împotriva unui ordin emis în procedura ordinului provizoriu. Termenul de recurs este de 14 zile. Procedura de recurs este o procedură întemeiată doar pe piesele existente deja la dosar, prin care este interzisă depunerea unor elemente probatorii noi. Un recurs introdus pe motive de drept poate fi, de asemenea, depus împotriva unui ordin confirmat de emitere a unui ordin provizoriu, dar nu și în cazul în care cererea privind ordinul a fost respinsă.

Norme speciale:

Legea prevede următoarele:

- cazare temporară pentru un soț (divorțat);
- reglementări temporare, utilizarea sau păstrarea în condiții de siguranță a bunurilor matrimoniale și a economiilor matrimoniale;
- cazare temporară pentru un copil;
- ordine provizorii pentru prevenirea cazurilor de violență domestică;
- ordine provizorii pentru prevenirea violenței în general;
- ordine provizorii pentru prevenirea încălcării vieții private;
- măsuri pentru a satisface necesitatea urgentă de cazare a unuia dintre soți;
- chirie temporară.

Dintre aceste norme speciale, ordinele provizorii pentru prevenirea violenței sunt deosebit de importante. Austria dispune de un sistem foarte simplu, dar eficient de protecție împotriva violenței, care permite ca un rezident violent să fie expulzat din domiciliu și să i se interzică să se întoarcă acolo. Unei persoane al cărei comportament violent face nerezonabilă posibilitatea întâlnirii cu cealaltă persoană i se poate interzice, de asemenea, frecventarea anumitor locuri sau stabilirea de contacte. Aspectul cel mai important este că acest sistem prevede o cooperare strânsă în domeniul prevenirii violenței domestice între poliție, instanță, centrul local pentru violență domestică și, în cazul în care sunt implicați minori, agențiile de asistență pentru copii și tineri. În anumite cazuri, se prevede, de asemenea, reprezentarea de către o organizație de sprijinire a victimelor.

Forțele de ordine au competența să emită, în baza legilor polițienești, un ordin de expulzare sau de restricție de maximum două săptămâni pentru persoanele care au pus în pericol viața, sănătatea sau libertatea unei alte persoane. În cazul în care este depusă în fața instanței o cerere privind un ordin provizoriu, ordinul este extins la un număr maxim de patru săptămâni. Poliția trebuie să informeze, de asemenea, centrul local de violență domestică, astfel încât acesta să poată oferi sprijin victimelor.

În cazul în care o persoană face intolerabilă posibilitatea de continuare a coabitării pentru cealaltă persoană prin agresiune fizică, amenințare cu agresiune fizică sau orice comportament care aduce atingere grav sănătății mintale a celeilalte persoane, la cererea celeilalte persoane, instanța trebuie:

- să oblige persoana respectivă să părăsească locuința și imediata vecinătate a acesteia și
  - să nu revină la domiciliu sau în imediata vecinătate în perioada în care locuința este utilizată pentru a răspunde nevoii urgente de cazare pentru reclamant.
- În plus, instanța îi poate interzice persoanei expulzate să frecventeze anumite locații (precum strada din afara domiciliului sau școala copilului) și o poate obliga să se abțină de la întâlniri cu reclamantul sau de la stabilirea de contacte cu acesta, cu condiția ca acest lucru să nu contravină intereselor reale ale părâtului.

Ordinele provizorii emise în legătură cu procedura principală, precum procedura de divorț, procedura de anulare, procedura de împărțire a bunurilor sau procedura de clarificare a drepturilor de utilizare a gospodăriei, se aplică până la pronunțarea hotărârii finale în acțiunea principală. Ordinele provizorii pot fi

emise indiferent dacă părțile locuiesc încă sau nu mai locuiesc împreună și în mod independent de procedura principală. Cu toate acestea, dacă nicio acțiune principală nu este în desfășurare, un ordin nu poate fi emis pentru o perioadă mai lungă de șase luni.

În cazul în care condițiile prevăzute în acest scop sunt îndeplinite, un ordin provizoriu trebuie să fie executat imediat fie *ex officio*, fie la cerere. Autoritatea de executare (executorul judecătoresc) trebuie să ordone părâtului să părăsească domiciliul și să renunțe la toate cheile de la domiciliu și să le depună în instanță. Atunci când este executat un ordin pentru violență domestică, instanța poate instrui forțele de ordine să solicite colaborarea agenților responsabili cu aplicarea legii și ordinii aflați la dispoziția lor. Acesta este un fenomen frecvent în practică, ceea ce înseamnă că ordinele provizorii legate de actele de violență sunt în general executate de poliție și nu de către un executor judecătoresc.

Ultima actualizare: 30/07/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [pl](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi: [en](#).

Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Polonia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Tipul de măsură depinde de natura creanței care urmează să fie asigurată. În temeiul articolului 747 din Codul de procedură civilă (*kodeks postępowania cywilnego*), creanțele pecuniare sunt garantate prin:

punerea sub sechestrul a unor bunuri mobile, a unor remunerații și salarii, a unor creanțe dintr-un cont bancar sau a altor creanțe ori a unui alt drept de proprietate;

grevarea bunului imobil al părții obligate cu o ipotecă obligatorie;

stabilirea unei interdicții privind cedarea sau grevarea unor bunuri imobile pentru care nu există un registru funciar sau ipotekar sau pentru care registrul funciar și ipotekar a fost pierdut sau distrus;

grevarea unei nave sau a unei nave aflate în construcție cu o ipotecă maritimă;

stabilirea unei interdicții privind cedarea dreptului de proprietate în regim de locație comună asupra spațiului;

stabilirea reorganizării judiciare a unei întreprinderi sau a unei exploatații agricole a părții obligate sau a unei unități care face parte dintr-o întreprindere sau o parte a acesteia sau a unei părți a unei exploatații agricole a părții obligate.

Dacă se încearcă obținerea unei ordonanțe președințiale cu privire la alte creanțe decât cele de natură pecuniară, instanța emite ordonanța președințială pe care o consideră adecvată în cazul respectiv, fără a exclude măsuri menite să garanteze creanțele pecuniare (articolul 755 din Codul de procedură civilă). În particular, instanța poate:

să reglementeze drepturile și obligațiile părților sau ale participanților la proceduri pe durata acestora;

să instituie o interdicție privind înstrăinarea elementelor sau a drepturilor care fac obiectul procedurii;

să suspende procedura de executare sau alte proceduri care vizează punerea în aplicare a unei hotărâri;

să ia hotărâri privind custodia minorilor și contactele cu un copil;

să dispună înregistrarea unui mențiuni adecvate în registrul funciar și ipotekar sau într-un alt registru adecvat.

Interesele părților sau ale participanților la o procedură ar trebui să fie luate în considerare atunci când se alege forma sub care va fi emisă ordonanța președințială, pentru a se asigura protecția juridică adecvată pentru partea care se califică și pentru a nu împovăra excesiv partea obligată.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Procedurile de emitere a unei ordonanțe președințiale sunt instituite:

la cererea unei părți sau a unui participant la procedură depusă la instanța judecătorească competentă să examineze cauza în primă instanță. În cazul în care această instanță nu poate fi identificată, instanța competentă este instanța în a cărei rază teritorială urmează să fie pusă în aplicare ordonanța președințială sau, în absența acestei baze sau în cazul în care ordonanța președințială urmează să fie pusă în aplicare în raza teritorială a unor instanțe diferite, instanța districtuală din Varșovia (*sąd rejonowy dla m.st. Warszawy*). O cerere de emitere a unei ordonanțe președințiale depusă pe durata procedurii este analizată de către instanța pe rolul căreia se află cauza, cu excepția cazului în care această instanță este Curtea Supremă (*Sąd Najwyższy*). În astfel de cazuri, instanța de prim grad de jurisdicție decide dacă ordonanța președințială ar trebui sau nu să fie emisă (articolul 734 din Codul de procedură civilă);

din oficiu, în cazurile în care procedurile pot fi inițiate din oficiu (articolul 732 din Codul de procedură civilă).

Cererile de emitere a unei ordonanțe președințiale sunt depuse în scris. Acestea ar trebui să precizeze forma sub care trebuie emisă ordonanța președințială și, în cazul unei creanțe monetare, de asemenea, valoarea acesteia (care nu poate depăși valoarea creanței, calculată împreună cu dobânda de la data la care este emisă ordonanța președințială, precum și luând în considerare costurile aferente, și poate include, de asemenea, costurile preconizate ale procedurilor), precum și circumstanțele care justifică cererea. Dacă se depune o cerere de emitere a unei ordonanțe președințiale înainte de instituirea procedurii, ar trebui furnizat un rezumat al obiectului cauzei (articolul 736 din Codul de procedură civilă).

Garanția poate fi furnizată înainte de inițierea procedurilor sau în timpul acestora. După ce entitatea care se califică a obținut un titlu executoriu, ordonanța președințială poate fi emisă numai dacă prin aceasta se urmărește asigurarea unei creanțe pentru care termenul de executare nu a expirat încă [articolul 730 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Dacă o ordonanță președințială este acordată înainte de instituirea procedurilor, instanța stabilește un termen până la care ar trebui depusă scrisoarea de inițiere a procedurilor, sub sancțiunea anulării ordonanței președințiale. Acest termen nu trebuie să depășească două săptămâni (articolul 733 din Codul de procedură civilă).

Cererile de emitere a unei ordonanțe președințiale trebuie să fie examinate fără întârziere, în termen de o săptămână de la data la care sunt depuse în instanță, cu excepția cazului în care dispoziții speciale prevăd altfel. În cazul în care un act de drept prevede ca cererile să fie examinate în timpul unei audieri, audierea în cauză ar trebui să fie programată în termen de o lună de la data la care a fost depusă cererea (articolul 737 din Codul de procedură civilă).

Ordonanța președințială este emisă în baza unei hotărâri judecătorești.

2.2 Principalele condiții

Ordonanța președințială poate fi solicitată în toate chestiunile civile examinate de o instanță judecătorească sau o instanță de arbitraj (articolul 730 din Codul de procedură civilă).

Condițiile pentru emiterea ordonanței președințiale sunt următoarele: cererea și interesul juridic în emiterea acesteia trebuie să fie fundamentate. Există un interes juridic în emiterea unei ordonanțe președințiale în cazul în care va fi imposibil sau foarte dificil să se pună în aplicare hotărârea pronunțată în cauza respectivă sau în caz contrar, va fi imposibil sau foarte dificil să se atingă scopul procedurii în cazul în care nu este emisă ordonanța președințială (articolul 7301 din Codul de procedură civilă).

Scopul ordonanței președințiale nu poate fi acela de satisfacere a creanței, cu excepția cazului în care un act de drept prevede altfel (articolul 731 din Codul de procedură civilă).

Instanța poate să condiționeze punerea în aplicare a ordonanței președințiale de constituirea unei depozit de către entitatea calificată pentru garantarea creanțelor entității obligate rezultate din punerea în aplicare a ordonanței președințiale, cu excepția cazului în care entitatea îndreptățită este Trezoreria și a cazului în care garanția este furnizată pentru creanțe de întreținere, pensie de invaliditate sau sume datorate unui angajat în chestiuni legate de dreptul muncii cu un nivel care nu depășește remunerația lunară completă a acestora (articolul 739 din Codul de procedură civilă).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

O ordonanță președințială poate fi emisă pentru a avea drept obiect:

active mobile;

indemnizații și salarii;

creanțe asupra unui cont bancar sau alte creanțe, sau un alt drept de proprietate;

bunuri imobile;

nave sau nave în construcție;

dreptul de proprietate în regim de locație comună asupra spațiului;

o întreprindere sau exploatație agricolă, o unitate care face parte dintr-o întreprindere sau o parte a acesteia sau o parte a unei exploatații agricole.

Ordonanța președințială nu poate să acopere elemente, creanțe sau drepturi excluse de la executare. Bunurile perisabile pot servi drept garanție în cazul în care partea obligată nu are alte bunuri cu care să asigure creanțele părții îndreptățite, iar bunurile pot fi vândute în cel mai scurt timp.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Scopul principal al procedurilor privind ordonanța președințială este de a asigura faptul că partea îndreptățită (cel mai adesea creditorul) este protejată împotriva potențialelor efecte adverse ale întârzierii survenite în cauzele pendinte în fața instanței (sau care implică o soluționare alternativă a litigiilor) și de a îmbunătăți situația părții îndreptățite, în cadrul procedurii de executare, în cazul în care obiectul procedurilor judiciare și al ordonanței președințiale este o creanță exigibilă. Într-o măsură limitată, ordonanța președințială poate permite, de asemenea, părții îndreptățite să obțină prestații pecuniare.

O ordonanță președințială poate reprezenta, de asemenea, răspunsul la o acțiune întreprinsă de o parte obligată în detrimentul părții îndreptățite.

Efectele unei ordonanțe președințiale asupra părții obligate variază în funcție de forma acestei ordonanțe:

în cazul în care sunt puse sub sechestrul active mobile, gestionarea activelor mobile după punerea sub sechestrul nu are niciun impact asupra cursului ulterior al procedurilor, iar procedurile de executare pentru bunurile mobile sechestrate pot fi realizate, de asemenea, împotriva cumpărătorului;

în cazul în care contul bancar al unei întreprinderi sau al unui proprietar al unei exploatații agricole este poprit drept garanție, partea obligată poate colecta numai sumele stabilite de instanță pentru plata salariilor și a indemnizațiilor curente, împreună cu impozitele pe salarii și alte sume stabilite prin lege, precum și cheltuielile generale;

poate fi dispusă o utilizare limitată a altor datorii și drepturi de proprietate puse sub sechestrul (utilizarea este stabilită de instanță);

un executor judecătoresc vinde toate articolele puse sub sechestrul împreună cu drepturile la instrumente financiare înregistrate într-un cont de valori mobiliare sau într-un alt cont în sensul normelor privind tranzacțiile cu instrumente financiare, iar suma obținută este depusă în contul de depozit al instanței; este instituită o interdicție privind cedarea sau grevarea cu sarcini a unor bunuri imobile și se stabilește dreptul de proprietate în regim de locație comună asupra spațiului;

o navă sau o navă în construcție este grevată cu o ipotecă maritimă;

partea obligată este privată de drepturile de gestionare și este stabilită reorganizarea judiciară, iar veniturile rezultate din reorganizare servesc drept garanție;

în cazurile de întreținere, partea obligată trebuie să plătească o anumită sumă către părții îndreptățite, o singură dată sau periodic.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Partea obligată poate solicita în orice moment revocarea sau modificarea unei decizii obligatorii din punct de vedere juridic de furnizare a unei garanții în cazul în care motivul pentru furnizarea garanției încetează să mai existe sau se modifică (articolele 742, 7541 alineatul (3) și 757 din Codul de procedură civilă).

Garanția este anulată în cazul în care:

partea obligată depune valoarea garanției cerute de către partea îndreptățită în cererea de emitere a unei ordonanțe președințiale în contul de depozit al instanței;

o creanță sau o cerere este returnată sau respinsă în urma unei hotărâri definitive;

o creanță sau o cerere este respinsă sau procedurile sunt întrerupte;

partea îndreptățită nu solicită întreaga creanță în cadrul procedurii sau solicită alte creanțe decât cea asigurată înainte de inițierea procedurii;

o hotărâre judecătorească care admite o creanță asigurată devine definitivă (garanția este anulată în termen de o lună după ce hotărârea devine definitivă);

partea îndreptățită nu solicită alte măsuri executorii în termen de două săptămâni de la data la care o hotărâre prin care se admite creanța devine definitivă în cazurile în care garanția a fost furnizată prin sechestrul asupra unor bunuri mobile, remunerații și salarii, creanțe dintr-un cont bancar sau alte creanțe sau asupra unui alt drept de proprietate ori prin instituirea reorganizării judiciare a unei întreprinderi sau exploatații agricole a părții obligate sau a unei unități care face parte dintr-o întreprindere sau o parte a acesteia sau a unei părți dintr-o exploatație agricolă a părții obligate.

Garanția mai este anulată (articolul 7541 din Codul de procedură civilă):

la două luni după ce devine definitivă hotărârea prin care se aprobă o creanță garantată sau hotărârea de respingere a unui recurs ori a altei căi de atac introduse de partea obligată împotriva hotărârii prin care se acordă o creanță garantată;

dacă partea îndreptățită nu solicită alte măsuri executorii în termen de o lună după ce devin definitive hotărârea prin care se acordă o creanță garantată sau hotărârea de respingere a unui recurs sau a altei căi de atac introduse de partea obligată împotriva unei hotărâri prin care se acordă o creanță garantată în cazul unei ordonanțe președințiale care implică, printre altele, sechestrul asupra unor bunuri mobile.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Atât partea îndreptățită, cât și partea obligată pot depune o plângere împotriva deciziei privind garanția pronunțată de instanța de prim grad de jurisdicție (articolul 741 din Codul de procedură civilă).

Ultima actualizare: 24/09/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Portugalia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii și asigurătorii sunt destinate protecției anumitor situații juridice și pot include: (a) măsuri provizorii care se încadrează în domeniul de aplicare al cadrului juridic pentru adulți însoțiți prevăzut de [Legea nr. 49/2018 din 14 august 2018](#); (b) curatela provizorie asupra bunurilor unei persoane absente (articolul 1021 din Codul de procedură civilă); (c) numirea unui curator *ad litem* (articolul 17 din Codul de procedură civilă); sau (d) măsuri necesare pentru a asigura conservarea unor bunuri care fac parte dintr-o succesiune vacantă (articolul 938 din Codul de procedură civilă).

Scopul procedurii măsurilor provizorii (de exemplu, cele prevăzute la articolul 362 și următoarele din Codul de procedură civilă) este să reducă la minimum riscul de decizie tardivă și să asigure eficacitatea hotărârii definitive (articolul 2 din Codul de procedură civilă).

Procedura măsurilor provizorii urmărește să asigure rezultatele practice ale acțiunii, să evite prejudiciile grave sau să anticipeze exercitarea dreptului, realizând, în măsura posibilului, un echilibru între celeritate și securitatea juridică.

Dreptul procedural civil portughez prevede două tipuri de proceduri de măsuri provizorii:

- (a) procedura obișnuită de măsuri provizorii (*procedimento cautelar comum*) (articolele 362-376 din Codul de procedură civilă);
- (b) procedura specifică de măsuri provizorii (*procedimentos cautelares especificados*) (articolele 377-409 din Codul de procedură civilă);

lată câteva exemple:

- (a) restituirea provizorie a proprietății (articolul 377 din Codul de procedură civilă);
- (b) suspendarea deciziilor întreprinderilor (articolul 380 din Codul de procedură civilă);
- (c) întreținerea provizorie (articolul 384 din Codul de procedură civilă);
- (d) despăgubirea provizorie (articolul 388 din Codul de procedură civilă);
- (e) sechestrul (articolul 391 din Codul de procedură civilă);
- (f) interdicții privind activitățile noi (articolul 397 din Codul de procedură civilă);
- (g) indisponibilizarea (articolul 403 din Codul de procedură civilă).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

În cazul în care o persoană manifestă o teamă justificată că o altă persoană poate să îi prejudicieze drepturile în mod grav și ireparabil, aceasta poate să solicite luarea de măsuri asigurătorii sau de conservare adecvate pentru a asigura eficacitatea dreptului supus riscului [articolul 362 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

Recurgerea la măsuri asigurătorii obișnuite, în subsidiar, depinde, de asemenea, de lipsa unei măsuri asigurătorii specifice care să fie adecvată situației de fapt a cauzei [articolul 362 alineatul (3) din Codul de procedură civilă].

Prin urmare, **măsurile asigurătorii nespecificate în altă parte**, menționate la articolul 362 din Codul de procedură civilă, presupun îndeplinirea următoarelor condiții legale prealabile:

- (a) existența aparentă a unui drept;
- (b) teama bine fondată a unei persoane că o altă persoană poate să îi prejudicieze dreptul în mod grav și ireparabil (*periculum in mora*);
- (c) măsura asigurătorii sau de conservare trebuie să fie adecvată în mod practic pentru a asigura eficacitatea dreptului supus riscului;
- (d) măsura solicitată nu trebuie să facă parte din alte proceduri asigurătorii.

Pentru ca instanța să dispună măsuri asigurătorii, este suficient ca aceasta să constate, în urma unei examinări rapide, că există dovezi solide privind dreptul invocat și o teamă justificată că timpul necesar pentru soluționarea definitivă a litigiului poate cauza prejudicii ireparabile sau dificil de reparat. Judecătorul trebuie să fie convins în mod suficient că rezultatul acțiunii principale va fi favorabil solicitantului, întrucât măsurile asigurătorii presupun o ingerință clară în sfera juridică a părâtului [articolul 368 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

2.1 Procedura

Cu excepția interdicției privind activitățile noi, pentru care se pot lua măsuri inițiale extrajudiciare, urmate de o cerere de confirmare de către instanță [articolul 397 alineatele (2) și (3) din Codul de procedură civilă], toate celelalte măsuri asigurătorii se bazează pe o cerere inițială adresată instanței, în care solicitantul furnizează probe sumare privind dreptul supus riscului și justifică teama de prejudiciu. În cerere se prezintă lista martorilor, împreună cu alte elemente de probă solicitate, numărul maxim de martori fiind limitat la cinci (articolul 365 din Codul de procedură civilă).

În ceea ce privește competența teritorială, articolul 78 din Codul de procedură civilă prevede următoarele:

- (a) cererile de punere sub sechestru și de indisponibilizare a bunurilor pot fi depuse la instanța unde urmează să fie introduse procedurile conexe sau la instanța din locul unde se găsesc bunurile sau, în cazul în care bunurile sunt situate în mai multe districte, în unul dintre acestea [articolul 78 alineatul (1) litera (a) din Codul de procedură civilă];
- (b) în ceea ce privește interdicția privind activități noi, competența este deținută de instanța din locul în care urmează să se desfășoare noua activitate [articolul 78 alineatul (1) litera (b) din Codul de procedură civilă];
- (c) pentru celelalte proceduri de măsuri provizorii, instanța competentă este instanța în fața căreia trebuie să se prezinte acțiunea conexă [articolul 78 alineatul (1) litera (c) din Codul de procedură civilă].

Reprezentarea de către un avocat este obligatorie în cazul în care valoarea măsurii depășește 5 000,00 EUR sau în cazul în care căile de atac sunt admisibile, în conformitate cu articolele 58 și 1090 din Codul de procedură civilă, coroborate cu articolul 44 alineatul (1) din Legea privind organizarea sistemului judiciar.

2.2 Principalele condiții

Atunci când se evaluează criteriile pentru dispunerea unei măsuri asigurătorii, instanța trebuie să analizeze întotdeauna dacă teama invocată este bine fondată, care este nivelul de gravitate al acesteia și cât de dificilă va fi repararea eventualului prejudiciu. De asemenea, instanța evaluează dacă măsura asigurătorii sau de conservare este oportună în situația respectivă, în vederea protejării dreptului presupus a fi expus riscului. Aceasta trebuie să stabilească faptul că există un risc asociat unei eventuale întârzieri.

Instanța examinează, de asemenea, dacă procedura depinde în mod real sau potențial de o acțiune introdusă sau care urmează să fie introdusă în justiție cu privire la dreptul protejat prin măsură.

În acest tip de procedură, instanța trebuie să obțină o dovadă *prima facie* (adică mai puțin riguroasă decât în acțiunea principală) a faptului că este foarte probabil ca dreptul care trebuie protejat să existe și că teama că acesta va fi încălcat este justificată în mod suficient.

Toate procedurile de măsuri provizorii sunt considerate urgente, având prioritate față de orice alte acțiuni judiciare care nu sunt urgente [articolul 363 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Acestea trebuie să fie soluționate în primă instanță în termen de două luni sau, în cazul în care nu există obligația citării părâtului, în termen de 15 zile [articolul 363 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Drepturile și bunurile mobile și imobile care nu sunt excluse integral sau care sunt excluse parțial prin lege pot face obiectul unor măsuri asigurătorii.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Întrucât sunt dispuse de către instanțe, măsurile asigurătorii sunt obligatorii pentru toate entitățile publice și private și au prioritate față de măsurile adoptate de orice altă autoritate [articolul 205 alineatul (2) din Constituția Republicii Portugheze]. Orice persoană care încalcă măsura asiguratorie dispusă va primi sancțiunea corespunzătoare nesupunerii în formă calificată (*desobediência qualificada*), fără a aduce atingere eventualelor măsuri de punere în aplicare (articolul 375 din Codul de procedură civilă).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Fără a aduce atingere posibilității ca solicitantul să fie scutit de responsabilitatea de a introduce acțiunea principală, articolul 373 din Codul de procedură civilă prevede că procedura măsurilor provizorii încetează și orice măsură dispusă expiră:

(a) dacă solicitantul nu introduce acțiunea de care depinde măsura în termen de 30 de zile de la data la care acestuia i s-a notificat faptul că decizia prin care s-a dispus măsura a devenit definitivă [articolul 373 alineatul (1) litera (a) din Codul de procedură civilă];

(b) în cazul în care, după introducerea acțiunii, procedura este întreruptă pentru o perioadă mai mare de 30 de zile din cauza neglijenței solicitantului [articolul 373 alineatul (1) litera (b) din Codul de procedură civilă];

(c) dacă acțiunea este respinsă printr-o decizie definitivă [articolul 373 alineatul (1) litera (c) din Codul de procedură civilă];

(d) dacă acțiunea este respinsă din motive procedurale și reclamantul nu introduce o acțiune nouă în timp util pentru a profita de efectele acțiunii anterioare [articolul 373 alineatul (1) litera (d) din Codul de procedură civilă];

(e) dacă dreptul pe care reclamantul urmărește să îl protejeze s-a stins [articolul 373 alineatul (1) litera (e) din Codul de procedură civilă].

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Da. Căile de atac ordinare sunt admisibile atunci când valoarea măsurilor depășește limita impusă de instanța în fața căreia se introduce calea de atac și decizia contestată este defavorabilă părții care o atacă cu mai mult de jumătate din această sumă [articolul 629 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

De asemenea, se pot introduce întotdeauna căi de atac împotriva deciziilor referitoare la valoarea măsurilor asigurătorii, pe motiv că valoarea depășește limita instanței care a pronunțat decizia atacată [articolul 629 alineatul (3) litera (b) din Codul de procedură civilă], precum și împotriva respingerilor preliminare ale cererilor inițiale de măsuri asigurătorii [articolul 629 alineatul (3) litera (c) din Codul de procedură civilă].

Deciziile prin care se dispune inversarea responsabilității pentru introducerea acțiunii principale (*inversão do contencioso*) pot fi contestate numai împreună cu căile de atac introduse împotriva deciziilor cu privire la măsura solicitată; deciziile de respingere a inversării responsabilității pentru introducerea acțiunii principale sunt definitive și fără drept de apel [articolul 370 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

Nu se poate introduce o cale de atac la Curtea Supremă de Justiție (*Supremo Tribunal de Justiça*) împotriva deciziilor de instituire a unor măsuri asigurătorii, inclusiv împotriva celor prin care se dispune inversarea responsabilității pentru introducerea acțiunii principale, fără a aduce atingere cazurilor în care o cale de atac este întotdeauna admisibilă [articolul 370 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Un ordin care dispune măsuri provizorii poate fi contestat de:

orice parte la procedură care nu are câștig de cauză [articolul 631 alineatul (1) din Codul de procedură civilă];

orice persoană care nu este parte la procedură, dar suferă un prejudiciu direct și real ca urmare a acestui fapt [articolul 631 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Instanța competentă să judece calea de atac este o instanță de al doilea grad de jurisdicție din circumscripția judiciară în care se află instanța care a pronunțat decizia atacată.

Termenul pentru introducerea unei căi de atac este de 15 zile de la notificarea deciziei [articolul 638 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. În cazul în care calea de atac implică, de asemenea, reevaluarea probelor înregistrate, termenul se prelungește cu 10 zile [articolul 638 alineatul (7) din Codul de procedură civilă].

Calea de atac formulată împotriva unei ordonanțe care respinge categoric sau nu instituie măsura are efect suspensiv [articolul 647 alineatul (3) litera (d) din Codul de procedură civilă]. În alte cazuri, aceasta are un efect pur devolutiv.

Legislația aplicabilă

[Legea nr. 41/2013 din 26 iunie 2013](#) – Codul de procedură civilă

[Legea nr. 62/2013 din 26 august 2013](#) – Legea privind organizarea sistemului judiciar

Linkuri relevante

Informații suplimentare sunt publicate pe următoarele site-uri web:

[Portalul Justiției](#)

[Direcția Generală pentru Politica privind Justiția](#)

[Portalul CITIUS](#)

[Baza de date privind actele juridice](#)

[Monitorul Oficial al Portugaliei](#)

Notă:

Punctul de contact al RJE în materie civilă, instanțele sau alte entități și autorități nu sunt obligate să ia în considerare informațiile cuprinse în prezenta fișă informativă. Cu toate că este actualizată în mod periodic, prezenta fișă informativă nu înlocuiește necesitatea de a consulta legislația respectivă în vigoare și poate fi supusă unor modificări de interpretare ca urmare a jurisprudenței.

Ultima actualizare: 01/08/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - România

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile asigurătorii sunt sechestrul asigurător și judiciar, precum și poprirea asigurătorie. Măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale de indisponibilizare și conservare dispuse de instanță asupra patrimoniului debitorului în scopul împiedicării părții adverse ca să distrugă/înstrăineze bunurile sau să își diminueze activul patrimonial.

Sechestrul asigurător constă în indisponibilizarea bunurilor urmărilor ale debitorului în scopul valorificării lor în momentul în care creditorul va obține un titlu executoriu. Codul de procedură civilă conține o serie de dispoziții speciale referitoare la procedura înființării sechestrului asigurător al navelor civile.

Sechestrul judiciar constă în indisponibilizarea bunurilor prin încredințarea pazei acestora unui administrator-sechestr.

Sechestrul judiciar poate fi înființat ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau altui drept real principal, asupra posesiei unui bun ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța de judecată putând să încuviințeze punerea sub sechestr judiciar a bunului.

Poprirea asigurătorie se poate înființa asupra sumelor de bani, titlurilor de valoare sau altor bunuri mobile corporale urmărilor datorate debitorului de o a treia persoană.

Poprirea executorie este forma executării silite indirecte prin care se valorifică sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile corporale urmărilor.

Unele hotărâri ale primei instanțe sunt *executorii provizorii de drept* când au ca obiect stabilirea modului de exercitare a autorității părintești, dreptului de a avea legături personale cu minorul și locuinței minorului; plata salariilor, sumele cuvenite șomerilor; despăgubiri pentru accidente de muncă; rente, obligații de întreținere, alocație pentru copii și pensii; despăgubiri în caz de moarte sau vătămare a integrității corporale ori sănătății; reparații grabnice; punerea sau ridicarea sigiliului ori facerea inventarului; cereri privitoare la posesie; hotărârile pronunțate în temeiul recunoașterii de către părți a pretențiilor reclamantului etc. Executarea acestor hotărârilor are caracter provizoriu.

Instanța poate încuviința executarea provizorie a hotărârilor privitoare la bunuri.

În cazul asigurării probelor, oricine are interes să constate de urgență mărturia unei persoane, părerea unui expert, starea unor bunuri ori să obțină recunoașterea unui înscris, a unui fapt sau a unui drept va putea cere, atât înainte, cât și în timpul procesului, administrarea acestor probe.

Dacă titularul face dovada că drepturile sale de proprietate intelectuală fac obiectul unei acțiuni ilicite, actuale sau iminente și că această acțiune riscă să îi cauzeze un prejudiciu greu de reparat, poate să ceară instanței judecătorești luarea unor măsuri provizorii (interzicerea încălcării sau încetarea ei provizorie; luarea măsurilor necesare pentru a asigura conservarea probelor).

În cazul prejudiciilor aduse prin mijloacele presei scrise sau audiovizuale, instanța judecătorească nu poate să dispună încetarea cu titlu provizoriu a acțiunii prejudiciabile decât dacă prejudiciile cauzate reclamantului sunt grave, dacă acțiunea nu este în mod evident justificată și dacă măsura luată de instanță nu apare ca fiind disproporționată în raport cu prejudiciile cauzate.

Instanța soluționează cererea potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială. În cazul în care cererea este formulată înainte de introducerea acțiunii de fond, prin hotărârea prin care s-a dispus măsura provizorie se va fixa și termenul în care acțiunea de fond trebuie să fie introdusă, sub sancțiunea încetării de drept a acelei măsuri. Dacă măsurile luate sunt de natură să producă un prejudiciu părții adverse, instanța îl poate obliga pe reclamant să dea o cauțiune în cuantumul fixat de aceasta.

Măsurile luate anterior introducerii acțiunii în justiție pentru apărarea dreptului încălcător încetează de drept dacă reclamantul nu a sesizat instanța în termenul fixat de aceasta, dar nu mai târziu de 30 de zile de la luarea acestora.

Reclamantul este ținut să repare, la cererea părții interesate, prejudiciul cauzat prin măsurile provizorii luate, dacă acțiunea de fond este respinsă ca neîntemeiată. Cu toate acestea, dacă reclamantul nu a fost în culpă ori a avut o culpă ușoară, instanța, în raport cu circumstanțele concrete, poate fie să refuze obligarea sa la despăgubirile cerute de partea adversă, fie să dispună reducerea acestora.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsura sechestrului asigurător se încuviințează de instanță, iar executarea se aduce la îndeplinire de executor fără a fi necesară o autorizare sau altă formalitate în afară de înregistrare. În plus, sechestrul se aplică fără somație sau înștiințare prealabilă a debitorului.

Măsurile pot fi luate numai de instanța competentă să judece cauza în primă instanță (sechestrul judiciar, poprirea asigurătorie) sau de cea care judecă în primă instanță ori de la locul unde se află bunul (sechestrul judiciar). Asistarea de către un avocat nu este obligatorie în aceste proceduri speciale. Aducerea la îndeplinire a hotărârilor privind sechestrul asigurător și poprirea asigurătorie se face prin executor judecătorec. Administratorul-sechestrului poate putea face toate actele de conservare și administrare, încasa orice venituri și sume datorate și plăti datorii cu caracter curent și cele constatate prin titlu executoriu. Costurile previzibile sunt doar cele privind taxele judiciare de timbru, care potrivit art. 11 alin. 1 lit. b) din ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ Nr. 80 din 26 iunie 2013 privind taxele judiciare de timbre sunt de 100 lei pentru cereri legate de măsurile asigurătorii, respectiv 1000 lei, pentru cererile de sechestr privind nave și aeronave. Creditorul poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de instanță. Dacă creanța creditorului nu este constatată în scris, cuantumul cauțiunii este fixat de lege, la jumătate din valoarea reclamată.

Poprirea executorie se înființează la cererea creditorului de către un executor judecătorec al cărui birou se află în circumscripția curții de apel unde își are domiciliul/sediul debitorul ori terțul poprit sau, în cazul conturilor bancare, de la domiciliul/sediul debitorului ori de la sediul principal/secundar al instituției de credit.

În cazul executării provizorii, cererea se va putea face în scris, precum și verbal în instanță până la închiderea dezbaterilor. Instanța poate încuviința executarea provizorie a hotărârilor privitoare la bunuri ori de câte ori va considera că măsura este necesară în raport cu temeinicia vădită a dreptului ori cu starea de insolvență a debitorului, precum și atunci când ar aprecia că neluarea de îndată a acestei măsuri este vădit prejudiciabilă pentru creditor. În aceste cazuri, instanța îl va putea obliga pe creditor la plata unei cauțiuni.

În cazul asigurării probelor, cererea se va îndrepta, înainte de judecată, la judecătoria în circumscripția căreia se află martorul sau obiectul constatării, iar, în timpul judecății, la instanța care judecă procesul în prima instanță. Partea va arăta în cerere probele, faptele pe care vrea să le dovedească și motivele care fac necesară asigurarea acestora sau acordul părții adverse.

2.2 Principalele condiții

În cazul *sechestrului și poprirei asigurătorii*, existența unui proces pendinte este necesară. În cazul sechestrului judiciar, măsura se poate lua și dacă nu există un proces pendinte. Creditorul care nu are titlu executoriu poate solicita înființarea unui sechestr asigurător sau poprirei asigurătorii dacă dovedește că a intentat cerere de chemare în judecată.

În cazuri urgente, cererea de înființare a sechestrului asigurător asupra unei nave se poate face chiar și înaintea introducerii acțiunii de fond.

Instanța de judecată poate să încuviințeze punerea sub sechestr judiciar sau poprirea asigurătorie dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv și există un proces asupra proprietății sau altui drept real principal, asupra posesiei unui bun ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună.

Se va putea încuviința sechestrul judiciar, chiar fără să fie declanșat un proces pe fond asupra unui bun pe care debitorul îl oferă pentru liberarea sa; asupra unui bun cu privire la care cel interesat are motive temeinice să se teamă că va fi sustras/distrus/alterat de posesor; asupra unor bunuri mobile care alcătuiesc garanția creditorului, când acesta învederează insolvabilitatea debitorului său ori când are motive că debitorul se va sustrage de la urmărirea silită ori să se teamă de sustrageri sau deteriorări.

Instanța decide asupra cererii de sechestrul asigurător/poprire asigurătorie de urgență, în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere executorie, fixând, după caz, cuantumul cauțiunii și termenul înăuntrul căruia urmează să fie depusă aceasta. Cererea de sechestrul judiciar se judecă de urgență, cu citarea părților. În caz de admitere, instanța va putea să oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, iar, în cazul bunurilor imobile, se va proceda la înscrierea în cartea funciară.

Nu există o cerință referitoare la caracterul urgent al cererii însă, pentru creditor, există posibilitatea de a arăta că hotărârea nu va fi executată din cauza ridicării/risipirii bunurilor debitorului, în cazul sechestrului asigurător și a popririi asigurătorii, chiar dacă creanța nu este exigibilă.

Poprirea executorie se înființează fără somație, în baza încheierii de încuviințare a executării, prin adresă în care se va preciza și titlul executoriu, ce va fi comunicată celei de-a treia persoane, împreună cu încheierea de încuviințare a executării. Despre măsura luată va fi înștiințat și debitorul. În adresa de înființare a popririi i se va pune în vedere celei de-a treia persoane, care devine terț poprit, interdicția de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile pe care i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce se execută silit.

În cazul asigurării probelor, condiția **este pericolul ca proba să dispară ori să fie greu de administrat în viitor, în cazul în care partea adversă își dă acordul, cererea poate fi făcută, chiar dacă nu există urgență. Instanța va dispune citarea părților și va comunica părții adverse copie de pe cerere. Instanța va soluționa cererea în camera de consiliu, prin încheiere. În caz de pericol în întârziere, instanța va putea încuviința cererea și fără citarea părților.**

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Pot face obiectul popririi asigurătorii conturile bancare, bunuri corporale, titluri de valoare etc.

Pot face obiectul sechestrului asigurător bunurile mobile corporale, mijloace de transport înregistrate, imobilele etc.

Pot face obiectul sechestrului judiciar imobilele, bunurile mobile etc.

Pot face obiectul popririi executorii sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile corporale.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

În cazul sechestrului și popririi asigurătorii, valorificarea bunurilor sechestrate nu se va putea face decât după ce creditorul a obținut titlul executoriu.

Măsura sechestrului asigurător asupra navelor se aduce la îndeplinire prin imobilizarea navei de către căpitania portului unde aceasta se află. În acest caz, căpitania portului nu va elibera documentele necesare navigației și nu va admite plecarea navei din port sau radă.

Sanctiunea amenizii există doar dacă reclamantul obține cu rea – credință o măsură asigurătorie păgubitoare pentru părât. Părâtul/debitorul poate fi sancționat penal pentru nerespectarea hotărârilor judecătorești.

Dacă debitorul depune o garanție îndestulătoare, instanța va putea ridica, la cererea debitorului, sechestrul asigurător. Cererea de ridicare se soluționează în camera de consiliu, de urgență și cu citarea în termen scurt a părților, prin încheiere.

De asemenea, în cazul în care cererea principală, în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asigurătorie, a fost anulată, respinsă sau perimată prin hotărâre definitivă ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la judecarea acesteia, debitorul poate cere ridicarea măsurii de către instanța care a încuviințat-o. Asupra cererii instanța se pronunță prin încheiere definitivă, dată fără citarea părților.

În ceea ce privește poprirea executorie, din momentul comunicării adresei de înființare a popririi către terțul poprit sunt indisponibilizate toate sumele și bunurile poprite. De la indisponibilizare și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate. În cazul când creanța poprită este garantată cu ipotecă sau cu altă garanție reală, creditorul popritor va fi în drept să ceară ca poprirea să fie înscrisă în cartea funciară sau în alte registre de publicitate.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

În cazul sechestrului și popririi asigurătorii, prin hotărârea instanței pot fi fixate termene care nu vizează durata măsurii dispuse de instanță (un exemplu în aceste sens este termenul până la care creditorul trebuie să depună cauțiunea, sub sancțiunea ridicării sechestrului).

Măsura este valabilă până la judecarea cererii de ridicare a sechestrului dacă cererea a fost respinsă, perimată sau anulată, sau în caz de admitere a cererii până la executarea hotărârii ori până la darea unor garanții îndestulătoare de către debitor.

Apelul se judecă întotdeauna cu citarea părților.

În cazul popririi executorii, din momentul comunicării adresei de înființare a popririi către terțul poprit sunt indisponibilizate toate sumele și bunurile poprite. De la indisponibilizare și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu, inclusiv pe perioada suspendării urmăririi silite prin poprire, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate, dacă legea nu prevede altfel.

În termen de 5 zile de la comunicarea popririi sau de la scadența sumelor datorate în viitor, terțul poprit este obligat să consemneze suma de bani sau să indisponibilizeze bunurile mobile corporale poprite. Executorul judecătoresc va proceda la eliberarea sau distribuirea sumei de bani consemnate.

Dacă terțul poprit nu își îndeplinește obligațiile ce îi revin, creditorul următor, debitorul sau executorul judecătoresc poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi. Dacă din probele administrate rezultă că terțul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanța va da o hotărâre de validare a popririi, prin care îl va obliga pe terțul poprit să îi plătească creditorului suma datorată debitorului, iar, în caz contrar, va hotărî desființarea popririi. Dacă poprirea a fost înființată asupra unor bunuri mobile corporale care se aflau, la data înființării ei, în mâinile terțului poprit, instanța va hotărî vânzarea lor.

În cazul asigurării probelor, **probele asigurate vor fi cercetate de instanță, la judecarea procesului, sub raportul admisibilității și concludenței lor. Probele asigurate pot să fie folosite și de partea care nu a cerut administrarea lor. Cheltuielile făcute cu administrarea probelor vor fi ținute în seamă de instanța care judecă pricina în fond.**

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

În cazul sechestrului și popririi asigurătorii, încheierea este supusă numai apelului în termen de 5 zile de la pronunțare sau comunicare, după cum judecata a avut loc cu sau fără citarea părților, la instanța ierarhic superioară. Dacă competența de primă instanță aparține curții de apel, calea de atac este recursul. Efectul acestor căi de atac este fie ridicarea, fie menținerea măsurii asigurătorii. Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii sechestrului/popririi cel interesat va putea face contestație la executare.

În cazul popririi executorii, hotărârea dată cu privire la validarea popririi este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare. Hotărârea de validare rămasă definitivă are efectul unei cesiuni de creanță și constituie titlu executoriu împotriva terțului poprit, până la concurența sumelor pentru care s-a făcut validarea. După validarea popririi, terțul poprit va proceda la consemnarea sau plata, în limita sumei determinate expres în hotărârea de validare.

În cazul executării provizorii, dacă cererea a fost respinsă de prima instanță, ea poate fi făcută din nou în apel. Suspendarea executării provizorii va putea fi solicitată fie prin cererea de apel, fie distinct în tot cursul judecății în apel. Până la soluționarea cererii de suspendare, executarea va putea fi încuviințată provizoriu, prin ordonanță președințială, chiar înainte de sosirea dosarului.

În cazul asigurării probelor, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea de respingere poate fi atacată separat numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor. Administrarea probei ce trebuie asigurată va putea fi făcută de îndată sau la termenul ce se va fixa în acest scop. Administrarea probelor asigurate se constată printr-o încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac.

Ultima actualizare: 08/08/2022

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Slovenia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii și măsurile preventive prevăzute prin Legea privind executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și garantarea creanțelor (*Zakon o izvršbi in zavarovanju, ZIZ*) reprezintă hotărâri preliminare și provizorii.

Întrucât măsurile preventive (pe termen mai lung), în sensul garantării forțate a creanțelor, ZIZ permite garantarea unei creanțe al cărei titular are drept de retenție asupra unui bun imobil, a unui bun mobil sau a unei participații. Un creditor poate solicita măsuri pentru garantarea forțată a creanțelor pe aceeași bază ca și executarea silită, adică pe baza unui titlu executoriu, spre deosebire de hotărârile preliminare și preventive, care sunt măsuri cu caracter temporar și pot fi solicitate în condițiile stabilite mai jos.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

Hotărârea preliminară: Instanța emite o hotărâre preliminară în temeiul unei decizii a unei instanțe naționale sau a unei alte autorități cu privire la o creanță pecuniară care nu este încă executabilă, dacă creditorul poate demonstra că există riscul ca executarea creanței să fie imposibilă altfel sau să fie îngreunată semnificativ.

Hotărârea provizorie: Hotărârile provizorii sunt măsuri temporare pentru garantarea creanțelor menite fie să mențină statu-quo-ul, fie să stabilească o situație nouă, provizorie în vederea executării efective a creanțelor creditorului la o dată ulterioară (hotărâri cu caracter de protecție) sau în vederea prevenirii consecințelor grave și nefaste și amenințării violenței (hotărâri cu caracter de reglementare).

În temeiul ZIZ, **hotărârile provizorii** pot fi împărțite în **hotărâri pentru garantarea creanțelor pecuniare** și **hotărâri pentru garantarea creanțelor nepecuniare**.

O instanță emite o **hotărâre provizorie pentru garantarea unei creanțe pecuniare** dacă creditorul poate demonstra posibilitatea existenței unei creanțe sau faptul că va apărea o creanță împotriva debitorului, dacă creditorul poate demonstra riscul posibil ca, din cauza cedării, ascunderii sau altui tip de utilizare a bunurilor de către debitor, executarea silită a creanței să fie imposibilă sau îngreunată considerabil.

Un creditor nu are obligația să demonstreze că există un risc, dacă demonstrează că este probabil ca debitorul să sufere numai un prejudiciu nesemnificativ din ordinul propus. Se consideră că un risc a fost demonstrat dacă creanța urmează să fie executată în străinătate, în afară de cazul în care aceasta urmează să fie executată într-un stat membru al Uniunii Europene.

Instanța emite o **hotărâre provizorie pentru garantarea unei creanțe nepecuniare** dacă creditorul poate demonstra posibilitatea existenței unei creanțe sau faptul că va apărea o creanță împotriva debitorului.

De asemenea, creditorul trebuie să dovedească existența uneia dintre următoarele condiții prealabile:

riscul ca executarea creanței va fi imposibilă sau îngreunată considerabil;

hotărârea este necesară pentru împiedicarea utilizării forței sau pentru prevenirea apariției prejudiciilor ireparabile;

debitorul nu va suferi mai multe consecințe negative decât creditorul dacă hotărârea provizorie emisă se dovedește a fi nefondată în cursul procedurilor.

2.1 Procedura

Hotărâre preliminară: instanța care ar avea competența de a exercita executarea silită asupra unui obiect pentru care a fost făcută o solicitare de garantare are competența teritorială de a decide cu privire la o solicitare de a garanta o creanță prin intermediul unei hotărâri preliminare și de a garanta creanța. După depunerea unei solicitări pentru o hotărâre preliminară și după studierea condițiilor pentru eliberarea unei hotărâri preliminare, instanța emite o decizie prin care indică, inter alia, valoarea creanței garantate, împreună cu dobânda și costurile, garanția stabilită și perioada de timp pentru care instanța o acordă. O hotărâre preliminară nu poate dura mai mult de opt zile de la apariția condițiilor pentru executarea silită.

În cazul în care perioada pentru care instanța a aprobat o hotărâre preliminară expiră înainte ca decizia pe baza căreia a fost emisă hotărârea preliminară să devină executorie, instanța, la cererea creditorului, prelungește hotărârea cu condiția ca circumstanțele în care a fost emisă să nu se fi schimbat.

Hotărârea provizorie: în cazul în care sunt inițiate proceduri în materie civilă sau alte proceduri judiciare, decizia este adoptată de către instanța care deține competența și în cadrul căreia urmează să se desfășoare procedurile. Instanța competentă să se pronunțe cu privire la regulile unei proceduri speciale în materie matrimonială sau în cazul litigiilor dintre părinți și copii, pentru care s-a formulat o cerere de garantare printr-o hotărâre provizorie înainte de începerea unei proceduri judiciare, este instanța regională, care are competența de a garanta creanța. Instanța competentă să se pronunțe cu privire la cererea de garantare printr-o hotărâre provizorie depusă înainte de începerea unei proceduri judiciare în temeiul legii care reglementează prevenirea violenței în familie și să garanteze creanța este instanța regională, competentă în această procedură. În cazul în care nu sunt inițiate proceduri în materie civilă sau alte proceduri judiciare, instanța care deține competența de a lua decizia pe baza cererii de garantare a creanțelor prin intermediul unei hotărâri provizorii sau chiar de garantare a creanței este instanța cu competență teritorială care ar avea competența de a decide cu privire la cererea de executare silită.

Prin urmare, urmează ca competența teritorială a instanțelor de a emite hotărâri provizorii în aceste cazuri să fie stabilită în ceea ce privește obiectul garanției unei creanțe. În cazul în care acestea reprezintă bunuri mobile, instanța cu competență teritorială este instanța de executare în regiunea în care sunt situate bunurile sau regiunea în care debitorul își are reședința permanentă sau temporară. În cazul în care obiectul garanției este reprezentat de o creanță pecuniară, de un titlu financiar contabilizat sau de un alt drept de proprietate al debitorului, instanța cu competență teritorială este în general instanța competentă în regiunea în care debitorul își are reședința permanentă sau sediul social. Dacă obiectul garanției este reprezentat de acțiunile unui partener din cadrul unei societăți, instanța cu competență teritorială este instanța competentă în regiunea în care este situat sediul social al societății. Dacă obiectul garanției este reprezentat de bunuri imobile, instanța cu competență teritorială este instanța competentă în regiunea în care sunt situate bunurile imobile.

2.2 Principalele condiții

Instanța emite o **hotărâre preliminară** în temeiul unei decizii a unei instanțe naționale sau a unei alte autorități cu privire la o creanță pecuniară care nu este încă executabilă, dacă creditorul poate demonstra că există riscul ca executarea creanței să fie imposibilă altfel sau să fie îngreunată semnificativ. Se consideră că acest tip de risc a fost demonstrat dacă solicitarea de garantare a unei creanțe prin intermediul unei hotărâri preliminare se bazează pe oricare dintre următoarele elemente:

pe o hotărâre emisă în cadrul procedurilor în materie penală prin care s-a aprobat creanța părții vătămate cu privire la dreptul de proprietate și a fost depusă o cerere de rejudicare împotriva hotărârii.

pe o decizie în baza căreia executarea ar trebui să fie efectuată în străinătate, în afară de cazul în care executarea ar trebui să fie efectuată într-un stat membru al Uniunii Europene;

pe o hotărâre de recunoaștere împotriva căreia a fost depus recurs (în acest caz, instanța poate, la solicitarea debitorului, să stabilească o condiție pentru garantarea creanței prin intermediul unei hotărâri preliminare, astfel încât creditorul să înainteze spre rejudicare o garantare a creanței pentru prejudiciul pe care debitorul l-ar putea suferi ca rezultat al unei hotărâri preliminare);

pe un acord încheiat înaintea unei instanțe sau a unui organism administrativ care face obiectul unui recurs, conform modalităților prevăzute de lege (în acest caz, instanța poate, la solicitarea debitorului, să stabilească o condiție pentru garantarea creanței prin intermediul unei hotărâri preliminare, astfel încât creditorul să înainteze spre rejudicare o garantare a creanței pentru prejudiciul pe care debitorul l-ar putea suferi ca rezultat al unei hotărâri preliminare);

pe o înregistrare notarială care este un titlu executoriu asupra unei creanțe pecuniare care nu este încă exigibilă.

Instanța aprobă garantarea unei creanțe prin intermediul unei hotărâri preliminare pentru o creanță de întreținere prevăzută legal care nu a devenit exigibilă încă, despăgubiri pentru creanța de întreținere din cauza decesului persoanei care a acordat-o și despăgubiri pentru prejudiciul provocat de o reducere din pierderea activității sau din pierderea capacității de muncă numai pentru sume care vor deveni exigibile în termen de un an.

În aceste cazuri, se presupune că riscul a fost demonstrat dacă executarea unei creanțe pentru recuperarea unei sume care a devenit exigibilă a fost deja solicitată împotriva debitorului sau dacă a fost propusă o astfel de executare.

O instanță emite o **hotărâre provizorie pentru garantarea unei creanțe pecuniare** în următoarele condiții: dacă creditorul poate demonstra posibilitatea existenței unei creanțe sau apariției unei creanțe împotriva unui debitor și dacă creditorul demonstrează riscul probabil ca din cauza cedării, ascunderii sau altui tip de utilizare a bunurilor de către debitor, executarea silită a creanței să fie imposibilă sau îngreunată considerabil (risc subiectiv).

O instanță emite o **hotărâre provizorie pentru garantarea unei creanțe nepecuniare** în următoarele condiții: dacă creditorul poate demonstra posibilitatea existenței unei creanțe sau apariției unei creanțe împotriva unui debitor și dacă creditorul demonstrează probabilitatea îndeplinirii uneia dintre următoarele condiții prealabile: riscul că executarea creanței va fi imposibilă sau îngreunată considerabil; hotărârea este necesară pentru împiedicarea utilizării forței sau pentru prevenirea apariției prejudiciilor ireparabile; debitorul nu va suferi mai multe consecințe negative decât creditorul dacă hotărârea provizorie emisă se dovedește a fi nefondată în cursul procedurilor.

În ambele cazuri (hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor pecuniare hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor nepecuniare), un creditor nu are obligația de a dovedi că există un risc, dacă acesta demonstrează că este improbabil ca debitorul să sufere numai un prejudiciu nesemnificativ din cauza hotărârii pronunțate. În ambele cazuri, se consideră că un risc a fost demonstrat dacă creanța urmează să fie executată în străinătate, în afară de cazul în care aceasta urmează să fie executată în alt stat membru al Uniunii Europene.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Oricare dintre proprietățile debitorului poate face obiectul unei hotărâri preliminare sau provizorii, de exemplu, depozitele de numerar în conturi bancare, bunurile mobile, vehiculele înmatriculate, bunurile imobile și alte drepturi de proprietate în măsura în care acestea nu fac obiectul derogării de la executarea silită în temeiul legii sau în cazul cărora nu există niciun drept restricționat în mod legal de executare silită (de exemplu, obiectele care nu sunt în circulație, resurse minerale, obiecte solicitate de către debitor în vederea prestării unui serviciu public etc.).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Hotărâri preliminare: o instanță poate specifica următoarele hotărâri preliminare: confiscarea bunurilor mobile și înregistrarea confiscării în registru, dacă este ținut un astfel de registru; confiscarea creanțelor pecuniare sau a creanțelor referitoare la predarea bunurilor; anexarea altor drepturi de proprietate sau drepturi materiale; confiscarea unei sume din contul debitorului care se găsește într-un cont deschis la o instituție de plată autorizată; înregistrarea unui drept de retenție în registrul societății asupra acțiunilor unui acționar al societății, sau în registrul central asupra unui titlu financiar contabilizat; înregistrarea provizorie a unui drept de retenție asupra bunurilor imobile ale debitorului sau a unui drept introdus asupra bunurilor imobile.

O instanță poate permite vânzarea bunurilor mobile confiscate dacă acestea se altorează sau dacă există un risc ca prețul acestora să scadă semnificativ, dacă vânzarea bunurilor confiscate este efectuată în conformitate cu dispozițiile prevăzute în ZIZ cu privire la executarea bunurilor mobile.

Dacă instanța acordă o creanță prin intermediul unei hotărâri preliminare, la solicitarea creditorului sau debitorului, permite transferarea creanței restricționate la creditor pentru rambursare dacă există riscul ca o întârziere să ducă la nerambursarea unei creanțe sau ca dreptul de recurs împotriva unei părți terțe să fie pierdut.

Suma obținută în urma vânzării bunurilor sau a rambursării unei creanțe este păstrată de către instanță până în momentul în care hotărârea preliminară încetează sau până în momentul în care creditorul solicită executarea, dar nu mai mult de 30 de zile de la data la care creanța devine executorie.

Hotărârea provizorie: Hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor pecuniare pot fi toate măsurile prin care se poate atinge obiectivul de garantare a creanțelor și care pot avea, în ceea ce privește obiectivele pe care le urmăresc, numai caracter de protecție. Legea enumeră următoarele tipuri de hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor pecuniare prin intermediul exemplelor: o interdicție asupra unui debitor de a utiliza în mod liber bunurile mobile și de a depozita astfel de bunuri; o interdicție asupra unui debitor de a-și transfera sau de a ipoteca proprietatea sau drepturile sale imobiliare în rem în proprietate imobiliară înregistrată în favoarea sa, iar acea interdicție este înregistrată în registrul funciar; o interdicție asupra unui debitor al debitorului care achită creanțele sau predă bunurile debitorului; o interdicție asupra unui debitor care primește bunurile, rambursează creanțele sau le utilizează în mod liber și o instrucțiune transmisă unei organizații care efectuează tranzacții de plată de a refuza achitarea din contul debitorului către debitor sau altă persoană conform instrucțiunilor debitorului a sumei de bani cu privire la care hotărârea provizorie a fost înaintată.

Hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor nepecuniare pot fi, de asemenea, toate măsurile prin care se poate atinge obiectivul de garantare a creanțelor și care pot avea, în ceea ce privește obiectivele pe care le urmăresc, caracter de protecție sau de reglementare. Legea enumeră următoarele tipuri de hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor nepecuniare prin intermediul exemplelor: o interdicție cu privire la transferul sau ipotecarea bunurilor mobile cu care are legătură creanța și impunerea hotărârii de păstrare în siguranță a unor astfel de bunuri; o interdicție asupra unui debitor de a transfera sau ipoteca proprietatea imobiliară cu care are legătură creanța, iar respectiva interdicție trebuie înregistrată în registrul funciar; o interdicție asupra debitorului de a face orice lucru care ar putea cauza prejudiciu creditorului, sau o interdicție asupra acestuia de a aduce orice modificări bunurilor cu care creanța are legătură și impunerea unei amenzi în cazul unei încălcări a respectivei interdicții; o interdicție asupra unui debitor al debitorului care predă celui menționat anterior bunurile cu care creanța are legătură; plata unor despăgubiri unui angajat pentru pierderea unui salariu în timp ce un litigiu este în curs de desfășurare și depășește legalitatea unei decizii de încheiere a raportului de muncă, dacă aceste despăgubiri sunt necesare pentru a întreține angajatul și persoanele pe care s-au obligat să le întrețină conform legii.

Atunci când o decizie sau o hotărâre provizorie este emisă în procesele în materie civilă sau în alte procese, aceasta are efectul unei decizii de executare; aceasta permite doar intervenția în sfera de interes a debitorului, nu și în cea a oricărei părți terțe. Prin urmare, emiterea unei hotărâri provizorii nu conduce la apariția unui drept de retenție asupra bunului care trebuie garantat.

În consecință, dacă, de exemplu, o hotărâre provizorie interzice unui debitor să utilizeze în mod liber un obiect care trebuie să fie garantat, aceasta nu împiedică intervenția legală a altei persoane în ceea ce privește bunul respectiv (de exemplu, în procedurile de executare). În cazul în care un debitor nu ia în considerare o hotărâre provizorie de acest fel, singura consecință este că creditorul are dreptul de a contesta actele juridice care îi provoacă prejudicii, în conformitate cu normele generale ale dreptului obligațional. Persoanele care achiziționează bunuri pe care debitorul nu are libertatea de a le utiliza sunt, în astfel de cazuri, protejate dacă le-au achiziționat cu bună-credință (nu au știut și nu ar fi putut știi că o astfel de faptă a provocat prejudicii creditorului). Dacă persoana care achiziționează bunurile nu le-a achiziționat cu bună-credință, actul juridic încetează să mai fie valabil numai în ceea ce îl privește pe creditor (reclamant) și în măsura în care este necesar să ramburseze creanța creditorului.

În cazul în care debitorul încalcă o hotărâre provizorie, acesta răspunde penal pentru infracțiunea de violare a drepturilor altei persoane. De asemenea, instanța de executare poate impune o amendă asupra unui debitor care încalcă o hotărâre provizorie, iar debitorul are dreptul de a cere despăgubiri din partea creditorului pentru prejudiciul pe care i l-a produs printr-o hotărâre provizorie care a fost nefondată sau pentru care creditorul nu era îndreptățit. O hotărâre provizorie poate, de asemenea, să impună o interdicție asupra plăților care sunt făcute în contul unui debitor al debitorului (de exemplu, o bancă); în acest caz interdicția este valabilă din momentul în care este transmisă către debitorul debitorului. În momentul primirii interdicției, acesta din urmă poate să nu își mai îndeplinească efectiv obligațiile față de debitor și poate, de asemenea, să fie pasibil de plata unor despăgubiri creditorului. În procedurile pentru emiterea unei hotărâri provizorii, banca poate divulga informații cu privire la existența și numărul de conturi de tranzacții, sau alte creanțe care există asupra debitorului, numai la solicitarea instanței; informații cu privire la numerele de cont curent ale persoanelor juridice și chiar dacă aceste conturi sunt înghețate, acestea pot fi accesate public, cu toate acestea, pe site-ul de Internet al Agenției Republicii Slovenia pentru Evidențele Juridice Publice și Servicii Conexe (*Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve*).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

O decizie cu privire la o *hotărâre preliminară* emisă de către instanță trebuie să precizeze, inter alia, suma creanței garantate, împreună cu dobânda și costurile, garanția stabilită și **perioada de timp pentru care instanța a acordat-o**, dacă hotărârea preliminară nu poate fi valabilă *mai mult de opt zile de la constituirea condițiilor pentru executare*.

Perioada de valabilitate a unei hotărâri provizorii nu este stabilită prin lege; ci mai degrabă aceasta este stabilită de către instanță în decizia de impunere a hotărârii provizorii. Dacă o hotărâre este emisă înaintea înaintării unei acțiuni în instanță sau începerii altei proceduri, sau dacă este emisă o hotărâre pentru garantarea unei creanțe care nu a fost constituită încă, instanța îi acordă creditorului un termen final prin care acesta trebuie să înceapă o procedură sau să înainteze o acțiune în instanță. Dacă creditorul nu reușește să înainteze o acțiune în instanță sau să demareze o procedură în acest termen final, instanța oprește procedurile. Hotărârile provizorii pot rămâne în vigoare după data publicării deciziei instanței în legătură cu care au fost emise.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Un debitor poate formula o obiecție împotriva unei decizii cu privire la o hotărâre preliminară sau împotriva unei decizii cu privire la o hotărâre provizorie în termen de opt zile de la transmiterea deciziei. Acest lucru trebuie să se facă la instanța care a emis decizia cu privire la hotărârea preliminară sau provizorie; aceeași instanță decide apoi cu privire la obiecție.

Un debitor sau un creditor poate face recurs împotriva deciziei unei instanțe cu privire la o obiecție și împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de pronunțare a unei hotărâri provizorii la instanța care a emis decizia, în termen de opt zile de la anunțarea deciziei. Acest recurs trebuie soluționat de către o instanță de al doilea grad de jurisdicție. În general, obiecțiile și recursurile nu suspendă procedurile.

Linkuri utile

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

<http://www.ajpes.si/>

Ultima actualizare: 09/01/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestrul bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Slovacia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Legislația slovacă recunoaște noțiunile de „măsuri urgente”, „măsuri asigurătorii” și „protejarea probelor”. Acestea sunt reglementate de articolul 324 și de articolele următoare din Legea nr. 160/2015 (Codul de procedură civilă în materie contencioasă) și, în ceea ce privește procedurile speciale, de articolul 324 și de articolele următoare din Legea nr. 161/2015 (Codul de procedură civilă în materie necontencioasă).

Atunci când dispune o măsură asigurătorie, instanța poate impune un drept de garanție pe bunurile, pe drepturile sau pe alte active ale debitorului pentru a asigura creanța pecuniară a creditorului, dacă există temerea că executarea acesteia ar putea fi pusă în pericol.

O măsură urgentă este dispusă de instanță dacă trebuie să se reglementeze imediat o situație, dacă există temerea că executarea ar putea fi pusă în pericol sau dacă obiectivul urmărit nu poate fi realizat printr-o măsură asigurătorie. O astfel de decizie poate servi, de asemenea, ca garanție pentru executarea efectivă a unei viitoare hotărâri judecătorești.

Noțiunea de protejare a probelor permite asigurarea protecției elementelor de probă (de orice tip, indiferent dacă acestea sunt furnizate de un martor, de un expert etc.) înainte de începerea procedurilor, pe baza unei cereri, și nu la inițiativa instanței. Se pornește de la premisa că această cerere este introdusă de o persoană care are dreptul de a solicita inițierea procedurilor în cadrul cărora pot fi utilizate rezultatele măsurii de protejare a probelor.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Instanța districtuală care are jurisdicție pentru a soluționa cauza are, de asemenea, competența de a dispune o măsură urgentă sau asigurătorie.

Instanța dispune o măsură urgentă sau asigurătorie în urma introducerii unei cereri. În cazul în care măsura urgentă sau asigurătorie se înscrie în cadrul unor proceduri care pot fi inițiate de instanță din oficiu, nu este necesar să se introducă o cerere.

În acest caz, legislația nu prevede reprezentarea obligatorie în justiție.

În temeiul legislației aplicabile, se percepe o taxă judiciară de 33 EUR pentru o cerere privind impunerea sau încetarea unei măsuri.

Nu se percep taxe pentru protejarea probelor. Costurile probelor care nu sunt acoperite de un avans sunt plătite de către stat. Cu toate acestea, instanța poate dispune ca o parte care nu îndeplinește condițiile necesare care să îi permită să beneficieze de scutire de la plata taxelor judiciare să depună un avans pentru costurile probelor, fără a pierde însă dreptul la o rambursare ulterioară.

Legislația nu prevede reprezentarea obligatorie în justiție nici în acest caz.

Protejarea probelor se poate dispune atât în cadrul procedurilor contencioase, cât și în cadrul procedurilor necontencioase.

2.2 Principalele condiții

O instanță poate dispune măsuri urgente înainte de începerea procedurilor, în timpul acestora și după încheierea acestora. În ceea ce privește măsurile asigurătorii, dreptul de garanție se instituie printr-un ordin care dispune măsura asigurătorie.

Înainte de începerea acțiunii principale, în timpul acesteia și după încheierea acesteia, se poate introduce o cerere de protejare a probelor în cazul în care există temerea că obținerea ulterioară a acestora va fi foarte dificilă sau nu va mai fi deloc posibilă. Protejarea probelor este de competența unei instanțe care are jurisdicție pentru soluționarea cauzei sau a unei instanțe în a cărei circumscripție teritorială se găsesc probele expuse riscului. Pe lângă dispozițiile generale, Codul de procedură civilă în materie contencioasă conține dispoziții specifice privind protejarea probelor în cauzele de proprietate intelectuală.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

O instanță poate impune o măsură urgentă, care prevede, în special, ca o parte:

- (a) să plătească pensie de întreținere în măsura în care este necesar;
- (b) să îndeplinească copilul celuilalt părinte sau unei persoane desemnate de către instanță;
- (c) să cedeze cel puțin o parte din remunerația sa, dacă are un loc de muncă, în cazul în care reclamantul nu lucrează din motive întemeiate;
- (d) să depună o sumă de bani sau active cu titlu de cauțiune judiciară;
- (e) să nu cedeze anumite active sau drepturi;
- (f) să efectueze o anumită activitate, să nu efectueze o anumită activitate sau să tolereze o anumită activitate;
- (g) să nu intre temporar în casa sau în apartamentul în care locuiește o persoană apropiată sau o persoană pe care o are în îngrijire, în cazul în care există motive întemeiate să se bănuiască că această persoană a fost victima unor acte de violență;
- (h) să se abțină de la orice act care încalcă sau pune în pericol un drept de proprietate intelectuală.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Tipurile de măsuri urgente sunt prezentate cu titlu de exemplu, ceea ce înseamnă că o instanță poate impune măsuri urgente care acoperă și alte domenii. O măsură urgentă sau asigurătorie care impune unei părți obligația de a se abține de la cedarea de active sau drepturi constituie o interdicție privind cedarea activelor sau a drepturilor în cazul în care, de exemplu, există temerea că părătul ar putea să le risipească (să le transfere unei alte persoane, să le distrugă sau să le deterioreze etc.).

O instanță poate impune o măsură urgentă sau asigurătorie fără să audieze părțile. Cu alte cuvinte, nu este necesar ca părțile să fie audiate înainte de impunerea măsurii. Această dispoziție se explică prin faptul că audierea ar putea să împiedice îndeplinirea scopului urmărit de măsura urgentă sau asigurătorie, precum și prin faptul că, în principiu, în cadrul acestei activități jurisdicționale nu se administrează probe. Acest lucru nu înseamnă însă că instanța nu poate dispune ca părțile să fie audiate. În acest caz, instanța trebuie să respecte toate normele de procedură privind administrarea probelor. În cazul în care probele sunt obținute exclusiv sub formă de acte și/sau documente, instanța nu le administrează în cadrul unei audieri publice, soluționând cauza fără să interacționeze cu părțile.

O măsură urgentă devine executorie de la momentul notificării sale, cu excepția cazului în care se prevede altfel în legislația specială.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

O măsură urgentă sau asigurătorie încetează:

- (a) la expirarea perioadei pentru care a fost dispusă;
- (b) dacă a fost dispusă după inițierea acțiunii principale și instanța de prim grad de jurisdicție sau instanța care soluționează calea de atac respinge acțiunea sau întrerupe procedurile;
- (c) dacă, în hotărârea sa, instanța stabilește un termen pentru introducerea unei cereri în acțiunea principală, însă nu se introduce nicio astfel de cerere în termenul prevăzut;
- (d) dacă instanța admite o cerere în acțiunea principală;
- (e) dacă nu mai este necesară, dat fiind stadiul executării.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

O măsură urgentă sau asigurătorie poate face obiectul unei căi de atac. Instanța care are competența să soluționeze calea de atac este instanța de al doilea grad de jurisdicție, și anume instanța superioară instanței de prim grad de jurisdicție care a dispus măsura urgentă sau asigurătorie.

Calea de atac se introduce în termen de 15 zile de la pronunțarea în instanță a hotărârii contestate. Introducerea unei căi de atac nu are efect suspensiv.

Ultima actualizare: 06/05/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Finlanda

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

În Finlanda creditorii sau alți reclamânți în procedurile civile sau cele comerciale pot obține în favoarea lor măsuri asigurătorii. Scopul măsurilor asigurătorii este de a asigura că orice hotărâre pronunțată mai târziu pe fondul cauzei poate fi executată. Dispozițiile privind impunerea de măsuri asigurătorii sunt prevăzute în capitolul 7 din Codul de procedură juridică (*oikeudenkäymiskaari*) și dispozițiile privind executarea hotărârilor în capitolul 8 din Codul privind executarea (*ulosottokaari*). Există trei tipuri de măsuri asigurătorii de acest fel:

- confiscarea pentru a asigura o creanță datorată;
- confiscarea pentru a asigura un drept de proprietate sau un alt așa-numit drept anterior și
- alte măsuri asigurătorii (măsuri asigurătorii generale).

Aceste măsuri asigurătorii, care sunt disponibile în materie civilă de orice tip, sunt descrise în cele ce urmează. Există, de asemenea, măsuri asigurătorii care sunt disponibile în anumite tipuri de litigii în temeiul legislației speciale. Exemplele includ măsuri asigurătorii pentru a asigura probele în materie civilă privind drepturile industriale și drepturile de autor. În materie penală se poate aplica Legea privind măsurile coercitive (*pakkokeinolaki*), măsurile coercitive prevăzute în lege includ confiscarea, restricții privind înstrăinarea și sechestrul.

Există o distincție între măsurile asigurătorii și executarea preliminară (intermediară) a hotărârilor în materie civilă. Aceasta din urmă face referire la executarea unei hotărâri înainte ca aceasta să devină finală și să nu mai poată fi contestată. O hotărâre în materie civilă care nu este încă finală este în general direct executabilă prin lege, dar executarea nu poate fi realizată, de obicei, pe deplin. De exemplu, în temeiul unei hotărâri preliminare pronunțate de

o instanță de prim grad de jurisdicție privind creanțele datorate, proprietatea debitorului poate fi confiscată dacă debitorul nu reușește să constituie o garanție privind datoria. Pe de altă parte, proprietatea confiscată poate fi eliminată și câștigurile achitate creditorului doar dacă creditorul constituie o garanție pentru aceasta. În opoziție, hotărârile pronunțate în lipsă pot fi executate imediat pe deplin.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Deciziile de impunere a măsurilor asigurătorii susmenționate sunt pronunțate de instanțele generale, instanțele districtuale (*kärjäoikeus*) acționând ca instanțe de prim grad de jurisdicție. Măsurile asigurătorii impuse de instanță sunt executate de executorii judecătorești. Cererile pentru aplicarea măsurilor asigurătorii sunt depuse la instanța unde acțiunile în justiție pe fondul cauzei sunt pendinte. Dacă acțiunile nu au fost inițiate încă, o cerere de aplicare a măsurilor asigurătorii trebuie depusă la instanța districtuală unde ar trebui introdusă, de asemenea, acțiunea pe fondul cauzei.

Instanța nu poate aproba în cele din urmă o cerere de măsuri asigurătorii intermediare fără a da părâtului oportunitatea de a fi audiat. Instanța poate, cu toate acestea, să se pronunțe în favoarea cererii unui solicitant pentru măsuri asigurătorii intermediare fără a audia cealaltă parte dacă scopul măsurii asigurătorii ar putea fi în mod contrar anulat. În practică, măsurile asigurătorii pot fi obținute foarte rapid. Deciziile intermediare sunt valabile până la pronunțarea unei decizii contrare. Dacă un solicitant are deja motive de executare, dar acțiunile de executare nu pot fi inițiate imediat, un executor judecătoresc poate, în anumite condiții, să aprobe direct măsuri asigurătorii temporare. În cele ce urmează vor fi prezentate numai măsurile asigurătorii hotărâte de instanță.

2.2 Principalele condiții

Cerințele pentru impunerea unei confiscări pentru a asigura o creanță datorată sau un drept anterior sunt următoarele:

solicitantul trebuie să prezinte suficient de evident că are o creanță datorată confiscabilă de la părât sau un drept anterior la o proprietate dată; și trebuie să existe un pericol că părâtul va acționa într-un mod care poate periclita creanța datorată solicitantului sau dreptul solicitantului.

În mod corespunzător, alte măsuri asigurătorii necesită probe *prima facie* cu privire la un alt drept sau un pericol că părâtul poate încălca acel drept.

Înainte de executarea măsurilor asigurătorii, solicitantul trebuie să constituie o garanție cu executorul judecătoresc.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Proprietăți de orice fel pot face obiectul măsurilor asigurătorii. Dacă scopul confiscării este asigurarea unei creanțe datorate, instanța decide confiscarea bunurilor mobile și imobile care aparțin părâtului la valoarea creanței datorate solicitantului. Executorul judecătoresc decide care sunt proprietățile părâtului care urmează să fie confiscate. Dacă scopul confiscării este asigurarea unui drept anterior, instanța decide care este proprietatea specifică care face obiectul dreptului de a fi confiscată și executorul judecătoresc execută ordinul cu privire la acea proprietate.

Prin alte măsuri asigurătorii, instanța poate

interzice părâtului, sub amenințarea unei amenzi, să acționeze în vreun fel sau să se angajeze în ceva;

impune părâtului, sub amenințarea unei amenzi, să facă un anumit lucru;

autoriza solicitantul să facă un anumit lucru sau să ceară altcuiva să facă lucrul respectiv pentru el;

impune intrarea proprietății părâtului în posesia sau custodia unui împuternicit; sau

impune alte măsuri asigurătorii necesare pentru a asigura drepturile solicitantului.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Atunci când se pune în aplicare un ordin de confiscare a unei proprietăți, debitorul își pierde controlul asupra proprietății. Gestionarea unei proprietăți care face obiectul unui ordin de confiscare reprezintă o infracțiune. În cazul în care fondurile din contul bancar al unui debitor au făcut obiectul unui ordin de sechestr, banca nu poate elibera fondurile nimănui altcuiva în afara executorului judecătoresc. Cu toate acestea, un ordin de sechestr nu permite persoanei care a solicitat ordinul niciun drept preferențial asupra fondurilor sechestrate în relație cu alți creditori ai debitorului.

Efectele celorlalte măsuri asigurătorii depind de natura măsurilor.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

În termen de o lună de la pronunțarea deciziei de impunere a măsurilor asigurătorii, solicitantul trebuie să introducă o acțiune pe fondul cauzei în fața unei instanțe sau a unei instituții sau o altă procedură care poate avea ca urmare o decizie de executare, precum arbitrajul. Dacă acesta nu reușește să facă acest lucru, măsurile asigurătorii vor fi retrase. Măsurile asigurătorii pot fi retrase, de asemenea, dacă pentru orice motiv temeiurile pe baza cărora au fost impuse nu mai există. Atunci când instanța pronunță o hotărâre pe fondul cauzei, trebuie să emită în același timp un ordin privind măsurile asigurătorii.

Răspunderea pentru costurile suportate ca urmare a măsurilor asigurătorii îi aparține în principal solicitantului. Dacă măsurile asigurătorii se dovedesc a fi nefondate, solicitantul este responsabil pentru daunele aduse părâtului ca urmare a măsurilor, indiferent dacă aceasta este o consecință a neglijenței sale.

Pentru a acoperi acea eventualitate solicitantul trebuie să constituie o garanție înainte de executarea măsurilor asigurătorii. Pe de altă parte, părâtul poate împiedica în general executarea măsurilor asigurătorii prin constituirea unei garanții.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Împotriva deciziilor instanțelor de impunere a măsurilor asigurătorii se poate introduce o cale de atac la o instanță superioară, și anume la o Curte de apel (*hovioikeus*) sau la Curtea Supremă (*korkein oikeus*). Introducerea unei căi de atac nu împiedică executarea ordinului, cu excepția cazului în care instanța apelată suspendă acea hotărâre. Cu toate acestea, nu există nicio posibilitate de cale de atac împotriva unei decizii privind măsurile asigurătorii intermediare. Căile de atac împotriva măsurilor sau deciziilor luate de un executor judecătoresc cu privire la executarea măsurilor asigurătorii sunt soluționate de instanțele districtuale. Dreptul de a introduce o cale de atac se aplică, de asemenea, părților terțe care consideră că proprietatea le-a fost confiscată ca urmare a creanței debitorului.

Ultima actualizare: 15/02/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestr a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Suedia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Dispozițiile de bază privind măsurile asigurătorii în cauzele civile sunt prevăzute la capitolul 15 din Codul de procedură judiciară suedez („*rättegångsbalken*"). Regula generală este că nicio măsură executorie referitoare la o cerere în materie civilă nu poate avea loc până când instanța nu a pronunțat hotărârea privind cauza. Dispozițiile privind măsurile asigurătorii sunt o excepție de la această regulă. Măsurile asigurătorii vizează în general să garanteze că, în urma hotărârii viitoare pronunțate de instanță, partea care pierde își va îndeplini obligațiile.

Măsura asigurătorie cea mai comună este *sechestrul*, care înseamnă că un solicitant poate obține blocarea bunurilor aflate în posesia părții adverse sau limitarea în alt mod a dreptului părții adverse de a dispune de un bun.

Conform capitolului 15, secțiunea 1 din Codul de procedură judiciară suedez, sechestrul poate fi acordat pentru a garanta executarea viitoare a unei hotărâri referitoare la o *creanță*. Ca normă generală, o decizie de sechestrul în temeiul acestei dispoziții trebuie formulată în așa fel încât proprietatea care aparține debitorului să fie sechestrată pentru a acoperi valoarea unei anumite sume specificate revendicate. În cazuri excepționale, decizia poate, cu toate acestea, să afirme că proprietatea poate face obiectul executării.

Sechestrul poate fi impus, de asemenea, pentru a asigura executarea viitoare a unei hotărâri judecătorești privind un *drept prioritar asupra unei proprietăți* (Capitolul 15, secțiunea 2 din Codul de procedură judiciară suedez). Exemple de astfel de hotărâri judecătorești sunt cele care stabilesc că reclamantul are un drept prioritar asupra anumitor acțiuni, precum și cele prin care pârâtul este obligat să predea acțiunile imediat.

La capitolul 5, secțiunea 3 din Codul de procedură judiciară suedez există o dispoziție generală privind dreptul instanței de a *impune o măsură adecvată* pentru a proteja drepturile solicitantului. Această dispoziție se aplică în cazul acțiunilor în încetare, de exemplu. O cerere de confirmare că pârâtul nu are dreptul de a lucra cu anumite bunuri specificate într-o clauză de concurență a fost considerată, de asemenea, ca înscriindu-se în sfera de aplicare a acestei dispoziții.

De asemenea, conform capitolului 15, secțiunea 4 din Codul de procedură judiciară suedez, în cazul existenței unui drept prioritar asupra unei proprietăți, instanța poate decide *returnarea bunului înstrăinat etc.*

În plus, la capitolul 15, secțiunea 5, punctul 3 din Codul de procedură judiciară suedez se specifică faptul că o măsură asigurătorie **provizorie** poate fi impusă în anumite condiții.

Pe lângă aceasta există, de asemenea, dispoziții separate privind măsurile asigurătorii în anumite domenii, de exemplu dreptul brevetelor.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Deciziile privind măsurile asigurătorii sunt emise de instanța unde sunt pendinte acțiunile. Dacă nu există proceduri judiciare pendinte, dispozițiile aplicabile privind instanța care deține competență sunt în mare măsură similare celor pentru cauzele civile în general.

Instanța nu poate ridica problema măsurilor asigurătorii din proprie inițiativă. Astfel, este necesar ca partea care dorește o astfel de decizie să depună o cerere pentru aceasta. Dacă nu există proceduri judiciare pendinte, cererea trebuie depusă în scris.

Nu există cerința ca un solicitant să fie asistat sau reprezentat de un avocat. Procedurile judiciare în instanțele suedeze sunt gratuite, cu excepția unei taxe de depunere a cererii care este în prezent de 450 SEK (aproximativ 50 EUR).

2.2 Principalele condiții

Pentru ca măsurile în conformitate cu capitolul 15, secțiunile 1-3 din Codul de procedură judiciară suedez („*rättegångsbalken*”) să fie acordate, este necesar ca principalele chestiuni (de exemplu o creanță în conformitate cu secțiunea 1) să *poată face obiectul unei cauze sau examinări în instanță printr-o altă procedură similară*. Cea din urmă include procedurile de arbitraj.

Curtea Supremă („*Högsta domstolen*”) a hotărât că sechestrul sau alte măsuri asigurătorii în conformitate cu capitolul 15 din Codul de procedură judiciară suedez pot fi instituite, de asemenea, cu privire la *cererile care trebuie judecate de instanțele străine* dacă decizia instanței poate fi executată în Suedia.

Pentru ca sechestrul în conformitate cu capitolul 15, secțiunile 1-3 din Codul de procedură judiciară suedez să fie instituit trebuie îndeplinite, de asemenea, următoarele condiții:

O cerință este ca solicitantul să demonstreze că există *motive credibile* de a considera că acesta deține o creanță împotriva unei alte persoane, care poate face obiectul unei acțiuni în instanță sau al unei examinări printr-o altă procedură similară.

Solicitantul trebuie, de asemenea, să demonstreze că poate exista „*în mod rezonabil temerea*” că partea adversă, prin fugă, prin îndepărtarea bunurilor sau în alt mod, nu își va asuma responsabilitatea plății creanței (secțiunea 1), că partea adversă va îndepărta, va deteriora considerabil sau va dispune în alt mod de bunuri în detrimentul solicitantului (secțiunea 2) sau că partea adversă, prin angajarea în anumite activități sau prin întreprinderea sau neglijarea anumitor măsuri sau în alt mod, va împiedica sau va îngreuna exercitarea drepturilor de către solicitant sau va reduce semnificativ valoarea bunurilor (secțiunea 3).

Pentru acordarea unei măsuri **provizorii**, trebuie să existe întotdeauna un risc de prejudiciu iminent. Aceasta înseamnă că executarea unei decizii ar fi pusă în pericol dacă măsura nu ar fi acordată imediat fără audierea părții adverse. Dacă măsura este adoptată în acest mod, decizia se transmite părților, cerându-i-se pârâtului să își prezinte observațiile privind decizia. Dacă se primesc observații, instanța trebuie să reexamineze imediat dacă măsura ar trebui menținută.

În fine, măsura poate fi adoptată numai dacă solicitantul furnizează o *garanție* pentru orice daune pe care le-ar putea suferi partea adversă. Dacă solicitantul nu poate furniza o garanție dar, în același timp, demonstrează că are motive speciale pentru cererea sa, instanța are opțiunea de a-l scuti de la obligația de a furniza o garanție.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Executarea deciziilor privind *sechestrul pentru creanțe* constă în confiscarea bunurilor până la o anumită valoare. În ansamblu, în cazul executării se aplică aceleași principii ca în cazul confiscării. Cu toate acestea, nu există posibilitatea vânzării proprietății.

În principiu, orice tip de bunuri pot fi sechestrate în cadrul executării. Bunurile pot fi atât mobile, cât și imobile.

Anumite bunuri nu pot fi confiscate. Acesta este cazul bunurilor desemnate prin termenul suedez „*beneficieegendom*”, și anume:

haine și alte obiecte destinate uzului personal al debitorului, până la o valoare rezonabilă;

mobiliu, electrocasnice și alte echipamente necesare pentru o locuință și întreținerea sa;

unelte și alte echipamente necesare activității profesionale a debitorului sau pregătirii sale profesionale;

obiecte personale precum medalii sau premii sportive, care au o valoare afectivă importantă pentru debitor.

Bunurile pot fi protejate, de asemenea, prin diferite reglementări. Acesta poate fi, de exemplu, cazul daunelor.

Sechestrul pentru creanțe nu se poate aplica salariilor etc. decât după ce salariul a fost plătit, pentru a putea fi sechestrat.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Atunci când bunurile au fost sechestrate *pentru creanțe*, pârâtul nu le poate transfera sau nu poate dispune de bunuri în orice mod în detrimentul solicitantului. Autoritatea de Executare suedeză („*Kronofogdemyndigheten*”) poate, cu toate acestea, să autorizeze excepții de la interdicția de a dispune de un bun dacă există motive speciale. Orice utilizare a bunurilor care contravine interdicției poate atrage răspunderea penală.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Atunci când se aprobă o măsură în temeiul capitolului 15, secțiunile 1-3 din Codul de procedură judiciară suedez, solicitantul trebuie să introducă o acțiune în instanță în termen de o lună de la decizie, dacă nu s-a introdus încă nicio acțiune. Dacă cererea urmează să fie examinată în cadrul altei proceduri, solicitantul trebuie în schimb să ia măsurile stabilite pentru acea procedură.

Dacă măsura este adoptată **provizoriu**, decizia trebuie transmisă părților, cerându-i-se pârâtului să își prezinte observațiile privind decizia. Dacă se primesc observații, instanța trebuie să reexamineze imediat dacă măsura ar trebui menținută.

O măsură trebuie revocată imediat dacă, după ce a fost aprobată, se furnizează o garanție care îndeplinește scopul măsurii.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Orice chestiune referitoare la o măsură asiguratorie trebuie soluționată prin decizie atât atunci când apare în contextul judecării unei cauze, cât și atunci când măsura asiguratorie este independentă.

În ambele situații, decizia poate fi atacată separat de persoana în defavoarea căreia a fost pronunțată. O persoană care dorește să atace o decizie a instanței districtuale („tingsrätt”) trebuie să facă acest lucru în scris în termen de trei săptămâni de la data pronunțării deciziei. Dacă decizia nu a fost pronunțată în cadrul unei ședințe și nu s-a anunțat în cadrul niciunei ședințe când va fi pronunțată decizia, termenul pentru introducerea unei căi de atac va fi calculat de la data la care solicitantul a primit decizia. Calea de atac trebuie introdusă la instanța de al doilea grad de jurisdicție („hovrätt”), dar cererea trebuie depusă la instanța districtuală („tingsrätt”).

Dacă instanța districtuală a respins o cerere de măsuri asigurătorii într-o cauză civilă în conformitate cu capitolul 15 din Codul de procedură judiciară suedez („rättegångsbalken”) sau a revocat o decizie privind o astfel de măsură, instanța de al doilea grad de jurisdicție poate permite imediat ca măsura să se aplice până la adoptarea unor noi dispoziții. Dacă instanța districtuală a aprobat o astfel de măsură sau a declarat că decizia poate fi executată chiar dacă nu este încă definitivă, instanța de al doilea grad de jurisdicție poate stabili imediat că decizia instanței districtuale nu poate fi executată până la adoptarea unor noi dispoziții.

Ultima actualizare: 06/09/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Anglia și Țara Galilor

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

În Anglia și Țara Galilor, atât în temeiul părții 25.1 alineatul (1) din CPR, cât și în temeiul competenței lor inerente, instanțele sunt competente să dispună măsuri preventive și/sau provizorii, al căror scop este de a proteja interesele unei părți referitoare la un bun sau o cauză a acțiunii. Aceste măsuri reparatorii sunt disponibile în orice fază a litigiului sau chiar înainte de începerea acestuia. Ele sunt măsuri reparatorii echitabile, dat fiind faptul că instanța are putere de apreciere în pronunțarea ordinului corespunzător. Principiile de acordare a acestora au fost stabilite în cauza fundamentală *American Cyanamid Co /Ethicon*^[1] Potrivit părții 25.1 alineatul (1), instanța poate pronunța următoarele:

măsuri provizorii;

declarații provizorii;

ordine privind proprietatea astfel încât să se permită vânzarea, conservarea, inspecția, transferul custodiei sau plata în contul proprietății;

ordine care să permită intrarea pe teren sau în clădiri;

ordine de renunțare la bunuri;

ordine de înghețare sau ordine prin care se impune unei părți să furnizeze informații privind amplasamentul unei proprietăți sau al unor bunuri care fac obiectul ordinului de înghețare;

ordine de percheziție;

ordine de dezvăluire de documente sau de inspectare a bunurilor înainte începerii acțiunii – acestea pot fi formulate fie împotriva părții adverse, fie împotriva unei părți care nu are încă legătură cu acțiunea;

ordine de plată intermediară în contul daunelor-interese pe care instanța nu le-a acordat încă;

ordine privind plata în instanță în așteptarea soluționării procedurii;

ordine de justificare a sumelor de bani;

ordine în legătură cu procedurile în materie de proprietate intelectuală.

În temeiul competenței inerente a instanțelor, jurisprudența a dat naștere, la rândul ei, unor măsuri provizorii, printre care se numără, nu în ultimul rând, ordinele *Norwich Pharmacal* și injoncțiuni de interzicere a pomirii sau continuării unei acțiuni sub o altă jurisdicție („anti-suit injunctions”). Ordinele *Norwich Pharmacal* au scopul de a obliga un terț să divulgeze datele de contact ale autorului unei fapte ilicite astfel încât reclamantul să poată iniția o acțiune nominală împotriva acestuia – adesea, aceste ordine sunt utilizate în cauze referitoare la infracțiuni comise de întreprinderi. „Anti-suit injunctions” au scopul de a împiedica o parte să înainteze o acțiune într-o țară străină dacă acest lucru ar fi vexatoriu sau opresiv sau s-ar face cu încălcarea garanțiilor procedurale. În plus, instanța poate pronunța o declarație privind interpretarea legii sau a unei clauze contractuale care face obiectul litigiului.

O ordonanță președințială este un ordin judecătoresc prin care se impune unei părți să facă sau să nu facă un anumit lucru. O ordonanță președințială provizorie este un astfel de ordin pronunțat înainte de judecarea acțiunii. Un reclamant poate solicita protejarea poziției sale în cursul procedurii judiciare sau chiar înaintea începerii procedurii, solicitând o ordonanță președințială provizorie pentru a împiedica pârâului să acționeze într-un mod care va aduce prejudicii reclamantului.

Există, de asemenea, două tipuri specifice de ordonanță președințială pe care un reclamant le poate solicita în cazul în care există riscul ca pârâului să ia măsuri de distrugere a probelor sau de subminare a oricărei hotărâri obținute de către reclamant. Primul este ordinul de percheziție; al doilea este o ordonanță președințială de înghețare, care interzice pârâului să dispună de active sau să le mute în afara jurisdicției.

În cazul în care reclamantul solicită plata unei sume de bani (de exemplu, o datorie sau daune-interese), instanța poate impune pârâului să facă o plată intermediară în contul oricărei sume pe care pârâului poate fi obligat să o plătească, pentru a evita impreviziunea pentru reclamant ca urmare a oricărei întârzieri în obținerea hotărârii.

Chiar dacă acțiunea este respinsă și reclamantul este obligat să plătească cheltuieli de judecată, pârâului se poate confrunta cu riscul imposibilității de a executa ordinul de plată a cheltuielilor de judecată. Pentru a proteja pârâului, în anumite circumstanțe, instanța poate impune reclamantului să furnizeze o cauțiune pentru costuri, de obicei prin plata unei sume de bani către instanță.

Înalta Curte (*High Court*) are competența de a acorda măsuri provizorii în susținerea unei acțiuni dintr-o altă jurisdicție, dacă este oportun să procedeze astfel. Aceasta poate lua, de asemenea, o „măsură de înghețare care să se aplice la nivel mondial” activelor aflate în alte jurisdicții.

[1] [1975] 1.504

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Ordonanțe președințiale (inclusiv ordine de percheziție și ordonanțe președințiale de înghețare)

În temeiul părții 25, orice cerere de măsuri provizorii trebuie să fie adresată instanței care audiază cauza sau care va audia cauza după inițierea acesteia. Unele tipuri de ordonanțe președințiale, în special cele care au un element internațional, trebuie pronunțate numai la Înalta Curte (*High Court*), în timp ce

alte pot fi pronunțate la Tribunalul districtual (*County Court*). La Înalta Curte (*High Court*), acestea pot fi pronunțate în procedură ordinară sau prin diferitele secții ale instanței pentru cereri de măsuri provizorii sau prin intermediul serviciilor lor care funcționează în afara programului de lucru – acest lucru se întâmplă adesea în cazul ordonanțelor președințiale prin care se împiedică publicarea unui articol în presă sau pentru a opri deportările de către *Home Office*. Cerințele generale ale cererii sunt următoarele: aceasta trebuie să fie depusă prin Notificarea de cerere (N244), iar notificarea trebuie să fie însoțită de formularul de cerere, o declarație a unui martor în sprijinul cererii, declarații sub jurământ ca probe și un proiect de ordin. Proiectul de ordin trebuie să includă un angajament încrucișat [2] privind daunele, un angajament de a notifica sau comunica cererea părților, probele și orice ordin pronunțat. Aceste elemente sunt esențiale dacă cererea este de tip *ex parte*. În cazul ordonanțelor președințiale de urgență, trebuie să existe un angajament de plată a taxelor relevante cât de repede cu putință; în plus, poate fi necesar un angajament de inițiere a procedurii formale cât de repede posibil.

După depunere, cauza va fi audiată de către un judecător care va pronunța ordinul necesar și se va asigura că ordinul este sigilat și returnat solicitantului. Solicitantul are sarcina de a asigura notificarea sau comunicarea către cealaltă parte.

Ordinele de percheziție sunt foarte invazive și, prin urmare, implică cerințe speciale. În mod normal, acestea trebuie să fie notificate sau comunicate de către un „avocat de supraveghere” (*supervising solicitor*) care este familiarizat cu ordinele de percheziție și care este independent de avocații solicitantului.

Avocatul de supraveghere trebuie să explice ordinul de percheziție părții și să îl informeze pe acesta cu privire la dreptul său de a solicita consultanță juridică. Avocatul de supraveghere va efectua sau va supraveghea percheziția și va raporta avocaților solicitantului cu privire la aceasta. Ordinele de percheziție intră în vigoare la momentul notificării sau comunicării și sunt valabile până la expirarea unui termen rezonabil pentru obținerea consultanței juridice.

Ordinele de înghețare sunt ordine care opresc o parte să înstrăineze activele situate în jurisdicția respectivă sau care restricționează tranzacționarea activelor situate în orice parte a lumii. În mod singular, acestea produc efecte de la momentul pronunțării, făcând ca notificarea sau comunicarea ordinului aibă o importanță capitală.

În ambele cazuri, nerespectarea ordinului constituie infracțiunea de sfidare a acțiunii în justiție.

Plățile intermediare și cauțiunea pentru cheltuieli de judecată

Plățile intermediare și cauțiunea pentru cheltuieli de judecată pot fi asigurate prin acordul dintre părți, însă, în absența unui acord, este necesar ca acestea să fie solicitate instanței. Cererea este formulată prin depunerea unei notificări de cerere susținută de probe scrise. Cererea trebuie să fie notificată sau comunicată părții, care poate depune obiecții. În cazul în care instanța pronunță ordinul, aceasta va stabili forma și valoarea cauțiunii sau a plății care trebuie efectuată.

Cheltuielile de judecată pentru obținerea ordinelor

Nu există o valoare fixă a cheltuielilor de judecată pentru obținerea oricăror dintre ordinele descrise mai sus. Există, însă, taxe specifice ale instanței pentru introducerea unei cereri de pronunțare a unui ordin care depind de faptul dacă cererea este formulată cu sau fără notificarea părții. Detalii complete referitoare la aceste taxe pot fi găsite pe site-ul web al [Ministerului Justiției](#).

Solicitantul trebuie să plătească onorariile avocaților săi (iar, în cazul unui ordin de percheziție, onorariile avocatului de supraveghere), deși, în cele din urmă, este posibil să se impună părții să plătească aceste costuri.

[2] Angajamentele sunt promisiuni față de instanță. Pedeapsa pentru neexecutarea unui angajament poate fi severă.

2.2 Principalele condiții

Astfel cum s-a menționat mai sus, toate măsurile corective descrise în această secțiune sunt discreționare, iar instanța nu le va acorda în cazul în care consideră că acestea ar fi necorespunzătoare sau disproporționate în circumstanțele respective. Instanțele tind să manifeste o mai mare precauție în privința ordinelor de percheziție și a ordonanțelor președințiale de înghețare deoarece acestea sunt măsuri deosebit de severe.

Măsuri provizorii

Pentru a decide dacă să acorde o măsură provizorie[3], instanța va analiza în primul rând dacă acțiunea se referă la „o chestiune serioasă care să fie soluționată” (care nu este „neserioasă sau vexatorie”). Dacă nu îndeplinește această cerință, ordonanța președințială va fi respinsă.

În cazul în care există o chestiune serioasă care să fie soluționată, atunci instanța va analiza „balanța dintre avantaje și prejudicii”. Această analiză implică răspunsul la întrebarea dacă ar fi mai rău să se solicite reclamantului să acționeze fără ordonanța președințială până la proces sau dacă ar fi mai rău ca părțul să suporte efectele ordonanței președințiale. Pentru a decide asupra acestei chestiuni, instanța va examina următoarele aspecte în ordinea de mai jos:

O hotărâre prin care se acordă daune-interese ar fi o măsură reparatorie adecvată pentru reclamant în cazul în care acesta ar avea câștig de cauză în proces? Dacă daunele-interese ar fi adecvate, ordonanța președințială va fi respinsă. Dacă nu ar fi adecvate (de exemplu, deoarece prejudiciul reclamantului ar fi ireparabil sau nu ar fi de natură pecuniară), trebuie examinate celelalte întrebări.

Angajamentul încrucișat al reclamantului privind daunele-interese ar oferi părții o protecție adecvată în cazul în care părțul are câștig de cauză în proces? Dacă daunele-interese ar proteja părțul în mod adecvat, acest lucru se aplică în mod normal în favoarea ordonanței președințiale.

În cazul în care ceilalți factori par să fie bine echilibrați, instanța va menține statu-quo-ul. Alți factori sociali sau economici pot fi luați în considerare, cum ar fi impactul acordării sau respingerii ordonanței președințiale asupra ocupării forței de muncă sau asupra disponibilității medicamentelor.

Ca ultimă opțiune, instanța poate examina fondul relativ al cauzelor părților, însă numai dacă este posibil să își formeze o opinie clară potrivit căreia cauza unei părți este cu mult mai puternică decât cauza celeilalte.

Ordine de percheziție

Un ordin de percheziție poate fi pronunțat pentru a asigura conservarea probelor sau a bunurilor relevante pentru procedura judiciară. Condițiile pentru obținerea unui ordin de percheziție sunt mai stricte decât pentru alte tipuri de ordonanțe președințiale, iar instanța nu va pronunța un ordin decât în cazul în care solicitantul arată că sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

există o prezumție extrem de puternică împotriva părții;

activitățile părții care au dat naștere procedurii cauzează un prejudiciu grav efectiv sau potențial reclamantului;

există probe clare potrivit cărora părțul are documente sau materiale incriminatorii;

există o „posibilitate reală” sau o „probabilitate” ca documentele sau materialele relevante să dispară dacă ordinul nu este pronunțat.

Ordonanțe președințiale de înghețare

Instanța are competența de a pronunța o ordonanță președințială de înghețare în cazul în care este „just și oportun” să facă acest lucru. O ordonanță președințială de înghețare nu este pronunțată decât în cazul în care reclamantul poate arăta că sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

reclamantul are o cauză semnificativă de acțiune asupra căreia instanțele din Anglia și Țara Galilor au competență;

reclamantul are o „cauză demonstrabilă temeinică” împotriva părții;

există motive pentru a considera că părțul deține active în jurisdicția în cauză;

există un „risc real” ca părțul să dispună de active într-un mod care să împiedice executarea oricărei hotărâri (de exemplu, prin înstrăinarea activelor sau prin scoaterea acestora din jurisdicția în cauză).

Instanța va exercita o precauție specială înaintea acordării ordonanțelor președințiale de înghețare în sprijinul procedurilor din străinătate, în special în cazul în care ordonanța de înghețare s-ar suprapune sau ar contrazice orice ordin de înghețare pronunțat de instanța străină în fața căreia se desfășoară litigiul principal sau dacă instanța străină a respins înghețarea activelor.

Instanța nu va acorda o ordonanță președințială de înghețare la nivel mondial dacă pârâtul are active suficiente în jurisdicția în cauză și trebuie să analizeze dacă o ordonanță președințială la nivel mondial ar putea fi executată în țările în care pârâtul deține active.

Ordinele *Norwich Pharmacal*

Jurisprudența a creat aceste ordine care impun unui pârât să dezvăluie anumite documente sau informații reclamantului. Deși este similară dezvăluirii premergătoare acțiunii și dezvăluirii de către un terț care nu este parte la acțiune, sfera de aplicare a dezvăluirii este mai largă, deoarece acoperă „informații”, nu numai documente. Aceste ordine sunt disponibile în orice moment pe durata litigiului și pot fi solicitate chiar și după pronunțarea hotărârii. În plus față de principiile echitabile generale, criteriile suplimentare se referă la faptul că fapta ilicită trebuie să fi avut loc și că trebuie să existe un autor al faptei ilicite care, în cazul în care este cunoscut, va fi chemat în judecată de către partea care solicită ordinul. Ordinul este necesar pentru a ajuta la înfăptuirea justiției și nu există nicio altă modalitate pentru a face acest lucru. Pârâtul fie este autorul faptei ilicite, fie este asociat sau afiliat și are informații cu privire la acesta. Cererile de pronunțare a acestor ordine sunt depuse la Înalta Curte (*High Court*) și au aplicare internațională; materialele dezvăluite pot fi utilizate în litigiile din străinătate fără permisiunea instanței, ceea ce reprezintă o abatere de la principiile generale ale litigiilor.

„Anti-Suit Injunctions”

Acestea sunt ordonanțe președințiale care interzic pârâtului să inițieze un proces într-o instanță străină. Există și alte criterii în afara principiilor generale ale măsurilor echitabile. În primul rând, interzicerea litigiului trebuie să fie în interesul justiției; în general, deoarece acesta are un caracter vexatoriu sau ar încălca o clauză contractuală, cum ar fi încălcarea clauzei prin care se stabilește competența judiciară exclusivă a instanțelor din Anglia și Țara Gallor. În plus, litigiul trebuie să aibă loc într-o instanță care se află în afara sferei de aplicare a regulamentului Bruxelles 1. În cazul în care instanța ar putea opri litigiul în instanțele respective, ar fi subminat principiul încrederii reciproce dintre sistemele judiciare. Excepțiile de la această regulă sunt situațiile în care chestiunea se referă la un arbitraj privat – în acest caz nu există astfel de temeri.

Plățile intermediare

Instanța poate impune pârâtului să facă o plată intermediară numai dacă pârâtul a admis răspunderea de a plăti sume de bani reclamantului, dacă a fost deja pronunțată hotărârea în favoarea reclamantului iar suma de bani urmează să fie evaluată ulterior, sau dacă instanța este convinsă că, în cadrul procesului, reclamantul va recupera „o sumă semnificativă de bani” (sau, în cazul unei acțiuni referitoare la posesia asupra terenului, o plată cu privire la ocuparea terenului de către pârât). În cauzele de vătămare personală, o plată poate fi dispusă numai dacă răspunderea pârâtului este susținută de un asigurător sau dacă pârâtul este un organism public.

Cauțiunea pentru cheltuieli de judecată

Majoritatea cazurilor obișnuite în care instanța poate impune reclamantului să furnizeze o cauțiune sunt cele în care:

reclamantul are reședința în afara Uniunii Europene și a Spațiului European al Liberului Schimb (Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția) și ar fi dificilă executarea unui ordin privind cheltuielile de judecată în țara de reședință a reclamantului;

reclamantul este o societate sau un alt organism înregistrat și există motive să se considere că nu va putea plăti cheltuielile de judecată ale pârâtului în cazul în care i se impune acest lucru. (Pentru a decide dacă să dispună constituirea unei cauțiuni, instanța va lua în considerare dacă lipsa de bani sau de fonduri a reclamantului a fost cauzată de conduita pârâtului.);

reclamantul și-a schimbat adresa pentru a evita consecințele litigiului sau nu a scris adresa corectă în formularul de cerere;

reclamantul a luat măsuri în legătură cu activele sale care ar face dificilă executarea unui ordin privind cheltuielile de judecată împotriva acestuia.

Instanța va pronunța acest ordin numai dacă este convinsă că este just să facă acest lucru luând în considerare toate circumstanțele. Aceasta va examina dacă este utilizată cererea de cauțiune pentru a ascunde o acțiune veritabilă și dacă acțiunea are șanse rezonabil de bune de reușită.

Instanța are, de asemenea, competența de a dispune furnizarea cauțiunii de către:

un terț care nu este parte la acțiune și care finanțează acțiunea în schimbul unei cote din rezultatul procedurii sau care a cesionat reclamantului dreptul de a iniția acțiunea pentru a evita riscul de a se confrunta cu un ordin privind cheltuielile de judecată;

orice parte la procedură care nu a respectat normele instanței, fără un motiv temeinic.

[3] Acestea reprezintă o distilare și o rafinare a principiilor din cauza *American Cyanamid*.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsuri provizorii

O ordonanță președințială poate impune unei părți să facă sau să nu facă anumite lucruri în legătură cu orice tip de active.

Ordine de percheziție

Un ordin de percheziție impune pârâtului să permită intrarea în incinta proprie, însă nu permite solicitantului să forțeze intrarea. Ordinul trebuie să indice incinta în care se poate face percheziția și lista articolelor pe care persoanele care efectuează percheziția le pot inspecta, copia și lua. Ordinul poate acoperi numai probele care pot fi relevante în cadrul procedurii, sau proprietățile care pot face obiectul litigiului sau în legătură cu care poate apărea o întrebare în cursul litigiului.

Formularul standard al ordinului impune pârâtului să predea toate articolele enumerate în ordin. În cazul în care probe relevante pot fi ținute pe computere, accesul trebuie să fie acordat la toate computerele din incintă, astfel încât să se poată efectua percheziția acestora și trebuie să fie furnizate copii ale tuturor articolelor relevante găsite.

Ordonanțe președințiale de înghețare

Instanța poate pronunța o ordonanță președințială de înghețare în legătură cu proprietatea pârâtului, prin care acestuia i se interzice reducerea activelor sale din jurisdicția în cauză sub o valoare specificată, sau poate pronunța un ordin de înghețare a unor active specifice. Pârâtului i se va permite în continuare să cheltuiască sumele prevăzute pentru cele necesare traiului și pentru serviciile de consultantță și reprezentare juridică, iar ordinul poate permite pârâtului să dispună de active în cadrul desfășurării normale a activităților sale.

Formularul standard al ordonanței președințiale de înghețare este un ordin care prevede „suma maximă” care se aplică tuturor activelor pârâtului până la o valoare indicată. Acesta acoperă orice activ de care pârâtul are autoritatea de a dispune ca activ propriu, inclusiv activele deținute sau controlate de o parte terță în conformitate cu instrucțiunile pârâtului.

Un ordin general sau privind „suma maximă” va acoperi orice active, inclusiv bunurile mobile și imobile, vehicule, bani și titluri de valoare. Ordinul se va extinde, de asemenea, asupra oricăror active care sunt dobândite după pronunțarea acestuia. Acesta poate indica proprietăți specifice, active comerciale și conturi bancare care sunt înghețate. Un cont bancar comun nu va fi înghețat decât în cazul în care este acoperit în mod specific de ordinul respectiv.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Pârâtul este avertizat că nerespectarea unei măsuri provizorii reprezintă sfidare a curții, pentru care pârâtul ar putea fi privat de libertate, supus la plata unei amenzi sau activele sale ar putea fi puse sub sechestru.

Nu reprezintă neapărat o sfidare a curții situația în care o parte terță permite pârâtului să dispună de active cu încălcarea unei ordonanțe președințiale de înghețare. Cu toate acestea, dacă o parte terță care a fost înștiințată de ordonanța președințială ajută în cunoștință de cauză pârâtul să cedeze activele care fac obiectul înghețării, partea respectivă comite un act de sfidare a curții. Prin urmare, solicitantul trebuie să furnizeze copii ale ordonanței președințiale de înghețare părților terțe, cum ar fi băncile, contabilii și avocații pârâtului. (Formularul standard al ordinului presupune că acest lucru va fi făcut și avertizează părțile terțe cu privire la posibilele sancțiuni. De asemenea, include angajamente luate de solicitant de a plăti costurile rezonabile suportate de părțile terțe în respectarea ordinului și de a le despăgubi împotriva răspunderilor suportate făcând acest lucru.) Chiar dacă ordinul le-a fost notificat sau comunicat, băncile și alte părți terțe pot exercita în continuare drepturile de garantare și de compensare care au fost constituite înainte de pronunțarea ordonanței președințiale de înghețare.

O ordonanță președințială de înghețare nu conferă reclamantului niciun fel de drepturi de proprietate în legătură cu activele înghețate. Dreptul de a iniția acțiune pentru sfidare este singura măsură corectivă aflată în general la dispoziția reclamantului. Un contract încheiat cu încălcarea unui ordin este ilegal și, prin urmare, poate fi inopozabil părților care au cunoștință că acesta încalcă ordinul. În plus, în unele situații, instanța poate acorda o ordonanță președințială separată prin care pârâtul este împiedicat să îndeplinească un contract cu o parte terță. Cu toate acestea, dreptul de proprietate poate fi transferat în temeiul unui contract ilegal, și, dacă se execută un astfel de contract, în mod normal, nu este posibil să se mai recupereze activele transferate.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Când un ordin de măsuri provizorii este pronunțat în prezența părților, acesta poate prevedea că este în vigoare până la proces, până la pronunțarea hotărârii sau a unui ordin suplimentar al instanței sau până la o dată specificată. (Dacă o ordonanță președințială este în vigoare „până la pronunțarea unui ordin suplimentar”, aceasta nu va expira la pronunțarea hotărârii de către instanță, ci numai după pronunțarea unui ordin care anulează ordonanța președințială în mod expres sau implicit.)

O măsură provizorie pronunțată fără înștiințarea pârâtului se va aplica în mod normal pe o perioadă limitată, rareori mai mare de șapte zile, și va fi necesar un alt ordin al instanței pentru continuarea acesteia. Atunci când este acordată o măsură fără înștiințare, în mod normal, instanța stabilește o „dată de revenire” pentru o audiere suplimentară la care pârâtul poate participa și poate contesta continuarea ordinului. Formularul standard de ordonanță președințială de înghețare prevede că se aplică până la data de revenire sau până la pronunțarea unui ordin suplimentar.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Pârâtul sau orice parte terță afectată în mod direct de adoptarea unei măsuri provizorii poate cere în orice moment instanței să modifice sau să anuleze ordinul (deși o cerere referitoare la un ordin de percheziție care a fost deja executat ar trebui să aștepte în mod normal până la proces). Nu este necesar să se aștepte până la expirarea datei de revenire pentru a contesta un ordin pronunțat fără înștiințare. Pârâtul trebuie să trimită avocaților reclamantului un avis prealabil privind cererea. De obicei, cererea trebuie să fie adresată instanței care a pronunțat ordinul și, adesea, va fi audiată de același judecător. Printre temeiurile care pot sta la baza cererii pârâtului se numără: neîndeplinirea uneia dintre condițiile ordinului, o modificare semnificativă a circumstanțelor care elimină justificarea ordinului, efectul opresiv al ordinului, intervenția nerezonabilă în drepturile terților nevinovați și întârzierea reclamantului în inițierea acțiunii. Dacă ordonanța președințială a fost obținută fără înștiințarea pârâtului, temeiurile de anulare sau de modificare a ordinului includ, de asemenea, faptul că solicitantul nu a dezvăluit instanței fapte semnificative atunci când a obținut ordinul, precum și probe insuficiente care să justifice acordarea măsurilor provizorii fără o înștiințare.

Dacă instanța anulează ordinul, pârâtul are atunci dreptul de a invoca angajamentul încrucișat al solicitantului privind daunele-interese și poate solicita despăgubiri. Instanța va dispune o „cercetare judecătorească privind daunele-interese” pentru a stabili pierderile pârâtului, deși aceasta poate fi amânată până la proces sau ulterior.

Instanța are, de asemenea, competența de a anula sau a modifica ordinele de plată intermediară și de furnizare a cauțiunii pentru cheltuielile de judecată și de a dispune că sumele plătite în temeiul ordinului trebuie rambursate în întregime sau parțial.

Linkuri conexe

 [Ministerul Justiției.](#)

Ultima actualizare: 30/09/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Irlanda de Nord

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Ordonanța președințială de interdicție sau negativă – un ordin de a nu face un lucru sau de a înceta o acțiune. Acesta este cel mai frecvent tip de ordin.

Ordonanță președințială obligatorie sau pozitivă – un ordin de a face un lucru sau de a repara daunele cauzate de o acțiune anterioară.

Ordonanța președințială preventivă (*Quia Timet Injunction*) – un ordin de a face sau nu un lucru pentru a împiedica daune care nu s-au produs încă.

Ordinul Mareva – un ordin care împiedică pârâtul să înstrăineze sau să dispună de activele sale pentru a face imposibilă executarea unei hotărâri de despăgubire. Ordinul poate prevedea indemnizația pentru întreținerea pârâtului, cheltuieli comerciale sau juridice.

Angajament în locul unei ordonanțe președințiale – acesta este oferit adesea de către pârâtul împotriva căruia a fost depusă cererea de ordonanță președințială și, dacă este acceptat de către reclamant, trebuie să fie consemnat în scris sau de către instanță.

Ordinul de inspecție și conservare a bunurilor – acesta are două scopuri:

să conserve bunurile care fac obiectul acțiunii astfel încât partea care are câștig de cauză va putea recupera bunurile sau valoarea intactă a acestora și să pună bunurile la dispoziție în vederea inspecției pentru a strânge probe în sprijinul acțiunii. Instanța poate pronunța, de asemenea, un ordin prin care să permită intrarea pe terenurile unei părți în scopul îndeplinirii ordinului.

Ordinul Anton Pillar – acesta autorizează reclamantul, avocatul acestuia sau alt agent responsabil să confişte articole fără avertizarea prealabilă a pârâtului, în scop de conservare sau probatoriu.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsurile provizorii pot fi solicitate în orice moment după inițierea procedurii și înainte de soluționarea acesteia. În cazuri urgente, măsurile provizorii pot fi acordate înainte de începerea procedurii cu condiția ca aceasta să fie inițiată imediat.

Procedura de solicitare a măsurilor provizorii este prevăzută în regulamentul instanței. Regulamentul general al instanței care se aplică Înaltei Curți (*High Court*) este Regulamentul *Court of Judicature* (NI) din 1980, iar regulamentul care se aplică Tribunalului districtual (*County Court*) este Regulamentul Tribunalului districtual (NI) din 1981.

O cerere este formulată de obicei printr-un „aviz de moțiune” sau „citație” depusă la secția Înaltei Curți (*High Court*) sau la Tribunalul districtual (*County Court*) în care este pendinte litigiul principal.

Avizul sau citația trebuie să prevadă măsurile corective solicitate și regulile instanței pe care se întemeiază cererea, trebuie să fie susținut(ă) de o declarație sub jurământ (adesea certificată de avocatul reclamantului) și trebuie să fie furnizat un proiect de ordin.

Avizul sau citația, împreună cu declarația sub jurământ și orice alte documente relevante trebuie să fie comunicate sau notificate părâtului cu cel puțin două zile întregi înainte ca cererea să fie inclusă pe lista de audiere însă, în cazuri urgente, instanța poate permite ca termenul de notificare sau comunicare să fie redus.

La Înalta Curte, un *master* (un tip de executor judecătoresc) audiază de obicei cererea însă, în unele tipuri de proceduri [indicate în Regulamentul *Court of Judicature*] (Irlanda de Nord) din 1980] cererile provizorii trebuie să fie audiate de un judecător.

Tribunalul districtual (*County Court*) are autoritate provizorie deplină în privința cazurilor care intră în competența sa. Cererile depuse la Tribunalul districtual (*County Court*) pentru pronunțarea unei ordonanțe președințiale trebuie să fie audiate de un judecător al Tribunalului districtual.

O cerere poate fi depusă *ex parte*, fără notificarea sau citarea persoanei împotriva căreia este formulată în următoarele circumstanțe:

în cazul în care cauza este de extremă urgență;

în cazul în care avizul prealabil l-ar determina pe părât să submineze scopul ordinului;

de exemplu, prin convenție, cererile depuse înaintea începerii procedurii sunt formulate de obicei *ex parte*;

în cazul în care statutul sau regulamentul instanței autorizează sau impune acest lucru.

O cerere *ex parte* este formulată utilizând un formular special denumit *ex parte docket*, iar reclamantul are obligația de a face o dezvoltare completă și corectă a tuturor faptelor relevante. Cererile prin care se solicită ordine *ex parte* (cu excepția cererilor prin care se solicită ordonanțe președințiale *ex parte*) sunt soluționate de obicei de către judecător sau de către executorul judecătoresc (*master*) fără audiere. Costurile unei cereri *ex parte* sunt de obicei rezervate pentru audiere.

2.2 Principalele condiții

Ordonanța președințială este discreționară. Instanța poate acorda o ordonanță președințială în orice stadiu al procedurii în cazul în care pare just și oportun să facă acest lucru. Instanța își exercită puterea de apreciere pentru a acorda o ordonanță președințială în conformitate cu orientările prevăzute în cauza *American Cyanamid/Ethicon* [1975] AC 396. În primul rând, reclamantul trebuie să arate că există o chestiune serioasă care urmează să fie judecată în cadrul procedurii. Apoi, judecătorul va examina dacă drepturile reclamantului pot fi compensate cu daune-interese. În continuare, judecătorul poate examina balanța dintre avantaje și prejudicii între părți și, dacă situația este echilibrată, atunci se preferă conservarea sau restabilirea situației anterioare comiterii pretensei fapte ilicite. O necesitate mai puternică trebuie demonstrată dacă cererea se referă la o ordonanță președințială obligatorie și o ordonanță președințială nu va fi acordată decât dacă reclamantul furnizează un angajament de plată a daunelor către părât în cazul în care nu are câștig de cauză sau în cazul în care se dovedește că ordonanța președințială nu a fost necesară.

Într-o cerere prin care se solicită pronunțarea unui ordin Mareva, părâtul trebuie să arate:

o cauză demonstrabilă temeinică pentru o cauză de acțiune existentă prin care se solicită măsuri corective pecuniare;

dovada că părâtul are active pe care le poate înstrăina sau ascunde;

dovada existenței riscului ca părâtul să înstrăineze activele înainte ca hotărârea să poată fi executată.

O cerere de inspectare a bunurilor poate fi formulată cu privire la bunurile care fac obiectul procedurii sau care pot da naștere la o întrebare. Dreptul de inspectare nu depinde de forța cauzei reclamantului.

Într-o cerere de pronunțare a unui ordin Anton Pillar, reclamantul trebuie să arate că există o posibilitate reală ca părâtul să distrugă documente sau lucruri care sunt în defavoarea apărării sale sau să publice materiale care fac obiectul dreptului reclamantului la confidențialitate.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

O cerere de ordonanță președințială trebuie să fie accesorie și să depindă de un drept legal executoriu sau de o cauză de acțiune. Cu toate acestea, scopul ordonanței președințiale nu este de a executa drepturile reclamantului, ci de a conserva sau restabili situația de fapt în așteptarea soluționării acțiunii.

Un ordin Mareva poate fi acordat în legătură cu activele prezente sau viitoare din Irlanda de Nord (indiferent dacă fac sau nu obiectul acțiunii sau indiferent dacă au legătură sau nu cu acțiunea) indiferent dacă părâtul are domiciliul sau este prezent în Irlanda de Nord sau nu.

Un ordin de inspectare sau conservare a bunurilor poate fi obținut numai în legătură cu bunurile fizice. Acesta nu reprezintă procedura corespunzătoare pentru inspectarea conținutului unui document care este disponibil în temeiul regulilor privind prezentarea de documente.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Un ordin poate fi executat prin proceduri de executare. Ordinul trebuie să fie notificat părâtului înainte de a putea fi pus în executare. Un angajament este executoriu la fel ca o ordonanță președințială.

Terții, precum soția, avocatul sau banca părâtului, care au primit o notificare a unui ordin Mareva sunt răspunzători să conserve activele părâtului care se află în posesia lor. Cu toate acestea, un ordin Mareva este opozabil numai părâtului și nu acordă reclamantului niciun fel de prioritate față de creditori.

Un ordin de inspectare și conservare a bunurilor poate fi formulat numai împotriva unei părți la litigiul, astfel încât efectul său se supune consimțământului persoanei în mâinile căreia se află bunul.

Un ordin Anton Pillar nu este un mandat de percheziție, astfel încât nu poate fi pus în executare folosind forța însă, dacă formularea ordinului impune părâtului să permită percheziția, atunci refuzul părâtului de a permite inspecția reprezintă sfidare și poate determina instanța să concluzioneze că acesta are ceva de ascuns.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Ordinul poate să fie:

provizoriu – este valabil până la proces;

intermediar – este valabil pe o perioadă limitată.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Oricare dintre părți poate contesta ordinul sau decizia unui executor judecătoresc (*master*) în fața unui judecător. Calea de atac trebuie să fie formulată în termen de cinci zile și trebuie să fie notificată sau comunicată celorlalte părți cu cel puțin două zile întregi înainte de includerea căii de atac pe lista audierii.

Termenul de cinci zile poate fi prelungit la aprecierea instanței, însă instanța trebuie să fie convinsă că există un motiv temeinic pentru a face acest lucru. Cu toate acestea, o parte nu poate ataca un angajament. Respingerea unei cereri *ex parte* poate fi atacată de către reclamant, însă părâtul depune mai degrabă o cerere de anulare a ordinului decât o cale de atac.

Calea de atac implică repetarea completă a audierii, deși apelantul își prezintă cauza primul. Deși pot fi administrate probe noi, judecătorul va fi reticent în a admite probe noi, cu excepția cazului în care există un motiv temeinic pentru a face acest lucru.

Un ordin provizoriu pronunțat de Tribunalul districtual poate fi atacat în fața unui judecător de la Înalta Curte (*High Court*) prin repetarea audierii sau printr-o cauză prezentată Curții de Apel (*Court of Appeal*).

Linkuri conexe

[Serviciul instanțe judecătorești din Irlanda de Nord](#) (*Northern Ireland Courts and Tribunals Service*)

Ultima actualizare: 29/09/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Scoția

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsuri subordonate (*diligence on the dependence*)

O măsură subordonată este o măsură asigurătorie utilizată în cursul acțiunii în instanță sau imediat înainte de începerea acesteia. Măsura subordonată îi permite unui reclamant (creditorul) să conserve activele pârâtului astfel încât acestea să fie disponibile pentru executarea oricărui decret (hotărâri) pronunțat într-o acțiune în justiție în favoarea reclamantului.

Există două tipuri de măsuri subordonate. Primul, poprirea subordonată (*arrestment on the dependence*), este o metodă prin care un reclamant dintr-o acțiune pentru plata unei sume de bani poate „îngheța” efectiv orice sume de bani sau active ale pârâtului aflate în mâinile unui terț. Astfel, părții terțe în cauză i se interzice să facă plata sumelor de bani sau să transfere activul. Al doilea tip, gajul subordonat (*inhibition on the dependence*), împiedică pârâtul să transfere sau să înstrăineze orice bunuri moștenite aflate în proprietatea sa. Acesta este utilizat mai degrabă în legătură cu terenuri sau clădiri, decât în legătură cu bani sau bunuri mobile, și împiedică pârâtul să dispună de proprietate într-un mod care ar putea prejudicia pretenția unui reclamant, de exemplu prin vânzarea proprietății și apoi prin înstrăinarea sumelor obținute.

Atât poprirea, cât și gajul subordonat se pot transforma într-o acțiune normală de executare dacă este pronunțat un decret în favoarea reclamantului în acțiunea în justiție.

Sechestrul provizoriu

Sechestrul provizoriu este o acțiune provizorie, similară cu măsurile subordonate, care permite unui reclamant să pună sechestrul pe bunurile mobile ale pârâtului pe durata acțiunii în justiție. Acesta restricționează efectiv capacitatea pârâtului de a dispune de bunurile mobile aflate în posesia sa și care fac obiectul sechestrului până la soluționarea acțiunii. Cu toate acestea, sechestrul provizoriu nu poate fi utilizat în cazul unei locuințe și anumite articole sunt scutite. După obținerea decretului, acesta nu se transformă în sechestr în execuție; o somație de plată (*charge for payment*) și un sechestr suplimentar sunt necesare înainte ca articolele care fac obiectul sechestrului să poată fi scoase la licitație.

Interdicția provizorie

Interdicția este un ordin al instanței prin care o persoană este împiedicată să facă un lucru, cum ar fi înstrăinarea proprietății, astfel încât aceasta poate fi utilizată pentru păstrarea situației existente a unui pârât. Interdicția provizorie are aceeași eficiență juridică precum o interdicție, însă, în general, este acordată într-un stadiu timpuriu al acțiunii în justiție, după formularea unei cereri de interdicție și înainte de examinarea faptelor. Prin urmare, poate fi mai ușor atacată sau anulată.

Conservarea documentelor și a altor bunuri

O instanță poate pronunța un ordin pentru conservarea provizorie a documentelor și a altor bunuri (inclusiv terenuri) care vor permite unei părți să conserve dovezi concrete sau să obțină probe.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsuri subordonate (*diligence on the dependence*)

O măsură subordonată poate fi inițiată numai la ordinul unei instanțe. Atât *Court of Session*, cât și *Sheriff Court* pot acorda un mandat pentru poprire sau gaj subordonat sau pentru sechestrul provizoriu. Poprirea și sechestrul provizoriu sunt aplicabile numai în cazul în care prin acțiune se solicită plata unei sume de bani, cu excepția cheltuielilor. Mandatul pentru gaj este aplicabil în cazul în care acțiunea conține o concluzie similară sau se solicită aplicarea specifică a unei obligații pentru transferul proprietății transmisibile prin succesiune către reclamant sau acordarea unui drept real de garanție asupra proprietății transmisibile prin succesiune.

Într-o acțiune în fața *Sheriff Court*, reclamantul solicită de obicei un mandat pentru măsuri subordonate prin intermediul cererii inițiale. O cerere inițială cuprinde pretenția reclamantului. O măsură subordonată se poate aplica în orice moment până la emiterea unui decret definitiv în favoarea reclamantului. Poprirea, gajul sau sechestrul se comunică sau se notifică de obicei de către un executor (*sheriff officer*) (un funcționar al instanței numit pentru comunicarea sau notificarea documentelor și pentru executarea ordinelor).

În *Court of Session* (curtea supremă în materie civilă în Scoția), mandatele pentru măsuri subordonate sunt obținute printr-o cerere. *Lord Ordinary* [orice judecător din cadrul Secției externe (*Outer House*) a *Court of Session*] poate acorda apoi un ordin pentru măsura respectivă. Borderourile de poprire, gaj sau sechestrul sunt executate de obicei de către un executor (*Messenger-at-Arms*) (un funcționar al *Court of Session* numit pentru comunicarea sau notificarea documentelor și pentru executarea hotărârilor judecătorești).

Conservarea documentelor și a altor bunuri

Înainte ca instanța să poată acorda un ordin în cazul în care litigiul cu care au legătură documentele sau bunurile nu a început încă, este necesar ca solicitatul să arate că este probabil să fie inițiată procedura civilă și că, în cadrul acesteia, pot apărea întrebări referitoare la documentele relevante sau la alte bunuri. Într-o acțiune care a fost inițiată, ordinul va fi acordat numai în cazul în care reclamantul arată că acesta este necesar pentru a-i permite să aducă precizări în sprijinul susținerilor deja făcute (respectiv să dovedească ceea ce a afirmat în cauza sa). Dacă este acordată cererea, ordinul va specifica modul în care trebuie să se dea curs acesteia. Ulterior, o copie certificată a ordinului trebuie să fie notificată sau comunicată părților împotriva cărora a fost emis.

2.2 Principalele condiții

Măsuri subordonate (*diligence on the dependence*)

Măsura subordonată este discreționară și instanțele nu vor acorda un mandat pentru aceasta decât dacă sunt convinse că este rezonabil să facă acest lucru în toate circumstanțele, în conformitate cu prevederile Legii din 1987 privind debitorii (Scoția). Reclamantului îi va reveni sarcina de a convinge instanța că ordinul trebuie pronunțat.

Interdicția provizorie

Judecătorul (*Sheriff*) trebuie să fie convins de urgența chestiunii și de concludența cauzei înainte de a acorda interdicția provizorie. Aceasta trebuie să fie adecvată având în vedere toate circumstanțele, iar judecătorul (*Sheriff*) trebuie să fie convins că mai multe neajunsuri vor fi cauzate reclamantului dacă interdicția provizorie nu ar fi acordată, decât ar fi cauzate pârâtului dacă aceasta este acordată.

Conservarea documentelor și a altor bunuri

Înainte ca instanța să poată acorda ordinul, este necesar ca solicitatul să arate că este probabil să fie inițiată procedura civilă și că, în cadrul acesteia, pot apărea întrebări relevante referitoare la documente sau la alte bunuri. Dacă procedurile civile au fost deja inițiate, ordinul va fi acordat numai în cazul în care reclamantul arată că acesta este necesar (a se vedea punctul 2.1 de mai sus).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsuri subordonate (*diligence on the dependence*)

O poprire în vigoare „îngheață” bunurile sau sumele de bani deținute de către pârât, însă care se află în mâinile unui terț. Acest terț este denumit terț poprit (*arrestee*). Fondurile sau bunurile poprite nu pot fi luate în posesie de către creditor și nici nu pot fi vândute înainte de pronunțarea decretului. Dacă un decret este pronunțat în favoarea reclamantului, fondurile pot face obiectul eliberării automate, însă, pentru eliberarea bunurilor, trebuie să fie inițiată o acțiune de executare a popririi (*action of furthcoming*).

Gajul este o măsură personală care împiedică pârâtul să dispună de sau să acorde o garanție asupra interesului său în proprietatea transmisibilă prin moștenire pe care o deține, cauzând un prejudiciu creditorilor. Gajurile sunt utilizate împotriva proprietății transmisibile prin moștenire aflate în proprietatea pârâtului, mai degrabă decât împotriva proprietății datorate acestuia de către un terț.

Bunurile mobile corporale pot face obiectul unui sechestr provizoriu, însă cu anumite excepții. Printre excepții se numără orice articol ținut în locuința pârâtului, articolele necesare pentru activitatea sau activitatea comercială a pârâtului, bunurile perisabile și, sub rezerva unei valori impuse, vehiculul pârâtului.

Interdicția provizorie

Printr-o interdicție provizorie se interzice pârâtului să îndeplinească o anumită acțiune cu aplicabilitate imediată. Aceasta poate avea efectul împiedicării unui pârât sau a unui terț să ia măsuri în legătură cu orice fel de active.

Conservarea documentelor și a altor bunuri

Court of Session și *Sheriff Court* au competențe extinse pentru a dispune conservarea, custodia și reținerea documentelor și a altor bunuri (inclusiv terenuri) care pot fi relevante în orice acțiune în justiție prezentă sau viitoare. Curtea poate dispune prezentarea și recuperarea oricărui astfel de bunuri, precum și prelevarea de mostre și poate efectua orice experiment pe acestea.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Măsuri subordonate (*diligence on the dependence*)

Poprirea are efectul „înghețării” bunurilor sau fondurilor deținute de către pârât și care se află în mâinile unui terț. Dacă terțul dispune de activele care au fost poprite, atunci este răspunzător față de reclamant pentru valoarea acestora. Dacă reclamantul are câștig de cauză, acesta are un drept de preferință asupra bunului poprit. Poprirea îngheață, însă nu transferă proprietatea către reclamant.

Un gaj subordonat nu acordă reclamantului un drept real asupra bunului și acesta nu poate iniția o acțiune de luare în posesie a bunului și nu îl poate vinde. Efectul acestei măsuri constă în conservarea bunului ca parte din patrimoniul pârâtului și, prin urmare, împiedicarea acestuia să dispună de bunul respectiv sau să acorde o garanție asupra bunului respectiv. Orice act juridic voluntar care afectează bunul după data intrării în vigoare a gajului poate fi anulat de către reclamant în măsura în care interesele acestuia sunt prejudiciate.

Interdicția provizorie

În cazul în care pârâtul nu respectă o interdicție, reclamantul poate iniția acțiuni împotriva acestuia pentru încălcarea interdicției. În cazul în care acuzația este admisă sau dovedită, printre penalitățile cu care se poate confrunta pârâtul se numără o amendă sau o pedeapsă posibilă cu închisoarea.

Conservarea documentelor și a altor bunuri

Nerespectarea ordinului ar putea avea ca rezultat acordarea unui decret implicit în litigiul principal împotriva părții în culpă. În plus, ar putea da naștere unei acțiuni pentru sfidarea instanței împotriva oricărei persoane care deține un document sau un bun specificat în interdicție.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsuri subordonate (*diligence on the dependence*)

În cazul popririi, dacă pârâtul are câștig de cauză, atunci poprirea este ridicată la pronunțarea decretului final. Dacă reclamantul are câștig de cauză, poprirea este executorie într-un termen de trei ani de la data decretului.

Un gaj împiedică pârâtul să dispună de sau să acorde o garanție asupra proprietății sale transmisibile prin moștenire. Gajul subordonat se transformă automat în gaj la pronunțarea decretului. Efectul gajului durează cinci ani, însă poate fi prelungit.

În cazul în care un sechestr provizoriu este executat, acesta va avea efect timp de șase luni sau până la momentul anulării sale. Dacă acțiunea împotriva pârâtului nu are câștig de cauză, acest lucru va determina, de asemenea, încetarea sechestrului provizoriu.

Interdicția provizorie

O interdicție provizorie continuă până la anularea sa sau până la soluționarea definitivă a acțiunii. Dacă interdicția este limitată în timp, atunci ea va continua până la expirarea termenului specificat.

Conservarea documentelor și a altor bunuri

Ordinul este ridicat la momentul soluționării finale a acțiunii.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Măsuri subordonate (*diligence on the dependence*)

Un pârât poate obține o interdicție prin care să se împiedice utilizarea popririi subordonate în două situații. În primul rând, în cazul în care se poate verifica imediat că poprirea ar fi eronată, în sensul că a fost executată fără mandat, în mod necorespunzător sau cu rea intenție și fără cauză probabilă. În al doilea rând, în cazul în care pârâtul a depus la instanță suma principală care face obiectul acțiunii.

În cazul în care mandatul a fost acordat pentru măsuri subordonate, pârâtul sau orice altă persoană care deține un interes poate solicita anularea sau restricționarea acestuia. O anulare elimină mandatul în întregime și orice măsură care rezultă din acesta. Dacă se consideră că o poprire sau un gaj subordonat sau un sechestr provizoriu executat(ă) în urma acordării mandatului este neaplicabil(ă), atunci poprirea, gajul sau sechestrul trebuie să fie anulat(ă).

Dacă mandatul a fost în fapt valabil, însă poprirea, gajul sau sechestrul provizoriu a fost fie ineficient(ă), fie neregulamentar(ă), atunci măsura poate să fie restricționată.

În cazul în care pârâtul solicită anularea sau restricționarea măsurii subordonate, reclamantul are sarcina de a convinge instanța că măsura nu ar trebui să fie anulată sau restricționată. Instanța poate solicita, de asemenea, ca pârâtul să stabilească o cauțiune (garanție) care, în momentul pronunțării decretului împotriva acestuia, să fie pusă la dispoziția reclamantului sub forma fondurilor poprite sau ca valoare a acestora sau, mai frecvent, întreaga datorie care a făcut obiectul litigiului.

Interdicția provizorie

Un ordin prin care se acordă sau se refuză interdicția provizorie, pronunțat în *Sheriff Court* poate fi atacat fără a fi necesară aprobarea instanței, la președinte (*Sheriff Principal*) (judecătorul superior de la nivel local) sau, cu aprobare din partea instanței, la *Court of Session*.

Un ordin prin care se acordă sau se refuză interdicția provizorie, pronunțat în *Court of Session* poate fi atacat în termen de 14 zile de la pronunțarea ordinului.

Conservarea documentelor și a altor bunuri

Un ordin prin care se acordă o cerere pentru conservarea documentelor sau a bunurilor pronunțat în *Sheriff Court* poate fi atacat în termen de 14 zile de la pronunțarea ordinului.

În *Court of Session*, orice persoană care primește o cerere de conservare a documentelor sau a bunurilor se poate înfățișa și se poate opune petiției în cazul în care dorește să facă acest lucru. La executarea ordinului, comisarul desemnat de instanță să facă acest lucru va informa destinatarul despre dreptul său de a solicita asistență juridică. În cazul în care scopul asistenței juridice este de a ajuta persoana respectivă să decidă dacă să solicite instanței să modifice ordinul, comisarul nu va începe percheziția, nu va lua în posesie și nu va conserva articolele incluse pe listă.

Linkuri conexe

 [Serviciul instanțelor judecătorești din Scoția](#) (*Scottish Courts and Tribunals Service*)

 [Serviciul privind insolvența](#) (*Accountant in Bankruptcy*)

Ultima actualizare: 28/09/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE - Gibraltar

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

O ordonanță președințială este un ordin judecătoresc prin care se impune unei părți să facă sau să nu facă un anumit lucru. O ordonanță președințială provizorie este un astfel de ordin pronunțat înainte de judecarea acțiunii. Un reclamant poate solicita protejarea poziției sale în cursul procedurii judiciare sau chiar înaintea începerii procedurii, solicitând o ordonanță președințială provizorie pentru a împiedica pârâtul să acționeze într-un mod care va aduce prejudicii reclamantului.

Există, de asemenea, două tipuri specifice de ordonanță președințială pe care un reclamant le poate solicita în cazul în care există riscul ca pârâtul să ia măsuri de distrugere a probelor sau de subminare a oricărei hotărâri obținute de către reclamant. Primul este un ordin de percheziție, care impune pârâtului să permită o percheziție domiciliară pentru găsirea de documente sau bunuri; al doilea este o ordonanță președințială de înghețare, care interzice pârâtului să dispună de active sau să le mute în afara jurisdicției.

În cazul în care reclamantul solicită plata unei sume de bani (de exemplu, o datorie sau daune-interese), instanța poate impune pârâtului să facă o plată intermediară în contul oricărei sume pe care pârâtul poate fi obligat să o plătească, pentru a evita impreviziunea pentru reclamant ca urmare a oricărei întârzieri în obținerea hotărârii.

Chiar dacă acțiunea este respinsă și reclamantul este obligat să plătească cheltuieli de judecată, pârâtul se poate confrunta cu riscul imposibilității de a executa ordinul de plată a cheltuielilor de judecată. Pentru a proteja pârâtul, în anumite circumstanțe, instanța poate impune reclamantului să furnizeze o cauțiune pentru costuri, de obicei prin plata unei sume de bani către instanță.

Curtea Supremă (*Supreme Court*) are competența de a acorda măsuri provizorii în susținerea unei acțiuni dintr-o altă jurisdicție, dacă este oportun să procedeze astfel. Aceasta poate lua, de asemenea, o „măsură de înghețare care să se aplice la nivel mondial” activelor aflate în alte jurisdicții.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Ordonanțe președințiale (inclusiv ordine de percheziție și ordonanțe președințiale de înghețare)

Ordonanțele președințiale sunt ordine ale instanței. În absența unui ordin de percheziție sau a unei ordonanțe președințiale de înghețare, în general, pârâtul nu are nicio obligație de a permite percheziția domiciliară și nici obligația de a nu-și înstrăina activele. O cerere pentru emiterea unui ordin de percheziție sau a unei ordonanțe președințiale de înghețare este depusă la Curtea Supremă (*Supreme Court*).

Un solicitant trebuie să dezvăluie în mod complet și onest toate faptele materiale de care instanța trebuie să aibă cunoștință (în special în cazul în care cererea este depusă fără înștiințare). Un proiect de ordin trebuie să fie, de asemenea, furnizat, specificând exact etapele care sunt necesare.

Pentru măsurile provizorii, de obicei, solicitantul trebuie să dea un „angajament încrucișat privind daunele-interese” – o promisiune de a despăgubi pârâtul pentru orice pierderi cauzate de ordonanța președințială dacă se dovedește ulterior că aceasta nu ar fi trebuit să fie acordată (de exemplu, deoarece solicitantul pierde procesul).

Cererile pot fi depuse fără înștiințarea pârâtului în cazul în care există motive temeinice pentru a nu trimite o înștiințare. Acestea pot fi depuse înainte ca reclamantul să fi introdus cererea de începere a litigiului principal. Nu există nicio cerință formală ca solicitantul să fie reprezentat de un avocat la audierea cererii, însă, în mod normal, solicitantul are nevoie de consultanță și reprezentare juridică pentru a formula această cerere.

După acordarea cererii de către instanță, aceasta trebuie redactată și notificată sau comunicată pârâtului. Funcționarii instanței nu joacă niciun rol în comunicarea sau punerea în executare a măsurilor provizorii. Cu toate acestea, ordinele de percheziție trebuie îndeplinite în conformitate cu procedurile speciale. În mod normal, acestea trebuie să fie notificate sau comunicate de către un „avocat de supraveghere” (*supervising solicitor*) care este familiarizat cu ordinele de percheziție și care este independent de avocații solicitantului. Avocatul de supraveghere trebuie să explice ordinul de percheziție pârâtului și să îl informeze pe acesta cu privire la dreptul său de a solicita consultanță juridică. Avocatul de supraveghere va efectua sau va supraveghea percheziția și va raporta avocaților solicitantului cu privire la aceasta.

Plăți intermediare și cauțiune pentru cheltuieli de judecată

Plățile intermediare și cauțiunea pentru cheltuieli de judecată pot fi asigurate prin acordul dintre părți, însă, în absența unui acord, este necesar ca acestea să fie solicitate instanței. Cererea este formulată prin depunerea unei notificări de cerere susținută de probe scrise. Cererea trebuie să fie notificată sau comunicată pârâtului, care poate depune obiecții. În cazul în care instanța pronunță ordinul, aceasta va stabili forma și valoarea cauțiunii sau a plății care trebuie efectuată.

Cheltuielile de judecată pentru obținerea ordinelor

Nu există o valoare fixă a cheltuielilor de judecată pentru obținerea oricăroră dintre ordinele descrise mai sus. Există, însă, taxe specifice ale instanței pentru introducerea unei cereri de pronunțare a unui ordin care depind de faptul dacă cererea este formulată cu sau fără notificarea părâtului. Detalii complete referitoare la aceste taxe pot fi obținute de la grefa Curții Supreme, 277 Main Street, Gibraltar, telefon (+350) 200 75608.

Solicitantul trebuie să plătească onorariile avocaților săi (iar, în cazul unui ordin de percheziție, onorariile avocatului de supraveghere), deși, în cele din urmă, este posibil să se impună părâtului să plătească aceste costuri.

2.2 Principalele condiții

Toate măsurile corective descrise în această secțiune sunt discreționare, iar instanța nu le va acorda în cazul în care consideră că acestea ar fi necorespunzătoare sau disproportionale în circumstanțele respective. Instanțele tind să manifeste o mai mare precauție în privința ordinelor de percheziție și a ordonanțelor președințiale de înghețare deoarece acestea sunt măsuri deosebit de severe.

Măsuri provizorii

Pentru a decide dacă să acorde o măsură provizorie, instanța va analiza în primul rând dacă acțiunea se referă la „o chestiune serioasă care să fie soluționată” (care nu este „neserioasă sau vexatorie”). Dacă nu îndeplinește această cerință, ordonanța președințială va fi respinsă.

În cazul în care există o chestiune serioasă care să fie soluționată, atunci instanța va analiza „balanța dintre avantajele și prejudiciile”. Această analiză implică răspunsul la întrebarea dacă ar fi mai rău să se solicite reclamantului să acționeze fără ordonanța președințială până la proces sau dacă ar fi mai rău ca părâtul să suporte efectele ordonanței președințiale. Pentru a decide asupra acestei chestiuni, instanța va examina următoarele aspecte în ordinea de mai jos:

O hotărâre prin care se acordă daune-interese ar fi o măsură reparatorie adecvată pentru reclamant în cazul în care acesta ar avea câștig de cauză în proces? Dacă daunele-interese ar fi adecvate, ordonanța președințială va fi respinsă. Dacă nu ar fi adecvate (de exemplu, deoarece prejudiciul reclamantului ar fi ireparabil sau nu ar fi de natură pecuniară), trebuie examinate celelalte întrebări.

Angajamentul încrucișat al reclamantului privind daunele-interese ar oferi părâtului o protecție adecvată în cazul în care părâtul are câștig de cauză în proces? Dacă daunele-interese ar proteja părâtul în mod adecvat, acest lucru se aplică în mod normal în favoarea ordonanței președințiale.

În cazul în care ceilalți factori par să fie bine echilibrați, instanța va menține statu-quo-ul. Acest factor se aplică în mod normal în favoarea ordonanței președințiale.

Alți factori sociali sau economici pot fi luați în considerare, cum ar fi impactul acordării sau respingerii ordonanței președințiale asupra ocupării forței de muncă sau asupra disponibilității medicamentelor.

Ca ultimă opțiune, instanța poate examina fondul relativ al cauzelor părților, însă numai dacă este posibil să își formeze o opinie clară privind căreia cauză unei părți este cu mult mai puternică decât cauza celeilalte.

Ordine de percheziție

Un ordin de percheziție poate fi pronunțat pentru a asigura conservarea probelor sau a bunurilor relevante pentru procedura judiciară. Condițiile pentru obținerea unui ordin de percheziție sunt mai stricte decât pentru alte tipuri de ordonanțe președințiale, iar instanța nu va pronunța un ordin decât în cazul în care solicitantul arată că sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

există o prezumție extrem de puternică împotriva părâtului;

activitățile părâtului care au dat naștere procedurii cauzează un prejudiciu grav efectiv sau potențial reclamantului;

există probe clare privind căroră părâtul deține documente sau materiale incriminatorii;

există o „posibilitate reală” sau o „probabilitate” ca documentele sau materialele relevante să dispară dacă ordinul nu este pronunțat.

Ordonanțe președințiale de înghețare

Instanța are competența de a pronunța o ordonanță președințială de înghețare în cazul în care este „just și oportun” să facă acest lucru. O ordonanță președințială de înghețare nu este pronunțată decât în cazul în care reclamantul poate arăta că sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

reclamantul are o cauză semnificativă de acțiune asupra căreia instanțele din Gibraltar au competență;

reclamantul are o „cauză demonstrabilă temeinică” împotriva părâtului;

există motive pentru a considera că părâtul deține active în jurisdicția în cauză;

există un „risc real” ca părâtul să dispună de active într-un mod care să împiedice executarea oricărei hotărâri (de exemplu, prin înstrăinarea activelor sau prin scoaterea acestora din jurisdicția în cauză).

Instanța va exercita o precauție specială înaintea acordării ordonanțelor președințiale de înghețare în sprijinul procedurilor din străinătate, în special în cazul în care ordonanța de înghețare s-ar suprapune sau ar contrazice orice ordin de înghețare pronunțat de instanța străină în fața căreia se desfășoară litigiul principal sau dacă instanța străină a respins înghețarea activelor.

Instanța nu va acorda o ordonanță președințială de înghețare la nivel mondial dacă părâtul are active suficiente în jurisdicția în cauză și trebuie să analizeze dacă o ordonanță președințială la nivel mondial ar putea fi executată în țările în care părâtul deține active.

Plăți intermediare

Instanța poate impune părâtului să facă o plată intermediară numai dacă părâtul a admis răspunderea de a plăti sume de bani reclamantului, dacă a fost deja pronunțată hotărârea în favoarea reclamantului iar suma de bani urmează să fie evaluată ulterior, sau dacă instanța este convinsă că, în cadrul procesului, reclamantul va recupera „o sumă semnificativă de bani” (sau, în cazul unei acțiuni referitoare la posesia asupra terenului, o plată cu privire la ocuparea terenului de către părât). În cauzele de vătămare personală, o plată poate fi dispusă numai dacă răspunderea părâtului este susținută de un asigurător sau dacă părâtul este un organism public.

Cauțiune pentru cheltuieli de judecată

Majoritatea cazurilor obișnuite în care instanța poate impune reclamantului să furnizeze o cauțiune sunt cele în care:

reclamantul are reședința în afara Uniunii Europene și a Spațiului European al Liberului Schimb (Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția) și ar fi dificilă executarea unui ordin privind cheltuielile de judecată în țara de reședință a reclamantului;

reclamantul este o societate sau un alt organism înregistrat și există motive să se considere că nu va putea plăti cheltuielile de judecată ale părâtului în cazul în care i se impune acest lucru. (Pentru a decide dacă să dispună constituirea unei cauțiuni, instanța va lua în considerare dacă lipsa de bani sau de fonduri a reclamantului a fost cauzată de conduita părâtului.);

reclamantul și-a schimbat adresa pentru a evita consecințele litigiului sau nu a menționat adresa corectă în formularul de cerere;

reclamantul a luat măsuri în legătură cu activele sale care ar face dificilă executarea unui ordin privind cheltuielile de judecată împotriva acestuia.

Instanța va pronunța acest ordin numai dacă este convinsă că este just să facă acest lucru luând în considerare toate circumstanțele. Aceasta va examina dacă este utilizată cererea de cauțiune pentru a ascunde o acțiune veritabilă și dacă acțiunea are șanse rezonabil de bune de reușită.

Instanța are, de asemenea, competența de a dispune furnizarea cauțiunii de către:

un terț care nu este parte la acțiune și care finanțează acțiunea în schimbul unei cote din rezultatul procedurii sau care a cesionat reclamantului dreptul de a iniția acțiunea pentru a evita riscul de a se confrunta cu un ordin privind cheltuielile de judecată;

orice parte la procedură care nu a respectat normele instanței, fără un motiv temeinic.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsuri provizorii

O ordonanță președințială poate impune unei părți să facă sau să nu facă anumite lucruri în legătură cu orice tip de active.

Ordine de percheziție

Un ordin de percheziție impune pârâtului să permită intrarea în spațiul propriu, însă nu permite solicitantului să forțeze intrarea. Ordinul trebuie să indice spațiul în care se poate efectua percheziția și lista articolelor pe care persoanele care efectuează percheziția le pot inspecta, copia și lua. Ordinul poate acoperi numai probele care pot fi relevante în cadrul procedurii, sau proprietățile care pot face obiectul litigiului sau în legătură cu care poate apărea o întrebare în cursul litigiului.

Formularul standard al ordinului impune pârâtului să predea toate articolele enumerate în ordin. În cazul în care probe relevante pot fi stocate în calculatoare, trebuie să se permită accesul la toate calculatoarele din spațiul în cauză, astfel încât să se poată efectua percheziția acestora și trebuie să se furnizeze copii ale tuturor articolelor relevante găsite.

Ordonanțe președințiale de înghețare

Instanța poate pronunța o ordonanță președințială de înghețare în legătură cu proprietatea pârâtului, prin care acestuia i se interzice reducerea activelor sale din jurisdicția în cauză sub o valoare specificată, sau poate pronunța un ordin de înghețare a unor active specifice. Pârâtului i se va permite în continuare să cheltuiască sumele prevăzute pentru cele necesare traiului și pentru serviciile de consultanță și reprezentare juridică, iar ordinul poate permite pârâtului să dispună de active în cadrul desfășurării normale a activităților sale.

Formularul standard al ordonanței președințiale de înghețare este un ordin care prevede „suma maximă” care se aplică tuturor activelor pârâtului până la o valoare indicată. Acesta acoperă orice activ de care pârâtul are autoritatea de a dispune ca activ propriu, inclusiv activele deținute sau controlate de o parte terță în conformitate cu instrucțiunile pârâtului.

Un ordin general sau privind „suma maximă” va acoperi orice active, inclusiv bunurile mobile și imobile, vehicule, bani și titluri de valoare. Ordinul se va extinde, de asemenea, asupra oricăror active care sunt dobândite după pronunțarea acestuia. Acesta poate indica proprietăți specifice, active comerciale și conturi bancare care sunt înghețate. Un cont bancar comun nu va fi înghețat decât în cazul în care este acoperit în mod specific de ordinul respectiv.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Pârâtul este avertizat că nerespectarea unei măsuri provizorii reprezintă o încălcare a curții, pentru care pârâtul ar putea fi privat de libertate, supus la plata unei amenzi sau activele sale ar putea fi puse sub sechestru.

Nu reprezintă neapărat o încălcare a curții situația în care o parte terță permite pârâtului să dispună de active cu încălcarea unei ordonanțe președințiale de înghețare. Cu toate acestea, dacă o parte terță care a fost înștiințată de ordonanța președințială ajută în cunoștință de cauză pârâtul să cedeze activele care fac obiectul înghețării, partea respectivă comite un act de încălcare a curții. Prin urmare, solicitantul trebuie să furnizeze copii ale ordonanței președințiale de înghețare părților terțe, cum ar fi băncile, contabilii și avocații pârâtului. (Formularul standard al ordinului presupune că acest lucru va fi făcut și avertizează părțile terțe cu privire la posibilele sancțiuni. De asemenea, include angajamente luate de solicitant de a plăti costurile rezonabile suportate de părțile terțe în respectarea ordinului și de a le despăgubi împotriva răspunderilor suportate făcând acest lucru.) Chiar dacă ordinul le-a fost notificat sau comunicat, băncile și alte părți terțe pot exercita în continuare drepturile de garantare și de compensare care au fost constituite înainte de pronunțarea ordonanței președințiale de înghețare.

O ordonanță președințială de înghețare nu conferă reclamantului niciun fel de drepturi de proprietate în legătură cu activele înghețate. Dreptul de a iniția acțiune pentru încălcare este singura măsură corectivă aflată în general la dispoziția reclamantului. Un contract încheiat cu încălcarea unui ordin este ilegal și, prin urmare, poate fi inopozabil părților care au cunoștință că acesta încalcă ordinul. În plus, în unele situații, instanța poate acorda o ordonanță președințială separată prin care pârâtul este împiedicat să îndeplinească un contract cu o parte terță. Cu toate acestea, dreptul de proprietate poate fi transferat în temeiul unui contract ilegal și, dacă se execută un astfel de contract, în mod normal, nu este posibil să se mai recupereze activele transferate.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Când un ordin de măsuri provizorii este pronunțat în prezența părților, acesta poate prevedea că este în vigoare până la proces, până la pronunțarea hotărârii sau a unui ordin suplimentar al instanței sau până la o dată specificată. (Dacă o ordonanță președințială este în vigoare „până la pronunțarea unui ordin suplimentar”, aceasta nu va expira la pronunțarea hotărârii de către instanță, ci numai după pronunțarea unui ordin care anulează ordonanța președințială în mod expres sau implicit.)

O măsură provizorie pronunțată fără înștiințarea pârâtului se va aplica în mod normal pe o perioadă limitată, rareori mai mare de 7 zile, și va fi necesar un alt ordin al instanței pentru continuarea acesteia. Atunci când este acordată o măsură fără înștiințare, în mod normal, instanța stabilește o „dată de revenire” pentru o audiere suplimentară la care pârâtul poate participa și poate contesta continuarea ordinului. Formularul standard de ordonanță președințială de înghețare prevede că se aplică până la data de revenire sau până la pronunțarea unui ordin suplimentar.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Pârâtul sau orice parte terță afectată în mod direct de adoptarea unei măsuri provizorii poate cere în orice moment instanței să modifice sau să anuleze ordinul (deși o cerere referitoare la un ordin de percheziție care a fost deja executat ar trebui să aștepte în mod normal până la proces). Nu este necesar să se aștepte până la expirarea datei de revenire pentru a contesta un ordin pronunțat fără înștiințare. Pârâtul trebuie să trimită avocaților reclamantului un avis prealabil privind cererea. De obicei, cererea trebuie să fie adresată instanței care a pronunțat ordinul și, adesea, va fi audiată de același judecător.

Printre temeiurile care pot sta la baza cererii pârâtului se numără: neîndeplinirea uneia dintre condițiile ordinului, o modificare semnificativă a circumstanțelor care elimină justificarea ordinului, efectul opresiv al ordinului, intervenția nerezonabilă în drepturile terților nevinovați și întârzierea reclamantului în inițierea acțiunii. Dacă ordonanța președințială a fost obținută fără înștiințarea pârâtului, temeiurile de anulare sau de modificare a ordinului includ, de asemenea, faptul că solicitantul nu a dezvăluit instanței fapte semnificative atunci când a obținut ordinul, precum și probe insuficiente care să justifice acordarea măsurilor provizorii fără o înștiințare.

Dacă instanța anulează ordinul, pârâtul are atunci dreptul de a invoca angajamentul încrucișat al solicitantului privind daunele-interese și poate solicita despăgubiri. Instanța va dispune o „ceretare judecătorească privind daunele-interese” pentru a stabili pierderile pârâtului, deși aceasta poate fi amânată până la proces sau ulterior.

Instanța are, de asemenea, competența de a anula sau de a modifica ordinele de plată intermediară și de furnizare a cauțiunii pentru cheltuielile de judecată și de a dispune că sumele plătite în temeiul ordinului trebuie rambursate în întregime sau parțial.

Ultima actualizare: 27/09/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere

acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.